

คำอธิษฐานถึงดาวเคราะห์น้อย - be with You

ผู้แต่ง: DreamClimber08

ปก: S A N

พิสูจน์อักษร: The Writer Friend's

จัดทำครั้งที่ 1: พฤศจิกายน 2564

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com,

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

บทนำ ก่อนนับดวงดาว

สายฝนกลางเดือนพฤษภาคมกระหน่ำตกลงมาอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด คล้ายว่าจะตกแรงขึ้นกว่าเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วเสียด้วยซ้ำ ชายหนุ่มร่างเล็กมีเพียงร่มคันกะทัดรัดเดินท่ามกลางพายุโดยไม่มีท่าทีเดือดร้อน

‘ชีวิต’ ชื่นชอบสายฝน ถึงจะเปียกปอนไปบ้างแต่หากเทียบความร้อนอบอ้าวของอากาศเมืองไทย ความเปียกชุ่มฉ่ำนี้ย่อมดีกว่าความร้อนอบอ้าวอยู่หลายขุม

หลายคนพร่ำบ่นเรื่องสภาพดินฟ้าอากาศ บ้างก่นด่าเรื่องน้ำรอการระบาย บ้างก็หัวเสียให้กับการจราจรในช่วงฝนตกหนัก แต่ในทางกลับกัน ชีวิตมองว่าสายฝนทำให้เขามองเห็นปัญหาเหล่านี้ง่ายขึ้น ท้ายที่สุดแล้วฝนย่อมมีวันหยุดตก และเขาก็ได้เรียนรู้ว่าควรรับมือกับพายุฝนครั้งหน้าอย่างไร

ชีวิตยังคงเดินเอื่อย ๆ มุ่งหน้ากลับหอพักใกล้มหาวิทยาลัย ร่มที่ถือติดมือตอนออกมาจากหอพักดูท่าว่าจะกันฝนไม่ได้แล้ว เขาจึงเลือกปักหลักอยู่ในป้ายรถเมล์เพื่อรอให้ฝนซาเสียก่อน ไม่มีธุระอะไรให้ต้องจัดการ จึงไม่เป็นจำเป็นเร่งรีบ ออกมามองดูผู้คนรอบ ๆ คิดอะไรเรื่อยเปื่อยบ้าง ก็คงดีกว่านั่งเหงา ๆ อยู่ในห้อง

ซ่า... คุณาติพานิการ่าสีแดงสดเบรกดังเอี้ยด น้ำรอการระบายบนพื้นถนนถูกเหยียบจนกระเซ็นเกือบโดนเขาอยู่รอมร่อ แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้มี

ปฏิกิริยาอะไรต่อเหตุการณ์ดังกล่าว สายตากลมโตพุ่งตรงไปยังบีกไบค์คันสวย

เขาเคยเห็นโฆษณาผ่านตามาบ้าง ยานพาหนะสองล้อคันนี้น่าจะราคาแพงหูฉี่ ด้วยดีไซน์ทันสมัย เครื่องยนต์สมรรถนะสูง และคุณสมบัติอะไรอีกเยอะแยะมากมาย เขาไม่ใคร่ใส่ใจนัก เขาไม่สนใจเรื่องเครื่องยนต์อะไรพวกนี้หรอก

เจ้าของบีกไบค์คันสวยก้าวลงจากรถด้วยท่าทางหัวเสีย ถอดหมวกกันน็อกซึ่งประหม่นคร่ำ ๆ ด้วยสายตา ราคาก็คงพอ ๆ กับค่าอยู่กินของชีวิตธรรมดาได้สัก 2-3 เดือน

“สวัสดีครับพี่ธาม” เอ่ยทักทายคนมาใหม่ขึ้นก่อน

เจ้าของบีกไบค์คันงาม ‘ธาม กานต์กิตติภักดิ์’ นักศึกษาบริหารธุรกิจปีสุดท้าย รุ่นพี่ที่คณะของเขา

“มึง...?” ร่างสูงใหญ่เล็กคิ้วสูงเป็นเชิงให้เขาแนะนำตัว

“เรนครับ บริหารปี 3” ยกมือไหว้รุ่นพี่อีกครั้ง

ถ้าการก่อนเป็นพี่ มาหลังเป็นน้อง มาพร้อมเป็นเพื่อน ชีวิตธรรมดาที่หลังก็ต้องให้ความเคารพธามซึ่งเป็นรุ่นพี่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พวกรุ่นพี่ว่ามาอย่างนั้น

ผู้มาใหม่พยักหน้ารับไหว้ ยกฝ่ามือใหญ่เสยเส้นผมเปียกชื้นที่ตกลงมาปรกหน้าให้พ้นจากใบหน้าเข้มคมด้วยความหงุดหงิด

เขาสองคนไม่ได้รู้จักสนิทสนมกันมากพอจะทำให้สามารถยกหัวข้อใดมาสนทนามากกว่าการทักทายตามมารยาท ป้ายรถเมล์ซึ่งใช้เป็นสถานที่

หลบฝนชั่วคราวจึงมีเพียงเสียงฝนที่ยังคงตกลงมาไม่ขาดสายและเสียงจ่อแจจากการจราจรปะปนจนแทบแยกไม่ออก

“ฮึดซิ่ว” เจ้าของร่างสูงจามขึ้น ชีวันธรเหลือบตามองคนข้าง ๆ “ฮึดซิ่ว...ฮึดซิ่ววว” และเสียงจามครั้งต่อมา ทำให้ชีวันธรตัดสินใจทำลายความเงียบขึ้น

“หอพักผมอยู่ถัดไปไม่ไกล พี่ธามจะไปหลบฝน เช็ดผม เช็ดตัวก่อนก็ได้เนะครับ” ธามเหลือบมองเขาด้วยหางตาชวนให้รู้สึกอึดอัด ท่าทางไม่แสดงความรู้สึกอื่นใดนอกจากความดุดันซึ่งแต่งแต้มอยู่บนใบหน้า

ไม่น่าออกปากชวนเลยสักนิด ให้ตายเถอะ!!

“เอ่อ ผมเห็นพี่จามติด ๆ กันหลายครั้งแล้ว ห่วงว่าจะเป็นหวัดนะครับ” เขาแก้ตัวเสียงตะกุกตะกัก คนฟังก้มมองดูตัวเอง แล้วพยักหน้ารับคำชักชวน

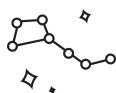
“ก็ตีเหมือนกัน ภูไม่มีอารมณ์เที่ยวต่อละ” จากเดิมตั้งใจว่าจะไปกระดกเหล้าเคล้านารี เปียกเป็นลูกหมาตกน้ำแบบนี้ ขึ้นยังดิงตันจะไปต่อก็คงหมดสนุก ไปถึงก็คงนั่งหนาวเปล่า ๆ

“เอ่อ...ครับ” ชีวันธรรับคำ “ไปเลยมัยครับ ยังไงก็ดูท่าว่าฝนคงไม่หยุดง่าย ๆ”

“งั้นมาซ้อน บอกทางด้วยแล้วกัน” ว่าจบก็ยกหมวกกันน็อกขึ้นสวมศีรษะ วาดยาว ๆ ขึ้นคร่อมบิกไบค์คันใหญ่ ชีวันธรกระชับร่มคันเล็กในมือ แล้วก้าวขาตามขึ้นไป

เพราะยานพาหนะไม่ได้ถูกออกแบบมาให้มีคนซ้อน ที่นั่งอันน้อยนิด
จึงทำให้ร่างกายรู้สึกอึดอัดพอสมควรเมื่อต้องเบียดตัวเข้ากับแผ่นหลังกว้าง
แต่ก็นั่นแหละ เกิดมาก็ยังไม่เคยได้สัมผัสรสชาติแพงเลยสักครั้ง วันนี้ขอนั่ง
ให้เป็นบุญตุดสักที

ได้ซ้อนบิกไบค์ราคาแพง แถมได้สารพัดเป็นแระไอเทมของคณะ
ดีกว่าเดินตากฝนเข้าไปเองเห็น ๆ

ดาวเคราะห์ดวงที่ 1

ธามควบถูกรักโดยมีรุ่นน้องที่เพิ่งรู้จักติดสอยห้อยท้าย ทะยานฝ่าสายฝนซึ่งยังคงโหมกระหน่ำมายังหอพักหลังเก่าที่ตั้งอยู่ถัดจากป้ายรถเมล์ค่อนข้างไกล

“ถ้ากูไม่ผ่านมา มึงจะเดินเข้ามา?” ถามด้วยความแปลกใจ เพราะระยะทางไม่ไกลที่บอกในตอนแรก ไม่ได้ไกลเลยกับคำว่าไกลแม้แต่เนี่ย

“ปกติผมก็เดินเข้าเดินออกเป็นประจำอยู่แล้ว”

“...”

“ห้องผมอยู่ชั้น 4 แต่...ไม่มีลิฟต์นะครับ” หมายความว่าเขาต้องเดินขึ้นไปเอง มาถึงชั้นนี้แล้วธามทำได้เพียงพยักหน้า จอดบีกไบค์สีแดงสดไว้ข้างตึก จากนั้นก็เดินตามคนมีน้ำใจไปยังห้องของเจ้าตัว

ชีวิตตรงไปยังตู้เสื้อผ้า รื้อค้นอยู่สักพักก็งยหน้าขึ้นมาพร้อมผ้าขนหนูกลางเก่ากลางใหม่ในมือ

“พี่ธามอาบน้ำก่อนมั้ยครับ เดี่ยวผมหาเสื้อผ้าให้เปลี่ยน” รับผ้าขนหนูที่อีกฝ่ายยื่นให้ก่อนจะตรงไปยังห้องน้ำ

เขาปิดประตูลง พาดผ้าเช็ดตัวไว้กับราวแขวนข้างผนัง กวาดตาสำรวจภายในโดยทั่ว ห้องน้ำขนาดเล็ก คับแคบแต่สะอาดสะอ้าน มีของใช้น้อยชิ้น ส่วนใหญ่จะเป็นผลิตภัณฑ์สำหรับทำความสะอาดจำพวกแชมพูสระผม สบู่ก้อน แปรงสีฟันและยาสีฟัน เรียกได้ว่ามีเท่าที่จำเป็นจริง ๆ

ถอดเสื้อผ้าเปียกชุ่มออก บิดน้ำพohมาดแล้วพาดไว้อีกฝั่งของราวแขวนผ้า เขาทำความสะอาดตัวเองด้วยเวลาไม่นานนัก ก่อนจะดึงผ้าขนหนูมาเช็ดหัว เช็ดตัว แล้วใช้ผืนเดียวกันพันท่อนล่างออกมา

“ตัวนี้ใหญ่ที่สุดแล้วครับ ไม่รู้ว่าพี่ธามจะใส่ได้มั้ย” ชีวันธรส่งเสื้อยืดสีขาว พร้อมกางเกงเลมาให้

เสื้อยืดโอเวอร์ไซส์สำหรับเจ้าของ แต่เกือบจะเล็กไปสำหรับเขากางเกงเลสีฟ้าอ่อนขาต่อขึ้นมาถึงหน้าแข้ง ให้ตายสิ ถ้าไม่จำเป็น เขาจะไม่มีวันหยิบมาใส่เด็ดขาด

เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ธามก็ทิ้งตัวลงนั่งปลายเตียง ห้องของชีวันธรไม่มีส่วนรับแขก เขกอย่างเขาจึงต้องอาศัยเตียงนอนของมันนี้แหละรับรองตัวเอง

ธามใช้เวลาช่วงที่ชีวันธรผลัดเข้าไปอาบน้ำสำรวจห้องไปพลาง ๆ ห้องพักของชีวันธรถือว่าคับแคบไปมากสำหรับเขา ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ใด ๆ นอกจากเตียงและตู้เสื้อผ้า เดว่าคงเป็นของหอพักให้ยืมใช้งานระหว่างเช่าอาศัย นอกจากนั้นก็เป็นเพียงโต๊ะญี่ปุ่นขนาดกลาง มีกองหนังสือ อุปกรณ์การเรียน และโน้ตบุ๊ก ซึ่งน่าจะเป็นทรัพย์สินเดียวที่มีราคาแพงที่สุดในห้องนี้ตั้งอยู่

เตียงขนาด 3 ฟุตที่เขาใช้นั่งอยู่นี้มีผ้าปูที่นอนสีซีด ทว่าถูกซักสะอาดปูทับบนฟูกแบนบางอย่างเรียบตึง นอกจากหมอน และผ้าห่มซึ่งถูกพับไว้ปลายเตียงอย่างเป็นระเบียบก็ไม่มีอุปกรณ์อื่น ๆ บนเตียงนี้อีกเลย

ร่างสูงถือวิสาสะล้มตัวลงนอน เขาได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ มาจากหมอน กลิ่นเหมือนแป้งเด็ก มันไม่ได้น่าดึงดูดเหมือนกับกลิ่นน้ำหอมราคาแพงซึ่งเขา เคยสัมผัส แต่ก็แปลกที่เกิดความรู้สึกผ่อนคลายเมื่อได้สูดดม

ฝนด้านนอกยังคงตกอย่างต่อเนื่อง เขาคิดผิดแท้ ๆ ดันมาเลือกใช้ มอเตอร์ไซค์ในวันนี้ มัวแต่นึกถึงแค่ความคล่องตัว ลืมเช็คสภาพดินฟ้าอากาศ ไปเสียสนิท

‘คล่องตัว’ สำหรับเขาคือจะไม่มี ‘ผู้หญิง’ หรือ ‘ผู้ชาย’ คนไหน คะยั่นกะยอให้ไปส่งแน่นอนว่าการไปส่งในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าแค่ไปส่งโดย สวัสดิภาพแบบที่ทุกคนเข้าใจ

เขาไม่อยากปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้อยากไปต่อเช่นกัน และเขารู้ดีว่าคน พวกนั้นรักสบายเกินกว่าจะซ้อนมอเตอร์ไซค์ตากแดดตากลมไปกับเขา

คิดอะไรเรื่อยเปื่อยได้ไม่นาน คนตัวเล็กก็ออกมาจากห้องน้ำ ด้วย เสื้อยืดตัวย้วยและกางเกงขาสั้นดูสบาย

เขาเคยเห็นชีวิตบ้างเมื่ออยู่ในคณะ แต่ไม่เคยได้พิจารณาคน ตรงหน้าจริง ๆ จัง ๆ สักครั้ง ชีวิตเป็นผู้ชายตัวเล็ก หุ่นบาง ปากนิคจุมุก หน้อย หน้าตาเกลี้ยงเกลาตามแบบฉบับลูกผู้ดีมีสกุล ผิวขาวเนียนละเอียด เหมือนไม่เคยต้องแดดต้องฝน ขัดกับสภาพความเป็นอยู่ซึ่งเขาสัมผัสได้

“มึงอยู่กับใครวะ” ความสงสัยทำให้รุ่นพี่เอ่ยปากถาม

“คนเดียวครับ”

“กว่ามันจะผ่านไปหน่อยสำหรับมึง ขาขึ้นมา กูเห็นพวกซี่เมานั่ง อยู่แถว ๆ หน้าหอ”

“เขาก็อยู่ส่วนของเขา ผมก็อยู่ของผม ไม่เห็นน่ากลัวตรงไหน”

“พ่อแม่มีงจะไม่เป็นห่วงเอาหรือ มีงเล่นพาตัวเองมาอยู่ในที่แบบนี้” ถึงเจ้าตัวจะว่าอย่างนั้นแต่เขามันก็ยังน่ากังวลอยู่ดี เพราะถ้ามีน้องชาย เขาคงไม่ปล่อยให้มันมาอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมค่อนข้างแย่แบบที่เป็นอยู่แน่ ๆ

“ก็ผมไม่มีพ่อแม่นี่ครับ เลยไม่ต้องทำให้ใครเป็นห่วง” คนถามชะงักไปเมื่อสิ้นประโยค

“เอ่อ กูขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจจะละลาบละล้ง” รีบขอโทษอย่างรวดเร็วจนหลุดสีหน้าแปลก ๆ ออกมา ชีวันธรหัวเราะเบาให้กับอาการนั้น

“ไม่เห็นเป็นไรเลยครับ”

“...” ธารมเล็กหัวสูงด้วยความสงสัย

“จริง ๆ นะครับ” ชีวันธรยืนยันด้วยเสียงหัวเราะดังกว่าเดิมเล็กน้อย ไซ้...ไม่มีแววตาของความน้อยใจในโชคชะตาอย่างที่เด็กกำพร้าควรจะมี เขาเห็นแบบนี้จริง ๆ ไม่ได้คิดไปเอง

เกิดคำถามมากมายเกี่ยวกับร่างบางอยู่ในหัว หากแต่เขาไม่รู้เลยว่า ถ้าเขาตั้งคำถามขึ้นมามันจะไปสร้างบาดแผลให้กับคนตัวเล็กหรือเปล่า ธารมเลือกปิดความสงสัยในหัวทิ้ง เรื่องบางเรื่อง ถ้ารู้ไปแล้วไม่เกิดประโยชน์ ก็ไม่จำเป็นต้องรู้

“เดี๋ยวผมเอาเสื้อผ้าพี่ธารมลงไปซักแห้งให้นะครับ จะได้มีเปลี่ยนตอนกลับบ้าน” ชีวันธรเหลือบตามองคนตัวใหญ่เล็กน้อย ก่อนที่ประโยคถัดมาจะหลุดออกจากปากสีแดงสด “ผมว่าพี่ไม่เหมาะกับเสื้อผ้าผมสักเท่าไร”

ธามคิดว่าเขาเห็นตาเป็นประกายพร้อม ๆ กับน้ำเสียงขบขันจากคนพูด

“ไม่เป็นไร เดี่ยวโทรให้คนที่บ้านเอาชุดใหม่มาให้”

มือหนาหยิบมือถือยี่ห้อยอติรุ่นใหม่ล่าสุดขึ้นมา กดโทรออก รอเพียงครู่ก็กรอกรอคำสั่งสั้น ๆ ลงไป 2-3 ประโยค ก่อนจะวางโทรศัพท์ลงข้าง ๆ หันไปมองคนตัวเล็กซึ่งทรุดนั่งลงกับพื้นห้อง ลากโต๊ะญี่ปุ่นเข้าชิดตัว ก่อนจะลงมือเปิดหนังสือโดยไม่ได้ให้ความสนใจกับเขาอีก

“มีงชวนคนแปลกหน้าเข้าห้องบ่อยเหรวะ” ชีวันธรหันมาตามเสียง ขมวดคิ้วสงสัย

“ถ้าพี่ธามหมายถึงตัวเอง ผมไม่จัดว่าเป็นคนแปลกหน้านะครับ”

“เหมือนว่ากูกับมีงยังไม่เคยคุยกันเลยหรือเปล่าวะ”

“ก็ไม่ได้แปลกหน้าอยู่ดีนี่ครับ ผมเองก็รู้จักพี่ธาม แล้วผมก็ไม่คิดว่าพี่เป็นประเภทฉวยโอกาสฉกชิงวิ่งราวหรือปล้นจี้หรือก จริงมั้ยครับ?”

“...”

“แล้วอันที่จริงก็เดินสวนกันไปมาแทบจะทุกวันเลยมีง”

“คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ มีงรู้ได้ไงว่าคนที่มีงชวนเข้าห้องไม่ได้ประสงค์ร้ายกับมีง”

“หรือพี่ธามคิด แต่...” เขาหม่นคอมองไปยังรอบ ๆ ห้องของตัวเอง หยุดสายตาลงยังคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้า “ผมไม่มีของมีค่าอะไรนอกจากไอ้...” เขาหมายถึงโน้ตบุ๊กนั่นแหละ “ถ้าพี่ธามจะขโมยผมก็อยากจะบอกว่ามันน่าจะขายไม่ได้ราคาแล้วละครับ เหนื่อยเปล่า”

“...” ธารมทำหน้าที่เอี๋ม ยังไม่ทันได้พูดอะไรเด็กใจง่ายก็สวนขึ้นมาอีก

“เอาไว้แล้วกัน เพื่อให้ไม่เป็นคนแปลกหน้าในครั้งถัดไป ตอนนี้เราควรจะทำความรู้จักกัน ถูกมั๊ยครับ?” ชีวันธรเลือกตีความหมายของคำพูดเป็นอย่างอื่น

ธารมหันขวับมาตีหน้าดูใส่คนเถียงคำไม่ตกปาก ส่วนคนช่างเถียงดันยิ้มแฉ่งใส่หน้าเขาเสียได้

รอยยิ้มสดใสทำให้รู้สึกเหมือนถูกไม้หน้าสามฟาดลงกลางกบาลหนัก ๆ สายตาพร่าเบลอเล็กน้อย เอ่อ.. ไม่เคยสังเกตมาก่อนเลยว่ามีรุ่นน้องที่น่ารักขนาดนี้อยู่ใกล้ตัวด้วย

“ผมชื่อเรนครับ ชื่อจริงชื่อ ‘ชีวันธร พงษ์พิสุทธิ’ อยู่บริหารปี 3 นะครับ ส่วนพี่ไม่ต้องแนะนำ เดี่ยวผมจะเป็นคนแนะนำตัวพี่ให้พี่ฟังเอง”

“จ้ะไหน ลองว่ามาสักข้อสองข้อสิ”

“พี่ชื่อธารม ‘ธารม กานต์กิตติภัก’ รุ่นพี่ปีสุดท้าย คณะบริหาร เป็นแร็ปเปอร์ไอเทมของคณะเลยนะ ไม่สิ แบบนี้ต้องเรียกแร็ปเปอร์ไอเทมของมหา’ลัย บุคคลผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนอย่างหาตัวจับได้ยาก รูปหล่อ พ่อรวย สาว ๆ กรีดพี่ไปครึ่งค่อนมอ”

“เวอร์ไป” แร็ปเปอร์ไอเทมชัด

“ไม่เวอร์หรอกครับ อย่างเพื่อนสนิทผมเนี่ยมีพี่เป็นไอดอลเลยนะ พี่ธารมอย่างนั้น พี่ธารมอย่างนี้ วัน ๆ คุยแต่เรื่องพี่ธารม” ชีวันธรว่าขึ้น

“แล้วมึงไม่มีกูเป็นไอดอลบ้างเหรอ”

“ก็ไม่ใช่เชิงครับ” ชีวันธรอ้อมแอ้ม เหลือบตามองมายังเขา “จริง ๆ ผมแอบรู้สึกกลัวพี่หน่อย ๆ พี่ดูดูแลก็...เอ่อ ดูเจ้าชู้ไปนิดนึง”

“หึ”

“แหะ ๆ ไม่โกรธนะครับ ผมไม่อยากโกหก”

“ถ้าบอกว่าโกรธ?” คนถูกกล่าวหาลองหยิ่งเชิง

“อย่าโกรธเลยนะครับ เอ่อ ผมว่าพี่ก็ไม่ได้เจ้าชู้เท่าไร ... มั้ง”

“ตกลงยังไง?”

“เอาจริง ๆ ก็...เจ้าชู้ แต่ถ้าพี่จะโกรธผม ผมคิดว่าไม่เจ้าชู้ก็ได้นะ”

“...” เขาตอบกลับด้วยการหัวเราะเบา ๆ และก่อนที่บทสนทนาจะยาวต่อไป เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เจ้าของห้องเป็นฝ่ายลุกขึ้นไปต้อนรับผู้มาเยือน

“เคาะผิดห้องหรือเปล่าครับ” ถามออกไปเมื่อรู้สึกไม่คุ้นหน้าบุคคลมาใหม่

“ผมเอาเสื้อผ้ามาให้คุณตามครับ” ชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ในชุดซาฟารีสีกรมท่าเอ่ยขึ้น พร้อมกับชูกระเป๋าใบย่อมให้เห็น

“ขอบคุณมากพี่โจ้” ชีวันธรสะดุ้งเมื่อตามก้าวมาประชิดหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แขนยาว ๆ ยื่นอ้อมตัวเขาไปรับกระเป๋าจากผู้ชายที่เขาได้ยินอีกฝ่ายเรียกว่าพี่โจ้

“คุณตามจะเปลี่ยนรถหรือเปล่าครับ” ถามกลับด้วยท่าทางนอบน้อม

“ไม่เป็นไรครับ พี่ใจกลับเลยก็ได้”

และเมื่อเขายืนยันว่าไม่ต้องการเปลี่ยนรถ ผู้ไต่บังคับบัญชาที่ก้มหน้าลงน้อย ๆ เป็นเชิงกล่าวลา

ธามเดินเข้าห้องน้ำเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาจะอยู่กับชุดรัดตัวให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และในเมื่อตอนนี้เขามีตัวเลือกแล้ว เขาจะไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองต้องอยู่ในชุดน่าเกลียดนี้อีกต่อไป

ร่างสูงใหญ่เดินออกจากห้องน้ำอีกครั้งในชุดเสื้อยืดเนื้อดีสีเทาเข้ม และกางเกงยีนพอดิตัวส่งให้ร่างสูงดูสง่ามากกว่าเดิม

“ฝนหยุดแล้ว ภูเก็ตก่อนนะ” เขาว่า “ขอบใจมากที่ให้หลบฝน”

“ไม่เป็นไรครับ เรื่องเล็กน้อย”

“เอ้อ พรุ่งนี้มึงว่างมั๊ย ภูจะเลี้ยงตอบแทนสักมื้อ”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ ครับ เรื่องแค่นี้ ไม่เห็นต้องตอบแทนอะไร”

“เอาเป็นว่าภูติดหนี้มึงหนึ่งมื้อแล้วกัน...”

“ก็...ครับ”

“งั้นภูไปละ”

“ขับรถดี ๆ ครับพี่ สวัสดิ์ครับ”

“มึงหายหัวไปไหนมาวะธาม อยู่ดี ๆ ก็เทพวกูเฉย โทรไปก็ไม่รับไลน์ไปก็ไม่ตอบ” ทันทีที่ธามเหยียบเท้าเข้าห้องเรียน ภูมึงหนึ่งในเพื่อนสนิทก็โวยใส่หน้าเขาทันที

“ตกลงมึงเป็นเพื่อนหรือเป็นพ่อ?” ธารมไม่ตอบแต่ยังคำถามกลับไป
ยังเพื่อนตัวเล็ก

“ถ้ากูบอกว่าเป็นพ่อ มึงจะตอบคำถามกูได้หรือยัง?”

“กูเปียกฝน ก็เลยชี้เกียจไปต่อ”

“ไม่ใช่ว่าไปกับสาวที่ไหนแล้วเหน็ดพวกกูนะ” เพื่อนสาวคนเดียวใน
กลุ่มพูดขึ้น

“ไม่ใช่สาวที่ไหนทั้งนั้นแหละ”

“งั้นก็คงหนุ่มคนไหนสักคน” พลัสเตอร์แทรก

“หึ” เขาหัวเราะในลำคออย่างที่ชอบทำ

“ใช่ ใช่มัย จริงใช่มัย ไหน!! พุด!!” เหมือนเสียงหัวเราะของธารมจะ
ไปกระตุ้นต่อมเผือกประชาสัมพันธ์ประจำกลุ่ม ฉายาผิงรู้โลกรู้ไม่ได้ได้มา
เพราะโชคช่วย

“ไม่เสือกน่าผิง”

“เออ ไม่เสือกสิผิง” ภิรมผสมทัพ

“หรือมึงไม่อยากรู้”

“ไม่!!”

“ไม่อยาก?” ตั้งเซิต

“ไม่พลาดแน่นอนสิครับ” คู่หูเซิตแล้วภิรมก็ต้องตบสีถึงจะถูก ตบมุก
เสร็จก็หันไปแปะมืออย่างที่ชอบทำ “มึงบอกพวกกูมาเดี๋ยวนี้อย่างไร ธารม มึง
ลากหนุ่มที่ไหนไปแตก”

“พวกมึงจะรู้ไปทำไม นี่ มัน เรื่อง ส่วน ตัว ของ กู” เขาเน้นทีละคำ

“เอาน่าพวกมึง มันไม่อยากให้รู้ก็ไม่ต้องไปอยากรู้ แต่ที่รู้ ๆ แม่มึงเดินมาโน่นแล้ว” พลัสเตอร์ว่าพร้อมพยักหน้าไปยังอาจารย์วัยกลางคนซึ่งกำลังเดินตรงมายังห้องเรียน

เป็นอันว่าทุกคนต่างแยกย้ายเข้าประจำที่ของตัวเอง เพราะอาจารย์วิมลวรรณมักจะมีคิวหลังจบบทเรียนแทบทุกครั้ง ประเด็นของเขาจึงถูกหยุดไว้แค่ชั่วคราว

ธามเชื่อว่า หลังจบการเลกเชอร์ในวันนี้ ‘ภิรม’ ผู้ซึ่งเปรียบเสมือนแม่บ้านประจำกลุ่ม และ ‘ชนมผิง’ ผู้รอบรู้ทุกเรื่องยกเว้นเรื่องตัวเองจะต้องเท็กทิมมาคาดคั้นเขามาก่อนแน่ๆ จะมีก็แต่ ‘พลัสเตอร์’ เท่านั้น ที่ดูจะไม่ค่อยอยากรู้อยากเห็นเรื่องส่วนตัวของเขาสักเท่าไร

ธามฟังอาจารย์เลกเชอร์ไปเรื่อย ๆ บางจังหวะก็สติหลุดนึกถึงเด็กแก้มย้วยคนเมื่อวาน คนที่พอได้ทำความรู้จักก็ทำให้ภาพจำของเขาที่มีต่อมันเปลี่ยนไป เด็กคนนั้น คนที่...เอ่อ...ก็น่ารักดีนะ

“เอานะนักศึกษา วันนี้พอแค่นี้ก่อน เจอกันอีกทีวีคหน้า” เสียงโตะแก้อีกก็ดังขึ้นเกรียวกราวราวกับพวกเขาต่างรอคอยประโยคนี้ของอาจารย์เพียงประโยคเดียว

“ไอ้ธาม!!” นั่นไง ยังไม่ทันขยับตัว ทั้งภิรมและชนมผิงก็แผดเสียงออกมาพร้อม ๆ กัน

“...” ธามปลายตามองเพื่อนสนิทสองตัวนิด ๆ ก่อนจะยัดตัวเต็มความสูง ก้าวขยำแข้งแรงออกจากห้อง ร้อนถึงคนอยากรู้อยากเห็นสองคนกับคนที่ไม่รู้จะไปไหนอีกหนึ่งคนให้ต้องเดินตามไปติด ๆ

“มึงบอกมาเลยธาม มาทำให้พวกกูอยากรู้แล้วมึงจะปิดปากเงียบ แบบนี้ไม่ได้นะ

“กูไม่ได้ขอให้พวกมึงมาอยากรู้เรื่องของกูนะ” เขาว่า “ไปกินข้าว มั้ยเตอร์ ไปกัน 2 คนเนียแหละ กูรำคาญพวกชี้เสือก”

“อะฮะฮ่า เออ ๆ ไป ๆ”

“อะไรวะธาม ไอ้ธาม ไอ้เหี้ยธาม” ก็มโวยวายเมื่อเพื่อนตัวดีเดินหนี เอาคือ ๆ

แบบนี้มันต้องมีอะไรแน่ ๆ ปกติพวกเขาไม่เคยมีความลับต่อกัน ใคร กินใคร ใครถูกใครกิน พวกเราก็กู้กันหมดนั่นแหละ แม้ธามจะไม่ชอบสาธยาย เรื่องของตัวเองให้ใครฟังนัก แต่เมื่อไรที่พวกเขาถาม มันไม่เคยปิดพ्लीวที่จะตอบ

ขนาดตอนลากแม่กวางน้อยของพลัสเตอร์เข้าถ้ำ มันยังสามารถพูด กับพลัสเตอร์อย่างตรงไปตรงมาได้ ไม่ว่าครั้งไหน ๆ พวกเขาก็ไม่เคยมีความลับต่อกัน ยกเว้นครั้งนี้...

เรื่องนี้มันมีเงื่อนงำ เขาสัมผัสได้ และสำหรับคนอย่างก็ม อยากรู้ ต้องได้รู้

ส่วนคนอย่างอิชนมผิงคนนี้ แน่แน่นอนว่าถ้าอยากรู้ก็ต้องได้รู้เช่นกัน ธามดูถูกพลังเผือกของพวกเขาทั้งสองคนมากเกินไปแล้ว

“โป๊ก... เหี้ย”

“เหี้ย...โ้ย”

เสียงแรกเป็นเสียงของกิม ส่วนเสียงที่ตามมาเป็นเสียงของสาวสวย
อย่างขนมผิง

“มึงเป็นบ๊ออะไรธาม นึกจะหยุดก็หยุด” กิมโวย ยกมือคลำหน้าผาก
ป้อย ๆ

เขากับขนมผิงก็เดินตามไอ้คนปากหนักอยู่ดี ๆ อุตส่าห์สับขาสั้น ๆ
ของพวกเรา ก้าวให้ทันไอ้คนขายาว 2 ตัวข้างหน้า แต่จู่ ๆ มันก็หยุดไม่บอก
ไม่กล่าว

“มีไรวะธาม” พลัสเตอร์ถาม พลังไล่สายตาไปตามสายตาของ
เพื่อน

“เปล่า ๆ เออเตอร์ กูเพิ่งนึกได้ว่ามีธุระ เดี่ยวกูแยกกลับก่อนแล้ว
กัน” ปฏิเสธพร้อมโกหกคำโต ธุระธุระอะไร ไม่มีหรอก เขาแค่บังเอิญหันไป
เห็นคนตัวเล็กที่วนเวียนอยู่ในความคิดเขาตลอดในช่วงวันสองวันนี้

พลัสเตอร์หันมองตามสายตาของเพื่อน “ใช่ปะวะธาม ?” หันไป
ถามผู้กลายเป็นจำเลยของสองตัวหุ่นวาย

“ใช่อะไร ไอ้เตอร์ มึงจะไม่บอกกูไม่ได้นะ” กิมแหงใส่พลัสเตอร์

“หึหึ” พลัสเตอร์หัวเราะอย่างมีเลศนัย

“กิม ถ้ามันสองตัวแท้ก็ทีมกัน กูจะอยู่ที่มึง” ขนมผิงคอยเป็นผู้
เสริมทัพ

“เลิกหุ่นวายกันได้แล้วพวกมึงอะ กูไปละ” ธามตัดบท ก่อนหันไปยก
คิ้วใส่พลัสเตอร์ “เตอร์ มึงฉลาดสมกับเป็นเพื่อนกูจริง ๆ” พูดจบก็เดินจาก
ไป ทิ้งให้พลัสเตอร์รับมือกับเผือก 2 หัวใหญ่ซึ่งยืนหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยู่ข้าง ๆ

พลัสเตอร์เอี่ยมมือไปขยี้หัวกิมเบา ๆ “ให้กูไปส่งมัย?”

“อือ” ผู้ชายตัวเล็กเลิกโววาย ส่วนผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มเริ่มเปลี่ยนปากกลับมาองกิริยาอาการของเพื่อนที่เหลื่อ เหมือนจะเห็นความผิดปกติอะไรสักอย่างจากพวกมัน นี่เป็นอะไรกันไปหมด คิดแล้วก็หงุดหงิด

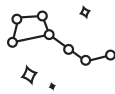
อย่าให้กูรู้แล้วกัน กูจะล้อยันลูกบวช

หมายถึงลูกพวกมันหรือ?

หึ!! ลูกกูเนี่ย

ท่าทางไอ้เตอร์กับไอ้กิม น่าจะมีลูกไม่ได้แล้วมั้ง คล้ายจะได้กลืนตุ ๆ

เหื่อ!!

ดาวเคราะห์ดวงที่ 2

“อ้าว พี่ธาม สวัสดีครับ” ชีวันธรทำความเคารพรุ่นพี่ปี 4 ที่บังเอิญเจอกันอีกครั้ง ธามพยักหน้าเป็นเชิงรับไหว้ ก่อนหันไปรับไหว้เด็กหนุ่มท่าทางทะเล้น เขาพิจารณาอีกคนซึ่งสูงกว่าคนตัวเล็กอยู่พอสมควรเพื่อประเมินสถานการณ์ เด็กคนนั้นกำลังทำท่า เอ่อ...ใช้คำว่าเล็กเล็กได้มั้ยนะ

“สวัสดีครับพี่ธาม ผมชิรวนะครับ อยู่บริหารปี 3 ครับ แล้วนี่ก็เรน เพื่อนผมเองครับ อยู่บริหารเหมือนกัน พวกเราเป็นรุ่นน้องของพี่ธามนะครับ ใช่มั้ยเรน” หันไปเขย่าแขนเพื่อนนัก ๆ อ่า...ลักษณะนี้ไม่น่าจัดอยู่ในหมวดคู่แข่งของเขาแล้ว สบายใจไปปะหนึ่ง

“อะฮะฮ่า เห็นมั้ยครับพี่ธาม ผมบอกแล้วว่าพี่นะไอดอลเพื่อนผมเลยนะ”

“เดี๋ยวนะไอ้เรน” ชิรวดุง ๆ กับท่าทางของทั้งคู่ เหมือนสองคนนี้รู้จักกันอยู่แล้ว ไม่เคยเห็นชีวันธรบอกเขาเลยว่ารู้จักกับคนฮอตขนาดนี้ด้วย

“จะไปไหนกัน”

“ผมกำลังจะกลับห้องนะครับ ช่วงบ่ายไม่มีเรียนแล้ว”

“จ้ะไปด้วยกัน เดียวไปส่ง กูก็กำลังจะกลับพอดี”

“อ่า ก็ได้ครับ” ชีวันธรรับปากขณะเดินตามร่างสูงไปยังรถของเจ้า

ตัว

“เรน มึงไม่เคยบอกกุเลยนะว่ารู้จักพี่ธามอะ” เพื่อนตัวดีกระซิบถามด้วยเสียงไม่ดังนัก ทว่าไม่ได้รอดพ้นไปจากการได้ยินของผู้ซึ่งเงี่ยหูฟังการสนทนาอย่างธาม

“กูบังเอิญเจอพี่ธามเมื่อวานเลยได้คุยกันนิดหน่อย เห็นว่าไม่สำคัญอะไรเลยยังไม่ได้เล่าให้มึงฟัง”

“โคตรโชคดีเลย ไม่ได้มีใครได้เป็นเพื่อนกับพี่แกได้ง่าย ๆ นะเว้ย”

“ขนาดนั้นเลย?” ธามเสียงกลั้วหัวเราะ

“เออสิ ถ้ากูเป็นมึงนะ กูจะตีสนิทพี่ธาม เพื่อพี่ธามจะให้กูติดสอยห้อยท้ายไปจีบสาว ๆ บ้าง มึงเอ้ย ถ้ากูมีเสน่ห์ได้แค่ครึ่งของพี่แกนะ กูจะเปลี่ยนสาววันละคนไปเลย”

“สำล่อนมัยละมึง เอดส์จะแตกเอา”

“กูก็ยึดอกพกถุงมัยละ”

“เพื่อเจ๊อ ريب ๆ เดิน พี่ธามขายาวชะมัด กูก้าวแทบไม่ทันละเนี่ย” หันไปว่าชิริว ก่อนพึมพำกับตัวเองเบา ๆ

“มึงขาสั้นเองหรือเปล่าเรน”

“หึ” เขาชี้เกียดเฉียงกับไ้บ้านี้แล้ว เพื่อเจ๊อ

พวกเขาทั้งสองเดินตามธามายังสปอร์ตคาร์สีดำคันหรูที่ลานจอดรถของคณะ ปกติก็เคยเห็นจอดอยู่แถวนี้เป็นประจำอยู่แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าวันหนึ่งจะมีโอกาสได้ขึ้นไปนั่งเท่านั้นเอง ชีวันธรรดูเก้ ๆ กัง ๆ ในขณะที่ชิริวก็ดูประหม่ากับความโอ้อ่า

“ขึ้นสิ เร็ว” ธามเข้าประจำที่คนขับลดกระจกลงก่อนส่งเสียงเร่ง

“งั้นมึงนั่งหน้าแล้วกัน เดี๋ยวกูต้องลงก่อนมึงอยู่แล้ว”

“อ่า” เมื่อประจำตำแหน่งครบแล้ว รถสปอร์ตคันหรูก็เคลื่อนตัวออกจากลานจอดรถภายในมหาวิทยาลัย

ธามมุ่งหน้าส่งชีวิวก่อนเป็นคนแรก เพราะว่าหอพักของชีวิถึงก่อน หอพักของชีวันธร และจากแผนการที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในหัวเมื่อสักครู่ เขาไม่ได้คิดว่าหลังจากส่งผู้โดยสารแล้ว จะตรงกลับบ้านตัวเองอย่างแน่นอน

“พี่ธามจอดข้างหน้าก็ได้ครับ ขอขอบคุณมาก ๆ เลยนะพี่ที่มาส่ง เป็นบุญติดของผมจริง ๆ ได้นั่งรถหรู แถมยังมีไอศดอลในดวงใจจับให้นั่งอีก”

“มึงก็พูดชะแวอร์”

“อ่า ๆ ผมพูดจริง ๆ ขอขอบคุณนะครับ ฝากส่งไอ้เตี้ยเพื่อนผมด้วยนะ”

“เตี้ยฟ่อง” ชีวันธรหันไปดำชีวิ “ไปกันเถอะพี่ธาม เหม็นขึ้นหน้าไอ้ตีปากหมา”

“เออ ไปไหนก็ไป ไสหัวไป เดินทางปลอดภัยครับพี่” ประโยคแรกพูดกับเพื่อนตัวเอง ส่วนประโยคหลังหันไปพูดกับรุ่นพี่ร่างสูง

สปอร์ตคาร์คันหรูเคลื่อนตัวออกจากหอพักของชีวิอีกครั้ง หนนี้มีจุดหมายปลายทางเป็นหอพักของคนแก้มย้วย

“ทำไมไม่อยู่หอเดียวกับเพื่อนมึง” คนโตกว่าเอ่ยปากถามขึ้น ไม่ใช่ว่าเขาติตหรืออะไรนะ แต่จากสภาพแวดล้อมที่เขาเห็น เขาก็อดรู้สึกเป็นห่วงความปลอดภัยของชีวันธรขึ้นมาอีกไม่ได้

ถึงแม้ว่าชีวิตจริงจะยืนยันว่าไม่ต้องห่วงเพราะเจ้าตัวไม่มีทรัพย์สินให้เป็นปัญหา แต่เขาไม่ได้ห่วงเรื่องที่ว่านั่นสักหน่อย ที่เป็นห่วงนะ ความปลอดภัยต่อร่างกายและจิตใจล้วน ๆ กลัวว่าสักวันหนึ่งพวกขี้เหล้าเมายาจะหันมาเห็นความน่ารักของคนตรงหน้าเหมือนเขา ซึ่งมันเป็นอะไรที่โคตรจะอันตรายเลยนะ

“ชิริวมันก็เคยชวนนะพี่ แต่ผมเกรงใจมัน เผื่อบางทีมันจะอยากพาสาว ๆ มาค้ำบ่าง”

“กฎหมายถึง ทำไมไม่อยู่หอเดียวกัน ไม่ใช่ห้องเดียวกัน”

“โอ้โฮ อยู่ไม่ไหวหรอกพี่ หอชิริวมันแพงกว่าตั้งเยอะ อยู่หอนี้ก็สบายดี แล้วก็ไม่ได้ไกลกันด้วย มีอะไรก็โทรหากริ่งเดียว 10 นาทีก็วิ่งถึงแล้ว” เมื่อคนตัวเล็กให้เหตุผลแบบนั้น เขาก็ไม่อยากก้าวก่าย

เขาโตจนพอจะรู้แล้วว่า สิ่งที่ดีที่สุดของเขาอาจไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดของคนอื่น ความต้องการพื้นฐานของคนเราไม่เหมือนกัน

“เดี๋ยวขอขึ้นไปข้างบนหน่อย อยากเข้าห้องน้ำนะ” ธารมกล่าวเป็นเชิงขออนุญาตเจ้าของห้อง

“พี่จอดรถไว้ข้าง ๆ แล้วกันครับ” พุดพร้อมปลดเข็มขัดนิรภัย “พี่จอดรถเสร็จแล้วตามขึ้นมาจะครับ”

ชีวิตจริงตรงขึ้นห้องของตัวเอง ใช้กุญแจที่ห้อยติดกับพวงกุญแจรูปดาวเสาร์ไขประตูห้องเข้าไป

มือเรียววางกระเป๋าวัวบนโต๊ะญี่ปุ่นเสร็จพอดีกับที่ธามเปิดประตูเข้ามา เขาถอดรองเท้าแล้วใช้เท้าเหยียให้หลบไปอยู่ด้านข้าง ก่อนตรงดิ่งไปทิ้งตัวลงบนเตียง

“พี่ธามไม่เข้าห้องน้ำเหรอครับ?”

“เข้าสิ” ว่าจะแล้วก็ลุกไปเข้าห้องน้ำ ใช้เวลาเพียงเดี๋ยวนเดียวก็ออกมาประจำตำแหน่งบนเตียงของเรณอีกครั้ง

“ขอพักสายตาแป๊บหนึ่ง” เดี่ยวสิ เฮ้ย ไม่รอให้อนุญาตก่อนหรือ
ถึงจะคิดอย่างนั้น แต่เอาเข้าจริงชีวิตจริงก็ไม่ได้ปฏิเสธหรอก ให้ยืมเตียงนอนแค่นี้เรื่องเล็กน้อย

เจ้าของห้องเล็กสนใจร่างสูงบนเตียง จัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดอยู่บ้านง่าย ๆ แล้วพาตัวเองมาทรุดนั่งกับพื้น ลากโต๊ะญี่ปุ่นสารพัดประโยชน์มาคร่อมตัว

หันไปมองแขกที่มีขนาดเกือบจะใหญ่กว่าเตียงนอนของเขา ลังเลเล็กน้อยว่าควรจะปฏิบัติตัวอย่างไรกับคนบนเตียงซึ่งดูเหมือนจะไม่ได้สนใจเขานัก สุดท้ายก็เลือกจะจัดการป้อนงานที่ต้องส่งในอีก 2 สัปดาห์ข้างหน้า เขาคิดแล้วว่านี่ดูจะเป็นการทำกิจกรรมที่มีประโยชน์และรบกวนการพักผ่อนของผู้ชายร่างสูงน้อยที่สุดแล้ว

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป สองชั่วโมงผ่านไป เข้าชั่วโมงที่สาม สี ห้า จนแล้วจนรอด รุนพี่ตัวโตก็ยังไม่มีความเห็นว่าขยับออกจากเตียง ทั้ง ๆ ที่พี่แกก็ตื่นมาเหยียโทรศัพท์เล่นแล้วแท้ ๆ

“เรณ” อยู่ ๆ ก็แดงตัวขึ้นจากเตียง “ไปกินข้าวกัน”

“ห๊ะ ... เอ่อ ครับ?”

“กูหิวอะ ไปกินข้าวกัน”

“คะ...ครับ”

“มึงอยากกินอะไร นำไปเลย” ชีวันธรผูกคอก่อนจะตรงไปหยิบ กระเป๋าสตางค์กับกุญแจห้องอย่างงง ๆ

“ตามสั่งหน้าปากซอยก็ได้ครับ ง่ายดี”

“ไม่เอาสิ เอาที่มึงอยากกินนะ ไปกินกัน”

“ผมกินอะไรก็ได้ครับ พี่ถามอยากกินอะไรก็เลือกเลย”

“จ้ะกูตามใจตัวเองนะ ไปห้างใกล้ ๆ หอมึงละกัน” ไม่รอฟังคำตอบ พุดจบกก็ออกจากห้องไป

คนถูกชวนก็ถูกบังคับยืนงออยู่พักหนึ่ง นี่เขาต้องออกไปกินข้าวกับ พี่ธามสินะ พอตั้งสติได้ ชีวันธรก็สับขาวิ่งตามร่างสูงลงมาพบกับธามข้างล่าง พอดี คนชวนตรงไปยังรถตัวเองซึ่งจอดไว้ข้าง ๆ หอ กตริโมทคอนโทรลเพื่อ ปลดล็อกประตู แล้วก้าวไปประจำที่คนขับ ชีวันธรรีบเปิดประตูตามขึ้นไปนั่ง เบาะข้างกัน เห็นธามเหลือบมองหน้าเขาอยู่เล็กน้อยก่อนจะออกรถ

ถึงแม้ว่าห้างสรรพสินค้าแห่งนี้จะตั้งอยู่ไม่ไกลจากหอพักของเขา แต่ ชีวันธรกลับไม่ค่อยได้มาเดินเล่นเท่าไร เคยมาไม่กี่ครั้งเพราะชิรวะยันคะยอ ให้มาเป็นเพื่อน เขารู้ว่าชิรวะอยากชวนเขามาเปิดหูเปิดตาบ้าง แต่ค่าเปิดหู เปิดตามักจะทำให้เขารู้สึกผิดเสมอเวลาหยิบเงินออกจากกระเป๋า

เกือบทุกครั้ง ชีรวพยายามจะเป็นเจ้ามือ แต่เขาก็ไม่อยากเอาเปรียบมัน ยิ่งงิชีรวก็ยิ่งต้องขอเงินพ่อแม่ใช้อยู่ คงไม่ใช่เรื่องดีถ้าต้องใช้เงินมาซื้อประสบการณ์แปลกใหม่ให้กับเพื่อนคนหนึ่ง เขานึกสงสารคนหาเงินนะ

มาถึงห้างสรรพสินค้า ธารมก็ลากคนตัวเล็กกว่าเกือบครึ่งเข้าร้านอาหารญี่ปุ่นซึ่งตั้งอยู่เกือบจะใจกลางห้าง ร้านอาหารหรูหรากวาทดต่างอย่างมีสไตล์ แค่มองจากภายนอกก็น่าเข้าไปใช้บริการแล้ว ทั้งคู่ได้โต๊ะมุมหนึ่งของร้าน ค่อนข้างเป็นส่วนตัว กันยังไม่ทันถึงเก้าอี้ พนักงานสาวสวยก็เดินมารับออเดอร์

ธารมยื่นเมนูให้คนตรงหน้าหนึ่งชุด ชีววันธรรับมาเปิดพร้อมกวาดสายตามองราคาในเมนูคร่าว ๆ ราคาอาหารแต่ละจานทำเอาเขาคิดหนัก แค่จานเดียวก็มีมูลค่ามากพอให้เขาซื้อข้าวแกงหน้าปากซอยได้เป็นอาทิตย์

“โรลปลาไหลญี่ปุ่นไส้แซลมอน ปลาหิมะย่างเกลือ ซาชิมิรวม อย่างละหนึ่งที” ธารมหันไปสั่งกับพนักงานที่เข้ามารับออเดอร์

“มึงกินไรก็สั่งเอา”

“เอาอันนี้ทีหนึ่งครับ” มือเรียวเล็กจิ้มเมนูซึ่งใช้สายตามองผ่าน ๆ แล้วเห็นว่าราคาถูกที่สุด เหลือบตามองผู้ชายฝั่งตรงข้าม พอดีกับที่เขากำลังจ้องมองกลับมา

“กูไม่ได้สั่งเผื่อมึงนะ”

“ผมไม่ค่อยหิวเท่าไร”

“จั้นเอาอาบุริวากิวซูชิเพิ่มหนึ่งที แล้วก็ชุดเบนโตะพรีเมียมสอง” ธารมหันไปสั่งกับพนักงานอีกครั้ง

“รับเครื่องดื่มเป็นอะไรดีคะ”

“เป็นชาร้อนสองที่แล้วก็รับ”

“รออาหารสักครู่ นะคะ” พอกลับหลังพนักงานสาว ชีวันธรก็สะกิด
ผู้ชายตรงหน้าเบา ๆ

“มากันสองคน พี่สั่งมาทำไมเยอะแยะ”

“กิน ๆ ไปเหอะน่า”

“ผมว่ามันออกจะเปลืองไปหน่อย แล้วก็เสียดายด้วยถ้ากินไม่หมด”

“งั้นก็กินให้หมด ไม่เห็นยากตรงไหน” สวนมาแบบนี้ คนตัวเล็กก็ไม่
รู้จะไปต่ออย่างไร เอาวะ คงไม่ต้องมานั่งกินแบบนี้บ่อย ๆ หรอก

เขาใช้สายตาสำรวจบรรยากาศรอบ ๆ ชีวันธรไม่ค่อยได้สัมผัส
บรรยากาศสบาย ๆ ที่มีคนคอยบริการอย่างนี้สักเท่าไร ส่วนใหญ่จะเป็นผู้
ให้บริการคนอื่นเสียมากกว่า

พอเริ่มดูแลตัวเองได้ เขาก็ต้องหางานทำเอง เพื่อแบ่งเบาภาระของ
ยาย ชีวันธรมักจะเลือกทำงานตามร้านอาหารก่อนเป็นอันดับแรก ด้วย
เหตุผลแบบเด็ก ๆ ว่ามันเป็นงานที่ได้ทิปง่ายกว่างานอื่น ๆ บางวันมีอาหาร
เหลือ เขาก็สามารถห่อกลับไปกินที่บ้านได้อีก

บ่อยครั้งเขาได้ทิปจากลูกค้าจนทำให้พอมีเงินเก็บอยู่บ้าง แต่ถึง
อย่างนั้น เรื่องการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยก็ยังไม่ใช่เรื่องที่เขาพึงกระทำ

นั่งคิดอะไรเพลิน ๆ อยู่เพียงพักเดียว พนักงานหญิงหน้าตาอวบอ้วนก็
ทยอยเสิร์ฟอาหาร ชีวันธรลงมือกินอาหารของตัวเอง เขาสั่งเป็นข้าวหน้าหมู
ทอดหน้าตาน่ากิน และรสชาติก็จัดว่าใช้ได้

“เป็นไง อร่อยไหม”

“ก็ดีครับ อร่อยดี แต่ผมไม่ค่อยถนัดอาหารรสชาติอื่นเท่าไร” ผู้ถูกถามตอบตามความจริง

“แล้วมีงชอบกินอะไร”

“ผมชอบกินอาหารไทยมากกว่า ผมชอบอาหารรสจัดนะครับ” ร่างสูงพยักหน้ารับ มือก็ยังคงทำหน้าที่ตักอาหารตรงหน้าเข้าปากเรื่อย ๆ

“พี่ถามชอบอาหารญี่ปุ่นเหรอ” เพราะเขาบอกว่าเลือกร้านอาหารตามใจเขา ชีวันธรจึงคิดแบบนั้น

“เปล่า”

“ผมเห็นพี่เลือกอาหารญี่ปุ่น นี่กว่าจะพี่ชอบเสียอีก”

“กินได้ แต่ชอบอาหารฝรั่งมากกว่า”

“แล้วทำไมไม่ไปร้านอาหารฝรั่งล่ะครับ”

“กูไม่รู้ว่ามีงชอบกินอะไร เลยลองพามาแล้ว ๆ ไปก่อน” เขานิ่งไปนิดหนึ่ง

“...”

“แต่กูรู้จักร้านอาหารไทยอร่อย ๆ อยู่นะ ไว้วันหลังจะพาไปกิน” ไม่มีวันหลังแน่ ๆ เขากินหรืออยู่สบายแบบธรรมดาไม่ไหวหรอก

“มีงกินอันนี้สิ กูสั่งมาให้มีงลองกิน” ฝ่ามือใหญ่ผลักจานอาหารหน้าตาน่ากินสองจานให้คนตรงข้าม

“ขอบคุณครับ” ก็อร่อยนะ รสชาติแปลกลิ้นดี

“ลองอันนี้หน่อยไหม” เลื่อนจานที่ตั้งอยู่ตรงหน้าเขาไปให้คนตัวเล็ก
อีกครั้ง

“ขอบคุณครับ” และเป็นอีกครั้งที่ชีวิตจริงเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไร
นอกจากขอบคุณ

“อะนี่ เบนโตะพรีเมียม กูสั่งมาเผื่อมึง”

“เอ่อ.. ขอบคุณครับ”

มืออาหารดำเนินไปเรื่อย ๆ เขาทั้งคู่ต่างชวนกันคุยบ้างเพื่อไม่ให้
บรรยากาศมันเงียบจนเกินไป กินไปคุยไป เผลอแป๊บเดียวอาหารที่ถูกนำมา
เสิร์ฟเต็มโต๊ะก็หมดเกลี้ยง

“ทั้งหมดสามพันเจ็ดร้อยแปดสิบบาทค่ะ” พนักงานแจ้งเมื่อธามย
กมือเรียกเช็กบิล ชีวิตจริงหยิบกระเป๋าสตางค์ของตัวเอง ดึงแบงก์พันออกมา
สองใบ บวกลบในหัวแล้วออกคนละหนึ่งพันแปดร้อยเก้าสิบบาท โอ้โห ลม
จะจับ

“รอสักครู่นะคะ” แต่เขายังไม่ทันวางเงิน ธามก็ส่งบัตรเครดิตให้
พนักงาน

“ส่วนของผมครับ” ชีวิตจริงยื่นเงินให้คนตรงหน้า

“เก็บไปเถอะ กูเลี้ยง”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเกรงใจ”

“เงินแค่นี้ เศษเงินน่า อย่าคิดมาก” อ้อหือ เศษเงินของพี่แกเป็น
แบงก์เทา ๆ เกือบสี่ใบเลยนะ

“แต่ว่า...”

“กูติดเลียงข้าวมีงมือหนึ่งไง นี่ไง กูมาเลียงแล้ว” เขาอธิบาย

“ขอบคุณครับ” เอ่ยขอบคุณเจ้ามืออีกครั้ง

หลังจบบมืออาหารเย็น ธารมก็เดินดูของใช้เล็กน้อย โดยมีชีวิตเดินตามต้อย ๆ ส่วนใหญ่ก็จะเป็นพวกเสื้อยืดกางเกงขาสั้นบ้างยาวบ้าง เสื้อผ้าธรรมดาซึ่งชีวิตได้แต่ตั้งคำถามในใจว่าราคามันสูงเวอร์จนเกินไปหรือเปล่า แต่ก็นั่นแหละ ไม่ใช่เรื่องของเขา เงินก็ไม่ใช่เงินของเขา เขาจึงทำได้เพียงเดินตามร่างสูงไปตามทิศทางที่โดนลากจูง

เมื่อออกมาพ้นจากห้างสรรพสินค้า ก็เห็นว่าตะวันลาลับฟ้าไปแล้ว ทว่าเมืองใหญ่แบบนี้ ต่อให้ไม่มีแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ ก็มีแสงสีจากร้านรวงต่าง ๆ แทนที่อยู๋ดี

เข้าใจแล้วว่าทำไมผู้คนจึงเรียกกรุงเทพฯ มหานครที่ไม่มีวันหลับ

เมื่อถึงหอพักของเขา ชีวิตเธอก็รีบตัวเพื่อจัดการปลดล็อกเข็มขัดนิรภัย ก่อนจะหันไปยังตำแหน่งคนขับเพื่อกล่าวลา แต่ทว่าคนขับร่างสูงก็ปลดล็อกเข็มขัดแล้วเปิดประตูก้าวลงจากรถไปเสียก่อน

ชีวิตเธอก็รีบกล่าวลาลงคอ เปิดประตูก้าวตามลงไปบ้าง ในขณะที่ร่างสูงกลับเปิดท้ายรถ หยิบถุงข้าวของพะรุงพะรังนั้นเดินนำขึ้นห้องพักไป

“พี่ธารมลืมของหรืออยากเข้าห้องน้ำหรือเปล่าครับ” ทั้ง ๆ ที่ควรจะเข้าห้องน้ำตั้งแต่ก่อนออกจากห้างแล้วแท้ ๆ

“เปล่า ว่าจะขอค้างสักคืน”

“แต่...”

“ขอพักสักคืน แลกกับมื้ออาหารเมื่อเย็นนะ พรุ่งนี้มีเรียนเช้า ชี้
เกียจขับรถกลับไปกลับมา” ก็ไหนบอกว่ามือเย็นนั่นเลี้ยงตอบแทนที่ให้หลบ
ฝนเมื่อวานไง

อีกอย่างนะ ปกติก็ขับรถจากบ้านมามา'ลัยอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ ขับ
มาได้ตั้ง 4 ปี ทำไมวันนี้เกิดชี้เกียจขึ้นมาละ และถึงชี้เกียจยังไง ให้ลูกน้องพ่อ
สักคนมาส่งก็ยังได้เลย คนซื้อพีจ้นั้นก็ได้ ไม่เห็นมีความจำเป็นต้องมาอาศัย
ห้องเช่าสักหน่อย

ได้แค่ตั้งคำถามในใจเท่านั้นแหละ เขาปฏิเสธได้ที่ไหน ก็คนตัวโต
เล่นหอบข้าวหอบขึ้นมาถึงห้องแล้วนี่ ชีวันธรจำต้องปล่อยเลยตามเลย ก่อน
จะหยิบผ้าขนหนูเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ

ธามทรุดตัวนั่งลงยังตำแหน่งประจำของเขา ปลายเตียงนอนของ
เจ้าของห้อง ก่อนจะล้มตัวลงเกลือกกลิ้งบนเตียงเล็กซึ่งเขารู้สึกชอบหนัก
หนา

เขาชอบชีวันธร เขาบอกกับตัวเองตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พูดคุยกับชีวัน
ธร เด็กผู้ชายคนหนึ่งบอกกับเขาว่าไม่มีพ่อแม่ด้วยสายตาซึ่งไม่ได้จมกับความ
ทุกข์

เขาเอง มีทั้งพ่อ ทั้งแม่ ทั้งความสุขสบายยังรู้สึก ‘ขาด’ ในบางครั้ง
เมื่อก่อนตอนเขายังเด็ก พ่อแม่ของเขามัวแต่ยุ่งวุ่นวายกับงาน เขา
โตมากับพี่เลี้ยง อยู่บ้านหลังเดียวกันแท้ ๆ แต่นับครั้งได้เลยที่เราจะได้เจอกัน
พร้อมหน้า

เมื่อเขาลืมตาตื่นขึ้นมา พ่อแม่ก็ออกไปทำงานแล้ว ก่อนนอนอยาก
ให้แม่ก่อก้อนสักครั้ง อยากให้พ่อกอดสักหน ก็นึกถึงพี่เลี้ยงที่ก่อก้อนเขาให้
หลับด้วยนิทานเรื่องเดิม ๆ

เมื่อเขาก้าวสู่วัยรุ่น เขาได้ทุกอย่างที่เขาอยากได้ แค้โทรหาพ่อกริ่ง
เดียว ความปรารถนาก็ปรากฏตรงหน้า แต่เมื่อไรก็ตามที่เขาต้องการ
คำปรึกษาจากพวกท่าน พวกท่านไม่มีแม้แต่เวลาสำหรับรับฟังปัญหาของเขา

แม้ว่าเมื่อเขาโตขึ้น พ่อแม่จะมีเวลาให้เขามากกว่าเดิม ไม่ต้องโหม
งานหนักเหมือนเมื่อก่อน แต่เขาเคยชินกับความห่างเหินนั้นเสียแล้ว เราไม่
สนิทกันเหมือนกับที่เรา ‘ควรจะ’ สนิทกัน

แต่คนที่บอกกับเขาว่าไม่มีพ่อแม่ ไม่ได้มีความเหวว่าอยู่ในสายตา
แม้แต่น้อย เขาสัมผัสได้แต่พลังบวกจากคนตัวเล็กผู้ซึ่งดูเหมือนจะไม่มีแม้แต่
สิ่งที่คนทั่วไปควรจะมิด้วยซ้ำ เขาไม่เคยเจอใครที่สามารถดึงดูดให้เขาเข้าไปใกล้
ได้มากเท่านี้มาก่อน

บ้าจริง เขาควรจะรู้จักชีวิตวันธรรมดาตั้งนานแล้วสิ แล้วเขาทิ้งเวลา 3 ปี
ที่ผ่านมาไปทำอะไรอยู่

นอนคิดอะไรในหัวอยู่พักเล็ก ๆ คนในหัวงความคิดก็เปิดประตู
ห้องน้ำมาด้วยสภาพที่ทำให้เขาแทบสำลักน้ำลายตัวเอง

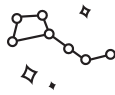
“พี่ธาม”

“อะ อือ” อยู่ดี ๆ ธามก็รู้สึกว้าหาเสียงตัวเองไม่เจอ เขาแต่งตัวลุก
ขึ้น หันหน้าออกไปมองทิวทัศน์นอกหน้าต่าง

เอ่อ ทิวทัศน์ไม่ค่อยน่ามองเท่าไรเลยแฮะ ภาพตรงหน้านี่สิ หน้า
มองกว่าเป็นไหน ๆ แต่มันมองได้ที่ไหนกันเล่า

“อาบน้ำมั๊ยครับ” ชีวันธรยื่นผ้าขนหนูผืนใหม่ให้

“ก็ดีเหมือนกัน” รับผ้าขนหนูแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป ทำไมตาเมจ
รุนแรงขนาดนี้นะแก้มย้อยเอ้อยย

ดาวเคราะห์ดวงที่ 3

เมื่อธามออกมาจากห้องน้ำ ก็พบว่าเจ้าของห้องปุ๊กปิกขนาดเล็กไว้ข้าง ๆ เตี้ยๆ พร้อมอุปกรณ์เท่าที่จำเป็นอันได้แก่หมอนและผ้าห่มลายเดียวกันไว้เรียบร้อยแล้ว

“ผมยกเตียงให้พี่” หย่อนตัวลงบนที่นอนชั่วคราว

“มึงไปนอนข้างบนดีกว่า เดี่ยวกูนอนข้างล่างเอง”

“โอ้โฮ ผมดูเป็นเจ้าของห้องที่ไม่เอาไหนเลย”

“ไม่เป็นไร ขากูน่าจะยาวเลยเตียงมึง”

“เอางั้นหรือ”

“เออ กูนอนได้” ธามทรุดตัวลงแทนตำแหน่งที่เจ้าของห้องเพิงลูกไป เขาใช้หมอนใบเฉียงพิงกับผนังห้อง ก่อนจะเอนตัวนั่งเขียนโทรศัพท์เรื่อยเปื่อย

ชีวิตธครว่าสมาร์ทโฟนรุ่นเก่าหน้าจอแตกลายขึ้นมา กดตั้งนาฬิกาปลุก ก่อนจะวางไว้ข้างหัวเตียง เดินไปปิดไฟแล้วอาศัยแสงสว่างจากด้านนอกเดินกลับมาล้มตัวลงนอน

“รู้หรือเปล่าว่าการวางโทรศัพท์ไว้ใกล้ตัวมันรบกวนการพักผ่อน”

“หืม รู้สิครับ”

“...”

“ผมตั้งนาฬิกาปลุกเอาไว้ล่ะ ซี่เกียจลุกขึ้นไปหยิบไกล ๆ ตอนมันดัง” จริงสินะ ตั้งแต่ธามเดินเข้าห้องมา เขาก็ไม่เห็นนาฬิกาสักเรือนในห้องนี้

“อีกอย่างนะพี่ธาม ไม่มีอะไรมารบกวนการนอนของผมได้หรอก ผม
เป็นพวกมีบุญนะ หัวถึงหมอนก็หลับแล้ว”

“กูเป็นพวกบาปหนาสินะ” คนบนเตียงตะแคงข้างหันมาคุยกับเขา
แสงสว่างจากภายนอกแม้ไม่มาก แต่ก็พอจะทำให้เขาเห็นแก้มที่ลง
มากองไปกับหมอนตามแรงโน้มถ่วงของโลกได้ไม่ยาก

ชีวิตนั้นมีทุกอย่างที่ผู้ชายน่ารักคนหนึ่งควรมี ไม่ได้สวยงาม
เหมือนผู้หญิง แต่ไม่ได้แข็งแกร่งแบบผู้ชาย ไม่ได้อ่อนแอจนอสร แต่ก็ได้
ดูแข็งแกร่งบึกบึน เป็นคนที่ไม่ได้มีอะไรโดดเด่นจนถึงขนาดต้องเหลียวตาม
แต่ยังอยู่ใกล้ ยิ่งได้มอง ยิ่งได้พิจารณา ก็ยิ่งน่าหลงใหล

“นอนหลับยากเหรอครับ”

“อืม นิดหน่อย”

“นิดหน่อยนี่ ขนาดไหนครับ”

“ก็ใช้เวลาเป็นชั่วโมงกว่าจะหลับ”

“แบบนี้ก็แย่เลยเนอะ ส่วนผมก็โชคดีหน่อย ... ผมนะนอนง่ายกิน
ง่ายตั้งแต่เด็ก ๆ ยายเคยเล่าให้ฟังว่า ผมจะโยเยแค่ 2 เวลา คือเวลาง่วงกับ
เวลาหิว ถ้าอแงขึ้นมาก็แค่อุ้มไปตบตูดสองสามที พอตื่นมาก็จับขวดนมยัด
ปาก”

“กินกับนอนสินะ แก้มเลยย้วยแบบนี้ไง” ธามอดเอื้อมมือไปดึง
แก้มย้วย ๆ เล่นไม่ได้

“เจ็บอะพี่ธาม”

“มันเขี้ยว” คนถูกทำร้ายร่างกายพลิกตัวหนีมือใหญ่กลับไปนอน
หงายอีกครั้ง

“...”

“ยายเป็นคนเลี้ยงเธอ แล้วพ่อแม่ไปไหนล่ะ” ตอนแรกเขาก็ไม่
อยากจะถามหรอกนะ แต่เขาแค่อยากทำความรู้จักคนตรงหน้าให้มากกว่านี้
อีกหน่อย

ถ้าคำถามของเขาไปกระทบความรู้สึกของคนตัวเล็ก เขาจะเป็นคน
รับผิดชอบสิ่งนั้นเอง เขานี้แหละจะเยียวยาความรู้สึกนั้นด้วยตัวของเขาเอง

“ไม่รู้เลยครับ จำความได้ก็มีแค່ยาย” ชีวันธรตอบคำถามซึ่งในวัย
เด็กเขาไม่เคยตอบเพื่อนได้เลยสักครั้ง ไม่ว่าจะเป็นวันพ่อหรือวันแม่ก็มีเพียง
แค່ยายเท่านั้นที่ไปนั่งให้เขาไหว้

แต่ในวันนี้เขาโตพอที่จะเข้าใจทุก ๆ อย่างแล้ว

“ตอนเด็ก ๆ ผมเคยถามยายว่าทำไมพ่อแม่ถึงไม่ได้อยู่กับเรา ยายก็
ตอบซ้ำ ๆ เดิม ๆ ว่าพ่อแม่ผมไปทำงานเดี๋ยวก็กลับ” ร่างเล็กยืนตัวขึ้นนั่งพิง
ผนัง กลายเป็นว่าพวกเขาทั้งสองต่างพูดคุยกันท่ามกลางความมืด

คนหนึ่งอยากจะเล่า ส่วนอีกคนอยากจะรับฟัง

“...”

“จนวันหนึ่งผมก็เะใจว่าที่ยายพูดนะมันไม่น่าจะจริง เพราะถ้าไป
ทำงาน อย่างน้อยวันหยุดยาวก็ต้องกลับมาเยี่ยมบ้านบ้าง อย่างพ่อแม่ของ
เพื่อนผมก็เข้ามาทำงานในกรุงเทพนี้แหละ พอถึงเทศกาลปีใหม่หรือ
สงกรานต์ก็กลับบ้านที่หนึ่ง แต่นี่ตั้งแต่เล็กจนโตผมยังไม่เคยเห็นแม้แต่เงา

เลย ผมไม่เคยแม้แต่จะรู้จักหน้าตาของพวกเขาด้วยซ้ำ มันก็แปลว่าไม่ได้เป็น
กรณีเดียวกันเพื่อนคนอื่น” ธารมขยับตัวด้วยความลังเล แต่เพียงเสี้ยวนาที่
เขาก็ลุกขึ้นมานั่งข้าง ๆ ชีวันธรบนเตียง

เพียงแค่อยากอยู่ใกล้ ๆ เผื่อว่าคนตัวเล็กตรงหน้าจะต้องการมือใคร
สักคน เขาพร้อมยื่นมือของเขาไปให้

“จนผมไปคาดคั้นยายนั่นแหละ ยายถึงยอมเปิดปากเล่า ... อันที่
จริงผมแอบคิดว่าพ่อแม่ผมคงไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้วด้วยซ้ำ พอรู้ว่าพวกเขายัง
อยู่บนโลกใบเดียวกันกับผมก็ถือว่าเป็นกำไร...”

“อืม ต่อสิ” ธารมกระตุ้นในตอนที่ชีวันธรชะงักไป เขาดันอีกคนเข้า
ไปอยู่ฝั่งด้านใน ส่วนตัวเองก็ขยับมานั่งแทนที่ชีวันธร เพราะเตียงขนาด 3
ฟุตทำให้พื้นที่ดูคับแคบ ต้นแขนแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อแนบสัมผัสกับแขน
เรียวเล็กอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ชีวันธรขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะออกปากเล่าต่อ

“ยายเล่าว่าเดิมทียายเป็นหัวหน้าแม่บ้านของคุณตาคุณยาย ... เอ่อ
ผมหมายถึงคุณตากับคุณยายแท้ ๆ ของผมนะ ทำงานกับคุณตาอยู่นาน
จนกระทั่งแม่เกิดก็เลยพลอยเป็นพี่เลี้ยงให้แม่อีก ยายนะเลี้ยงแม่มากับมือ
ตัวเองจนแทบจะเป็นแม่คนที่สองเลยด้วยซ้ำ

แต่วันหนึ่งยายก็มีความจำเป็นต้องกลับมาอยู่บ้าน ตาที่เป็นสามียาย
ป่วยนะครับ หลังจากนั้นไม่นาน ตาก็จากยายไป ยายเองก็อยากใช้ชีวิตอยู่ใน
ที่ที่มีแต่ความทรงจำระหว่างยายกับตา ก็เลยไม่ได้กลับเข้าไปทำงานที่บ้าน
แม่อีก”

“...” ธารมยังคงตั้งใจฟัง เขาตั้งคำถามในหัวมากมาย แต่แค่ชีวิต
ไวใจเล่าให้เขาฟัง เขาก็ไม่กล้าละลาบละล้งไปมากกว่านี้แล้ว

เขาจะรอฟังเท่าที่ชีวิตร่อยอยากเล่า

“อยู่มาวันหนึ่งแม่ก็โผล่มาหายาพร้อมกับผมแล้วก็พ่อ ยายบอกว่า
ผมตัวเล็กมาก เห็นแล้วก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ยายเลี้ยงแม่มากับมือทำไมจะไม่รู้
ว่าแม่น่ะเลี้ยงเด็กเป็นชะทีไหน คุณก็รู้ว่าแม่น่ะไม่รู้จะฟังใครแล้ว ดันดัน
ระหกระเหินไปจนถึงที่นั่นก็คงเป็นที่สุดท้ายที่แม่น่าจะคิดออกแล้ว จะไม่รับ
ผมไว้ก็กลัวจะใจดำเกินไป”

“เรน...” น้ำเสียงแฝงความเอือออาทรไม่ได้รอดพ้นไปจากการได้ยิน
ของคนตัวเล็ก เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงมานั่งรำลึกเรื่องราวในอดีต
ให้กับคนที่แทบจะเรียกว่าคนแปลกหน้าฟัง

เขารู้ว่าเขาสามารถเล่าเรื่องของเขาให้ผู้ชายคนนี้ฟังได้ และ
น้ำเสียงที่เรียกชื่อเขาเมื่อครู่ ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก

“ยายเล่าว่าคืนนั้นฝนหลงฤดูตกหนัก ผ่าห่อตัวผมขึ้นไปหมด และ
เพราะฝนตกหนักนั้นแหละ ยายเลยเรียกผมว่าเรน นี่ถ้าเป็นผู้หญิงผมก็คงชื่อ
น้ำฝน สายฝน อะไรเทือก ๆ นั้น” ชีวิตหัวเราะเมื่อจินตนาการถึงชื่อเล่นที่
น่าจะเป็นไปได้ของเขา

“ก็คงอย่างนั้น” ธารมเสริมเมื่อคิดตรงกัน

“เราอยู่กันสองคนยายหลานตามอัตภาพ ความจริงก็ได้ลำบาก
อะไรมากมาย มีบ้านเล็ก ๆ ให้อยู่ มีข้าวกินทุกมื้อ ได้เรียนหนังสือเหมือนคน
อื่นเท่านี้ก็พอ ...”

“มึงไม่คิดจะตามหาพ่อแม่เหรอ”

“ไม่หรอกพี่ ถ้าการที่ผมอยู่ตรงนั้นมันดี เขาคงไม่ต้องพาผมมาอยู่กับยาย แค่นี้ผมก็ขอบคุณพวกเขามาก ๆ แล้ว ที่ให้ผมได้มีโอกาสลืมตามาดูโลก” ฝ่ามือใหญ่เอื้อมไปลูบหัวเบา ๆ

“รู้มั้ยว่ามึงแปลกกว่าทุกคนที่กูเคยเจอมา มึงดูสดใสทั้ง ๆ ที่ชีวิตมึงไม่เหมือนคนที่จะเป็นแบบนั้นได้ ถ้าเป็นคนอื่นก็คงตีโพยตีพายโกรธพ่อโกรธแม่ โทษโชคชะตาฟ้าดินไปเรื่อยเปื่อย”

ชีวิตนักรบหัวเราะออกเบา ๆ

“ผมชื่อชีวิตนักรบ ชีวิตนักรบแปลว่าคงไว้ซึ่งชีวิต พุดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือผู้มีชีวิตอยู่ นี่ผมมีโอกาสได้ใช้ชีวิตบนโลกใบนี้เลยนะ ทำไมผมถึงต้องเสียใจละ ถึงผมจะไม่มีพ่อแม่เหมือนคนอื่น ๆ แต่ผมก็มียายซึ่งเลี้ยงผมมาด้วยความรัก และให้ผมมากเท่าที่คนคนหนึ่งจะให้ได้” ยิ้มออกมาอีกครั้ง ให้ความสดใสของตัวเอง

“อืม” ธารมครางตอบพลางใช้ความคิด

“พ่อแม่ผมเป็นคนตั้งชื่อให้ผมนะ แสดงว่าเขาก็คงอยากให้มีชีวิตอยู่เช่นกัน ผมถึงได้มีแต่ความรู้สึกขอบคุณพวกเขา”

“...”

“ขอบคุณที่ไม่ทำให้ผมจากโลกนี้ไปตั้งแต่ยังไม่ลืมตาดูโลก ยังอุตส่าห์อุ้มท้องมาตั้ง 9 เดือน พอคลอดผมก็ยังไม่ซ่าไม่แกง ผมว่าเขาเองก็คงมีเหตุผล และผมก็เชื่อว่าเขารักผม ถ้าไม่รักก็คงทำอย่างที่ผมพูด...เอาชี้อั้วกัดปากให้ตายไปซะก็จบ”

ใบหน้าเงยรอยยิ้มบาง ๆ ทำให้สามสบายใจได้อย่างหนึ่ง ว่าคนตรงหน้าแกร่งเกินกว่าจะเก็บเรื่องใหญ่เหล่านี้มาใส่ใจ

“มึงมาเรียนแล้วยายมึงอยู่กับใคร” ถ้าเขาไม่ได้ตามาไป เพียงแค่รูปเดียวที่เขาเห็นใบหน้าของชีวันธราไปด้วยรอยยิ้มเศร้าสร้อย เป็นสายตาซึ่งเขาไม่เคยเห็นจากคนคนนี้เลยสักครั้ง

“ยายจากผมไปแล้ว ตั้งแต่ผมอยู่ ม.5”

“เรน...”

“เหลือแค่ความรักเท่านั้นที่ยายทิ้งไว้ให้ผม ความรักที่ทำให้ผมรู้สึกว่ายายไม่ได้จากผมไปไหน พี่ว่าจริงมั๊ย”

“ยายมึงไม่ได้ทิ้งสิ่งนั้นไว้ให้มึง เขาตั้งใจมอบ... มอบความรักทั้งหมดที่มีให้กับมึง แล้วก็มอบเด็กผู้ชายที่แข็งแกร่งที่สุดให้กับโลกใบนี้”

“อ้อ”

“เรน...”

“หืม”

“พี่อยู่ข้าง ๆ นะ”

“หืม เมื่อกี้พี่ว่าอะไรนะ” เอ่อ เขาแทนตัวเองว่าพี่เหร

“กะ...ก็แค่บอกว่าอยู่ข้าง ๆ”

“อ่า ขอบคุณครับ” สงสัยแค่หลุดไป “อยู่ดี ๆ ผมก็มาเล่าอะไรให้พี่ฟังก็ไม่รู้”

“เรน...” เรียกแล้วก็นิ่งไป “นอนมั๊ย?” ก่อนจะขยับตัวลงมานอนตำแหน่งเดิม

“อ้อ ผันดินนะพี่”

“ผันดีครับเรน” ทำไมประโยคสั้น ๆ มันทำให้คนอย่างเขาใจสั้นได้
อาจจะเป็นเพราะนานมาแล้ว ที่ไม่เคยได้ยินน้ำเสียงเอื้ออาทรนี้จาก
ใคร ก็ตั้งแต่ยายไม่อยู่นั้นแหละ

ตืด ๆ ๆ ๆ นาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์เครื่องเก่าของชีวันธรส่งเสียง
ขึ้น ร่างบางขยับตัวควานมือคว้าต้นตอของเสียง ก่อนจะเลื่อนปิดมันเสีย
ขยี้ตาสองสามที จังหวะยัดตัวบิดขี้เกียจก็หันไปเห็นร่างสูงใหญ่นอน
อยู่บนพื้นข้างเตียง

เพ็งนึกขึ้นได้ว่าธามมานอนด้วยเมื่อคืน เขาบอกว่ามีเรียนตอนเช้า
“พี่ธามครับ พี่ธาม ๆ” มือเล็กเอื้อมไปเขย่าตัวธามสองสามครั้ง คน
ถูกปลุกลืมตาขึ้น

“อ้อ ตื่นแล้ว” ยันตัวลุกขึ้นนั่งพิงกับฝาผนัง เขารู้สึกตัวตื่นก่อน
นาฬิกาปลุกดังเสียอีก

“ก็โง่งแล้ว”

“เจ็ดโมงครับ ผมลืมถามพี่เลยว่ามีเรียนกี่โมง ลืมไม่ได้ตั้งนาฬิกา
ปลุกเพื่อเลย”

“มีเรียนแปดโมงครึ่ง เรนอาบน้ำก่อนก็ได้”

“เอ่อ ชุตนักศึกษาของพี่...”

“อ้อ ไม่เป็นไร พี่มีสำรองอยู่ในรถ เรนอาบน้ำเถอะ เดี่ยวพี่ลงไปเอา
เอง ขึ้นมาจะได้อาบต่อเลย” พยักหน้า แล้วฉวยผ้าขนหนูเดินเข้าห้องน้ำ

หลังจากที่คุยกันเมื่อคืน สรรพนามที่ธามใช้กับเขาก็เปลี่ยนไป ฟังดูแปลก ๆ นะ แต่ก็รู้สึกดี ... มีพี่สักคนก็ดีเหมือนกัน

เขาใช้เวลาจัดการตัวเองไม่เกิน 10 นาทีก็เรียบร้อย เปิดประตูห้องน้ำพร้อมกันกับธามที่เดินเข้าห้องมาพอดี ในมือถือชุดนักศึกษาซึ่งซักรีดเรียบร้อยพร้อมใส่

สายตาคมลอบมองสำรวจผิวขาวเนียนของคนที่พักนอนล่างด้วยผ้าขนหนู ก่อนจะตัดใจละสายตาออกจากจุดดึงดูด เดินเข้าห้องน้ำ เมื่อเขาเดินออกมาอีกครั้งก็พบว่าคนตัวเล็กอยู่ในสภาพเรียบร้อยพร้อมออกจากห้องแล้ว

“รอแป๊บนึง เดี่ยวออกไปพร้อมกันเลย” ธามลงมือแต่งตัว ร่างบางพยักหน้ารับแล้วหันไปจัดระเบียบที่นอนให้เรียบร้อย เสร็จแล้วก็กลับมาพับปิกนิกซึ่งธามใช้นอนเมื่อคืนเก็บเข้าไปไว้ในส่วนล่างสุดของตู้เสื้อผ้า

“ปะ พร้อมแล้ว” ร่างสูงใหญ่ในชุดนักศึกษาเดินนำออกจากห้อง เขาปล่อยให้คนตัวเล็กถือห้องจนเสร็จแล้วจึงออกเดินพร้อมกัน

“เหลือเวลาอีกตั้งเกือบชั่วโมง ไปหาอะไรกินกันก่อนมัย” ธามหันไปถามคนนั่งข้าง ๆ เมื่อรถจอดสนิทที่ลานจอดรถของคณะบริหาร

“ครับ” ปลดเข็มขัดแล้วเปิดประตูก้าวลงจากรถ ทั้งคู่เดินไปยังโรงอาหารส่วนกลางของคณะ เลื่อนที่นั่งที่โต๊ะยาวมุมหนึ่ง

“เฝ้าโต๊ะอยู่นี่แหละ จะกินอะไรเดี๋ยวพี่ไปซื้อมาให้”

“ผมเอาข้าวผัดไข่ไมใส่เนื้อสัตว์แล้วกันครับ”

“...?” คิ้วหนาได้รู้พยักขยับขึ้นตั้งคำถาม

“ซีเกียจเคี้ยว มันเหนียวนะครับ”

“อ้อ...” ธารมรับคำ พยักหน้าหงิกหงัก แล้วหันหลังเดินไปยังร้านอาหารตามสั่ง พอกลับมายังโต๊ะก็มีน้ำดื่มสำหรับเขาวางรอไว้อยู่ก่อนแล้ว

“ค่าข้าวครับ” มือบางยื่นธนบัตรฉบับสีเขียวย 2 ใบส่งให้ธารม ธารมส่ายหัวปฏิเสธ

“...” เขานั่งลงตรงข้ามกับซีวันธร

“เมื่อวานพี่ก็เลี้ยงผม วันนี้ก็จะมาเลี้ยงอีก” ฝ่ายคนถูกเลี้ยงสองมือติด ๆ ยังไม่ยอมแพ้

“มากินข้าวเป็นเพื่อนก็พอแล้ว กินคนเดียวมันเหงา”

“เหงาอะไรของมึง” ไม่ใช่เสียงของซีวันธร แต่เป็นเสียงของพลัสเตอร์

“สวัสดีครับพี่พลัสเตอร์” คนอายุน้อยที่สุดในโต๊ะยกมือไหว้ แสดงความเคารพต่อรุ่นพี่อีกคน

“เป็นโชคร้ายของไอ้กิมกับผิงนะ มึงว่ามั้ยธารม?”

“ถือว่าเป็นโชคดีของกูแล้วกัน” ธารมตอบพลางกลั้วหัวเราะ

“พี่เตอร์กินข้าวด้วยกันมั้ยครับ”

“ตามสบายเลย พี่แค่แวะมาซื้อกาแฟ” เพื่อนสนิทของธารมหันไปบอกร่างเล็ก ก่อนจะหันมาพูดกับเพื่อนตัวเอง

“เจอกันมึง”

ตบไหล่สองสามทีแล้วเดินออกไปยังร้านกาแฟภายในร้านอาหาร

“รีบกินเถอะ” ธารมตักข้าวเข้าปากเงียบ ๆ กินไปได้ 2-3 คำ เสียง
สั้นจากเครื่องมือสื่อสารของชีวิตนั้นก็ดังขึ้น

“อัลโหลรว” กรอกเสียงทักทาย

“กูอยู่โรงอาหารนะ” ฟังปลายสายตอบกลับมาอยู่สองสามประโยค
แล้วจึงตอบกลับไป

“จั่นเจอกันที่ห้องเรียนเลยแล้วกัน”

วางสายจากชีวิต ชีวิตนั้นก็ก้มหน้าก้มตากินข้าวของตัวเองบ้าง เขา
ตักข้าวเข้าปากคำแรกก็ชะงักไป ธารสังเกตเห็นปฏิกิริยานั้นก็อธิบายข้อ
สงสัยที่ปรากฏบนใบหน้าจิมลิมนั้น

“พี่สั่งให้ใส่ไก่สับนะ เพิ่มโปรตีน” ได้ฟังคำตอบเขาก็พยักหน้ารับ
รู้สึกหัวใจฟูฟ่องขึ้นมาเพราะความใส่ใจเล็ก ๆ น้อย ๆ ของคนตรงหน้า

หลังจากจบมื้อเข้าด้วยความรวดเร็วก็พากันเดินมายังอาคารเรียน
แม้ว่าพวกเขาจะอยู่คณะเดียวกัน เรียนตึกเดียวกัน แต่ห้องเรียนของทั้งคู่อยู่
คนละฝั่ง ธารและชีวิตจึงแยกย้ายกันตรงด้านหน้า

ชีวิตเฝ้าแว้วตัวเตรียมจะหันหลังถ้าไม่คิดว่ามีเสียงเรียกของธารดัง
ขึ้นเสียก่อน

“เรน...” ธารยื่นโทรศัพท์มาตรงหน้า มือเรียวเล็กจับโทรศัพท์เครื่อง
หุ้มาถือไว้ในมืออย่างงง ๆ

“ขอเบอร์หน่อยสิ แอดไลน์ไว้ก็ได้”

“จั่นผมแอดไลน์นะครับ โทรผ่านไลน์ประหยัดดี” ชีวิตก้มหน้ากด
ไอทีไลน์ตัวเองให้กับธาร ก่อนส่งคืนพร้อมยิ้มกว้างจนตาหยี

รอยยิ้มสว่างไสวแบบนี้...แบบที่ทำให้คนอย่างธามรู้สึกว่ายากจะ
เก็บมันไว้ดูเพียงคนเดียว

“ตั้งใจเรียนนะ พี่ไปละ”

“ครับ ตั้งใจเรียนครับ”

“เรน!!” เขายังเดินไม่พ้นประตูห้องเรียนด้วยซ้ำ เพื่อนสนิทอย่างชิ
ริวก็เปิดปากโหวกเหวกโวยวายใส่ คนตัวสูงกว่าถลันตัวลากเขาออกมานอก
ห้องเรียน

“มานี่เลยไอ้ตัวดี มีอะไรจะสารภาพมัย”

“อะไรของมึงริว โวยวายอะไรแต่เช้า”

“มีคนเห็นมึงลงมาจากรถไฟธาม”

“ก็ใช่”

“แสดงว่าเมื่อวาน ไม่ได้จบแค่ไปส่งมึงที่หอสินะ”

“อื้อ”

“อื้อ คืออะไร” เพื่อนหน้าตียังคงคาดคั้น

“ก็เขาขอขึ้นไปเข้าห้องน้ำ แล้วก็คงเพลียมั้ง ก็เลยเพลอหลับไป”

“แล้ว?”

“กะ...ก็พอตื่นขึ้นมา ก็พาไปเลี้ยงข้าวตอบแทนที่วันก่อนกูให้เขามา
หลบฝน แล้วก็นอนอนค้ำที่ห้องเลย”

“ฉิบหายแล้ว ไอ้ตัวดี มึงรู้มัยมึงทำอะไรลงไป”

“กูไม่ได้ทำอะไร กูก็อยู่ของกูเฉย ๆ”

“เมื่อเข้าฤดูเดินขึ้นตีกมา คนเม้ากันให้แซ่ดว่าพีธามจัดมึงเป็นหนึ่งในคอลเลคชั่นของพีแก็เรียบร้อยแล้ว”

“ไม่มีอะไรสักหน่อย คนก็พูดกันไปเรื่อย”

“มึงพูดเหมือนไม่รู้จักพีธามอะเรน”

“ก็เออ...รู้จัก” เสียงที่ตอบเพื่อนสนิทออกไปนั้น แผ่วเบาคล้ายกับจะตอกย้ำกับตัวเอง เมื่อลองคิด ๆ ดูแบบที่ชีรวพูด เหตุการณ์มันก็ทำให้น่าคิด

“ก็ใช่นะสิ ถึงกูจะชอบพีธามมากแค่ไหน แต่มึงก็รู้ใช่ไหม ว่ากูไม่ได้อยากให้มึงตกอยู่ในสถานะแบบนั้น”

“ไม่ต้องห่วงหรอกกริว มันไม่มีอะไรจริง ๆ มึงสบายใจได้”

“ไม่มีอะไรก็ดีแล้ว มึงก็รู้ว่าใครที่จะคบกับพีธามได้ต้องคบกันแค่บนเตียงเท่านั้น พอเสร็จกิจลงจากเตียงก็ต้องเป็นแค่คนไม่รู้จักกัน...” ชีรวหยุดพูดไปนิดหนึ่ง ก่อนจะเอื้อมมือมาจับไหล่เพื่อนตัวเล็กของเธอ

“...”

“กูรู้ว่ามึงทำแบบนั้นไม่ได้หรอกเรน” ทั้งคู่เงียบไปใช้ความคิดของตัวเอง ร่างสูงชะลูดตบป่าเพื่อนตัวเล็กเบา ๆ

“...” ชีวธรไม่ได้ตอบอะไร สิ่งที่ชีรวพูดนั้นไม่มีประโยชน์เลยที่ไม่เป็นจริง

ชีรวมองหน้าเพื่อนตรง ๆ ถอนหายใจยืดยาวก่อนจะเบือนหน้าหนี ดูอาการแค่นี้ก็รู้ว่าเพื่อนเขานะคิดอะไร เพื่อนที่เขารู้ว่าชีวิตที่ผ่านมาต้อง

เจอกับอะไรมาบ้าง และเขาไม่ปรารถนาให้เพื่อนของเขาต้องเจอกับอะไรแย่ ๆ อีกแล้ว ไม่ว่าจะรูปแบบไหนก็ตาม

“ปะ เข้าห้องเรียนก่อนอาจารย์เข้า ได้ยวดได้โดนเช็คขาดกันทั้งคู่” ชีวันธรเดินตามเพื่อนเข้าห้องเรียน พลังใช้ทั้งความคิดและหัวใจอย่างหนัก

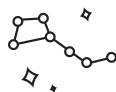
เขารู้สึกดีกับพีธาม เพียงเวลาแค่สองสามวันที่ผ่านมา และเพียงคำพูดไม่กี่คำอย่างคำว่า ‘พ็อยู่ข้าง ๆ นะ’ ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก

ชีวิตของเขา นอกจากยายซึ่งตอนนี้ไปเป็นนางฟ้าอยู่บนสวรรค์แล้ว ก็มีแค่ชีริวเท่านั้นที่คอยห่วงใยเขา และไม่ว่าชีริวจะดีกับเขาแค่ไหน แต่มันเป็นเพื่อน เป็นผู้ชาย ห่าม ๆ ดิบ ๆ เขารู้ว่าชีริวแสดงออกไม่เก่งเท่าที่คนบางคนแสดงออกกับเขา

ในขณะที่ชีริวตบไหล่ให้กำลังใจ บอกเป็นนัย ๆ ว่าให้เขาสู้ แต่กับอีกคน มือใหญ่ที่ลูบหัวเหมือนการปลอบประโลมเขา เหมือนการบอกเขาว่า

‘เรนไม่ต้องสู้กับอะไรทั้งนั้น พี่จะเป็นคนคอยปกป้องเรนเอง’

พีธามเป็นตัวอันตรายกับเขามากเกินไป

ดาวเคราะห์ดวงที่ 4

ติ่ง ติ่ง... เสียงแจ้งเตือนจากแอปพลิเคชันไลน์ดังขึ้น ชีวันธรหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา พบว่าเป็นข้อความจากธาม

TThrm: อยู่ไหน

TThrm: เดียวไปรับ

ChewanRain: ไปไหนครับ

TThrm: ไปกินข้าว

ChewanRain: วันนี้ผมต้องกลับไปทำรายงานนะครับ

ChewanRain: ส่งพรุ่งนี้

ChewanRain: เอาไว้คราวหน้านะครับ

ชีวันธรเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกงตามเดิม ธามจัดเป็นบุคคลอันตรายต่อความรู้สึกของเขา หลีกได้ก็ควรหลีก เลี่ยงได้ก็ควรเลี่ยง เขาไม่ได้ไร้เดียงสาขนาดไม่รู้ว่าสิ่งที่ธามปฏิบัติต่อเขา มันหมายความว่าอย่างไร และเพราะรู้จึงจำเป็นต้องเดินออกมาจากจุดนั้น แม้ว่าเขาจะรู้สึกดีกับธามมากแค่ไหนก็ตาม

“ไอ้เตี้ย ไปกินข้าวกัน หิวแล้วเนี่ย” เสียงชีวันดังชีวันธรให้หลุดออกจากภวังค์

“อ้อ ปะ” บางทีการได้อยู่กับเพื่อนอาจจะช่วยให้เขาค่อย ๆ รู้สึกดีขึ้นได้

“กูอยากกินสปาเก็ตตี้ร้านพี่หน่อย” ชีรียบอกกับเขา

ชีริวเป็นคนไทยเชื้อสายจีน สูงยาวเข้าดี หน้าตาสไตล์โอปป้าแทนที่จะชอบอาหารจีน ญี่ปุ่น หรือเกาหลีแบบบุคลิกแต่ดันมันชื่นชอบอาหารฝรั่ง เป็นชีวิตจิตใจ เขาเคยถามว่าเพราะอะไร แต่คำตอบที่ได้คือเพื่อความคุล ซึ่งเขามองไม่เห็นความเกี่ยวข้องใด ๆ ทั้งสิ้น

อ้ออ้อ... มันแค่อยากจะกวนตีนเขาแค่นั้นแหละ

“กติกาดูสิครับเพื่อน”

“มึงจะยอมกุสั๊กหน่อยไม่ได้หรือไง วันก่อนมึงก็กิน เมื่อวานมึงก็กิน วันนี้มึงก็ยังจะกินอีกหรอ ใจคอมึงจะกินแต่ข้าวแกงซ่า ๆ เดิม ๆ ไม่คิดคิดจะเปลี่ยนบรรยากาศบ้างหรอเรน” เพราะเมื่อพูดถึงร้านอาหาร ร้านที่คนตัวเล็กมักจะพาชีริวไปนั่งแทบจะทุกครั้งก็คือร้านข้าวราดแกงหน้าหอพักของเขา ข้าวราดแกงราคาประหยัด สะอาด ถูกหลักอนามัย ที่สำคัญคือมีอาหารไทยรสชาติดีของทุกภูมิภาครวมอยู่ที่นี้

“ครั้งที่แล้วกูก็เป่ายิงฉุบชนะมัยละ กติกาก็ต้องเป็นกติกาสี” และเมื่อเถียงไม่ได้ เป็นอันว่าเขาทั้งคู่ต้องตัดสินกันด้วยกติกาซึ่งพวกเขาตั้งมาเมื่อเกิดความเห็นต่างกัน

ชีวันธรเดินนำเพื่อนสนิทมายังร้านข้าวราดแกงหน้าหอพักของเขา ผิวปากอย่างอารมณ์ดีในขณะที่คนเดินตามบ่นเป็นหมื่นพัน หน้าตายุ่งเหยิง บอกบุญไม่รับ

ชิรวรู้ว่าเมื่อไรก็ตามที่กติกานี้ถูกนำมาใช้ แปลว่าโอกาสชนะเท่ากับศูนย์ เขาก็สงสัยเหมือนกันว่ามันเป็นแบบนี้ได้อย่างไร หรือว่าไอ้เพื่อนเตี้ยของเขามันเลี้ยงกุมารเอาไว้มันกระซิบ มันคือกติกาสากลที่ยุติธรรมสำหรับคนอื่น แต่สำหรับพวกเขาทั้งคู่แล้ว เขาไม่เห็นถึงความยุติธรรมตรงไหน

เขาเดินตามเพื่อนสนิทมาจนเกือบจะถึงหน้าหอพักของมันอยู่แล้ว อยู่ ๆ มันก็ชะงักเท้าแล้วเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน

“เตี้ยวไอ้เรน มึงจะไปไหน” ชิรวหันไปขมวดคิ้วใส่คนเดินนำอยู่ข้างหน้า

“ก็ดูมึงทำหน้าเข้า กูจะพา มึงไปกินข้าวนะไม่ได้พาไปฆ่าไปแกง...” ผู้กำชัยชนะในเกมนี้หันมากลัวหัวเราะใส่เพื่อน

“กูก็ได้ว่าอะไรสักหน่อย กูเป็นลูกผู้ชายพอ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย”

“รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ฟ่องมึงสิ แล้วมาที่ไหนมันบ่นหงุดหงิด ๆ ใส่หลังกู...ปะ วันนี้กูใจดี กูยอมให้มึงมือหนึ่ง”

ชิรวจับเพื่อนหมุนหน้าหมุนหลัง พลาจเขย่าจนหัวสั่นหัวโคลน “มึงเป็นใคร มึงไม่ใช่เพื่อนกู แดกเพื่อนกูลงท้องไปแล้วไซ้ คายเพื่อนกูคืนมาเตี้ยวนี้แหละ”

“ชักช้ากูเปลี่ยนใจนะ”

“ใจเย็นเพื่อนรัก กระเพาะกูต้องการเซย์ฮัลโล่กับเส้นสปาเกตตี้บ้าง” พุดจบก็นั่งฝ่ายเดินนำหน้าเพื่อนผู้เสียสละไป

ฝ่ายคนเปลี่ยนใจกะทันหันถอนหายใจโล่งอก ก่อนจะเดินตามชีริวไปยังร้านพิซซ่าซึ่งตั้งอยู่ถัดจากหอพักเขาไป 3 ซอย มื้อนี้ชีริวจะไม่ได้กินสปาเกตตี แน่แน่นอนเพราะเงินในกระเป๋าของเขา ร่อยหรอลงทุกที ถ้าเขาไม่ได้บังเอิญหันไปเห็นรถของรามเคลื่อนตัวมุ่งหน้าไปยังหอพักของเขาเสียก่อน เอานะ จ่ายเพิ่มขึ้นไม่เท่าไรหรอก ยังไงก็คิดเสียว่าเปลี่ยนรสชาติ เปลี่ยนบรรยากาศก็แล้วกัน

เมื่อวานรามไลน์หาคนที่เข้ามาปั่นป่วนหัวใจเขาให้ค้นยุบยิบอยู่ทั้งวัน เพียงหวังว่าจะพาเจ้าตัวไปกินอาหารไทยร้านอร่อย แต่เขากลับถูกปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่าต้องรีบทำงานส่งอาจารย์ในวันนี้

เคยได้ยินมัย เวลาที่เราชอบใครมาก ๆ ไม่ได้เห็นหน้า เห็นหลังคาบ้านก็ยังดี และถึงเขาจะไม่ได้พาชีวันธรไปกินข้าวอย่างตั้งใจแต่ก็อยากมาเจอหน้าเสียหน่อย

เขาอาจจะช่วยให้คำแนะนำเรื่องงานที่ชีวันธรจะต้องส่งพรุ่งนี้ได้บ้าง ยังไงเสียเราก็เรียนสาขาเดียวกัน บทเรียนที่ชีวันธรรกำลังเจอคือสิ่งที่เขาเจอมาหมดแล้วทั้งนั้น ผลการเรียนของเขาถือว่าอยู่ในระดับดี ชีวันธรเองก็รู้ ถ้ามีคนช่วยแนะนำสักหน่อย งานของน้องปี 3 อาจจะเสร็จเร็วขึ้น ดีไม่ดีอาจจะใช้เวลาเหลือให้พาคนแก้มื่อยๆ ไปกินข้าวเย็นตามแบบที่ตั้งใจไว้ก็ได้

ร่างสูงตัดสินใจมาดักรอชีวันธรตรงหน้าหอพัก รออยู่นานสองนาน ก็ไม่มีวีแววว่าชีวันธรจะกลับมา เป็นอันว่าเมื่อวาน เขาไม่ได้แม้แต่จะเจอคนที่เขาตั้งใจมาดักรอเลยแม้แต่หน่อย แผนดินเนอร์จึงถูกเลื่อนมาเป็นวันนี้แทน

“ไม้มึง ทำไมมาแต่เช้าได้” เสียงทักทายของกิมดังขึ้น เขาค่อนข้าง
ประหลาดใจ ตอนที่เห็นธามนั่งอยู่ในห้องเรียนเลกเซอร์ก่อนแล้ว

“แล้วมึงอะ มาทำไมแต่เช้า”

“นอนไม่ค่อยหลับ ไม่รู้จะทำอะไรก็เลยอาบน้ำแต่งตัวมานี้” ธามรู้
อยู่แล้ว สภาพอึดโรยมันฟ้องเขา ตาคมมีร่องรอยอ่อนล้าให้เห็นค่อนข้างชัด
ปากแดงนั้ก็ค่อนข้างชัดในวันนี้

กิมเป็นผู้ชายตัวเล็ก ผิวขาวเนียนละเอียดทว่าไม่ได้สว่างจ้า
เหมือนกับเจ้าแก้มย้อย มันถูกสถาปนาให้เป็นแม่บ้านประจำกลุ่มด้วยมติเอก
ฉันท์จากเพื่อนทั้งหมด เพราะเป็นคนคนเดียวที่คอยตามจิกตามกัดหนุ่ม
เพลย์บอยอย่างพลัสเตอร์ให้เข้าเรียน คอยตามรับตามส่ง แบกศพเพื่อนสาว
คนสวยอย่างขนมผิงซึ่งมักจะทิ้งตัวแทบทุกครั้งเวลาออกไปปาร์ตี้ และคอย
ตามเช็ดตามล้างกับเหล้าคุ่นอนของเขาบ้างในบางที

ถึงอย่างนั้น เขาก็เห็นว่าเพื่อนของเขาดูสดใสเสมอ มีก็แต่ช่วงหลัง ๆ
ที่เขาเห็นความไม่สบายใจบางอย่างซึ่งเจ้าตัวมักจะเผลอแสดงออกทาง
แววตา

เขาพอจะเดาออกว่ามีสาเหตุมาจากอะไร เกือบ 4 ปีที่ผ่านมา เขา
ค่อนข้างรู้จักเพื่อนแต่ละคนดี แต่ในเมื่อกิมไม่เอ่ยปาก เขาก็ไม่ยากก้าวกาย
เรื่องส่วนตัว ทว่าหนนี้ดูท่าทางเอาเรื่องจนเขาเองก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“เรื่องพลัสเตอร์?” ธามทิ้งสะโพกลงบนโต๊ะเลกเซอร์

“ระ...เรื่องอะไร พลัสเตอร์มันเป็นอะไร” กิมตะกุกตะกักด้วยระดับ
เสียงที่ดังกว่าปกติเล็กน้อย

“คิดว่ากูคูมึงไม่ออกจันสิ?” เขามองท่าทางมีพิรุณอย่างขำ ๆ

“พูดเรื่องอะไรของมึง กูไม่เห็นรู้เรื่อง” ฝ่ายเพื่อนก็ยังคงปฏิเสธเสียง
แข็ง

“อ้อ จันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่น้องแจนปี 2 ดาวคณะพยาบาลปล่อยรูปบน
เตียงกับไอ้เตอร์สินะ อ้อ อ้อ ๆ คงไม่ใช่”

“กูไม่เห็นรู้เลย” ทำไมธามจะมองไม่ออกว่ากิมกำลังโกหกเขาอยู่
ปกติไอ้นี้ขี้เผือกจะตาย เป็นไปไม่ได้ที่เรื่องพวกนี้จะหลุดรอดสายตา มัน

ไม่นับเรื่องที่เขา กำลังตามเที่ยวไล่เที่ยวซื้อรุ่นน้องปี 3 นะ ก็ช่วงนี้นะ
ไอ้กิมมันไม่หุตาไวเหมือนเมื่อก่อน หลายครั้งหลายหน เขาบังเอิญหันไปเห็น
สายตาของมันเผลอมองพลัสเตอร์อย่างลึ้มตัว สายตาของมันไม่ได้มีไว้สอดรู้
เรื่องของชาวบ้านอย่างเคย

“ทำไมมึงไม่บอกไปตรง ๆ” กิมชะงักไปเมื่อได้ยินประโยคนั้น
จากธาม ธามรู้?

“...”

“เออ กูรู้” ธามตอบคำถามที่ถูกส่งผ่านมาจากสายตา

“แล้วไอ้เตอร์?”

“มึงไม่ไปถามมันเองอะ?”

“ช่างเหอะ แบบนี้ก็ดีแล้ว” ไม่รู้ว่าตั้งใจพูดกับธามหรือตั้งใจบอกกับ
ตัวเอง กิมถอนหายใจออกมาเบา ๆ ก่อนจะทำท่าเหมือนนึกขึ้นมาได้

“เออ ว่าแต่มีงเถอะธาม กูรู้แล้วนะเรื่องที่มึงไปตามเต้าะเด็กปี 3 นะ คนเม้ากันให้แซ่ด” พอเป็นเรื่องของคนอื่น คนหงอยเหมือนหมาเมื่อครูก็ดู กระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันที ‘เรื่องของชาวบ้านดูจายาซูกำลัง’

“รอบนี้มึงซ่า”

“อย่าบอกนะว่าเรียบร้อยแล้ว มึงมันสำส่อนไม่แพ้ไอ้เตอร์เลยธาม” ธามส่ายหัวปฏิเสธความสำส่อนซึ่งกิมยัดเยียดให้

“แค่มีอกก็ขอให้ได้จับก่อนเถอะ”

“ถามจริง?”

“หึหึ” ธามหัวเราะเบา ๆ

“จริงจิง?”

“...” ธามไม่ได้ตอบคำถามกิม แต่เขากำลังเอาคำถามของเพื่อน กลับมาถามตัวเองเช่นกัน

นั่นสิ เขาเองก็ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน เขาไม่เคยคบหากับใครโดยปราศจากเรื่องบนเตียง แต่กับเด็กคนนั้น เรื่องอย่างว่าไม่เคยอยู่ในสมองของเขา ไม่เคยมีใครทำให้เขารู้สึกอยากทะนุถนอมเท่าไอ้เจ้าแก้มย้อย แบบนี้จะเรียกว่าจริงจิงก็คงไม่ผิดนัก

ก่อนที่ความคิดอื่น ๆ ใด ๆ จะไหลพรังพรูเข้ามา เสียงขยับโຕ้ะของเพื่อนร่วมห้องก็เริ่มดังขึ้นเมื่ออาจารย์ประจำวิชากำลังเดินมาทางห้องเรียน

“โน่น แม่มีงมาโน่นละ แล้วคนอื่นไม่มาหรือไง” ขยับตัวเข้าประจำที่

“เมื่อคืนผิงมันไปดื่มกับพวกเพื่อนสมัยมัธยม สั่งไว้แล้วว่าจะไม่เข้า
ช่วงเช้า ส่วนไอ้เตอร์ ก็คง...ลูกไม่ไหว...มั้ง”

“อาการหนักนะมึงเนี่ย”

“หนักพองง” ว่าแค่นั้นก็หันไปสนใจอาจารย์ซึ่งกำลังเริ่มต้น
บรรยายอยู่หน้าห้อง

เมื่อเห็นว่าก็มีละความสนใจจากเขา มือใหญ่ก็ล้วงเข้าไปหยิบ
โทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกง เลื่อนนิ้วเข้าแอปพลิเคชันสี่เขียว เพื่อติด
ต่อไปยังชีวันธร

TThrm: เลิกเรียนทีโมง

ChewanRain: มีอะไรหรือเปล่าครับ

ข้อความตอบกลับถูกตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว เหมือนกับว่าชีวันธร
เองก็กำลังรอการแจ้งเตือนจากเขาอยู่

TThrm: จะชวนไปกินข้าว

ChewanRain: วันนี้ไม่สะดวกครับ

ChewanRain: ผมมีเรียนถึงเย็นเลย

TThrm: จั๊นเดียวไปรับหลังเลิกเรียน

ChewanRain: เดี่ยวผมต้องไปทำงานกลุ่มที่ห้องชีวิตรต่อครับ

ChewanRain: วันนี้ไม่สะดวกจริง ๆ

ChewanRain: ขอโทษนะครับ

เขาถูกปฏิเสธ 2 ครั้งติดแล้วนะ จะว่าไป ปกติเราต้องเดินสวนกันไปมาในคณะบ้าง แต่หลายวันมานี้ เขาไม่เคยเห็นแม้แต่เงาของชีวันธร คล้ายกับว่าคนตัวเล็กนั้นพยายามจะหลบหน้าเขา

ครั้งล่าสุดที่ได้เจอกัน เด็กคนนั้นก็ไม่มีที่ทำรังเกียจการปฏิบัติตัวของเขา หรือมีอะไรที่เขาเผลอไปทำให้ชีวันธรรู้สึกไม่สบายใจโดยไม่รู้ตัว

“กิม” กระซิบเรียกเพื่อนเบา ๆ เขาเกรงใจอาจารย์ที่กำลังสอนอยู่หน้าห้องรวมถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียนคนอื่น ๆ

“หิม” คนถูกรบกวนคราวรับเสียงไม่ดังเช่นกัน มือและสายตายังคงทำงานประสานกันอย่างดีเยี่ยม

“มึงรู้มั๊ยว่าวันนี้ปี 3 เรียนห้องไหน แล้วก็...เลิกเรียนกี่โมง”

“กูจะไปรู้ได้ไง มีอะไร?”

“กูรู้สึกว่าเรนหลบหน้ากู” เพียงประโยคเดียวเท่านั้น กิมก็วางทุกอย่างในมือลง หันมาคว้าข้อมือของเพื่อนร่างสูงให้ยืนขึ้น ก่อนจะค้อมหัวขออนุญาตอาจารย์ประจำวิชา แล้วจึงออกมายังด้านนอก

“ไหนดว่ามา อะไรทำให้มึงคิดแบบนั้น” กิมเริ่มสอบสวน ธารมยื่นโทรศัพท์มือถือของตนซึ่งเปิดหน้าต่างแชตที่เขาคุยกับชีวันธรให้ดูแทนคำตอบ

“ก็ไม่เห็นมีอะไร น้องมันอาจจะติดเรียนจริง ๆ ก็ได้นี่หว่า”

“ตอนแรกกูก็คิดแบบนั้น แต่พักนี้ กูไม่เห็นเรนเลยนะ ทั้ง ๆ ที่ปกติก็เดินสวนกันไปสวนกันมาแทบทุกวัน”

คู่สนทนาของธามก็นิ่งไปอีตื้อ ล้วงมือถือนอกมากดพิมพ์ข้อความสั้น ๆ ถึงใครสักคน รอไม่นานก็มีข้อความตอบกลับเขาก็มองอ่านเพียงชั่วครู่ ก่อนจะจัดการล็อกหน้าจอโทรศัพท์ แล้วหย่อนลงกระเป๋ากางเกงเหมือนเดิม

“โอเคธาม น้องกำลังหลบหน้ามึง กูถามไฉ่เพียสน้องรหัสกูแล้ว”

“?”

“วันนี้ปี 3 มีเรียนแค่ช่วงเช้า แล้วช่วงนี้ก็ได้มึงงานกลุ่มอะไรแบบที่น้องบอกมึงด้วย”

“แล้ว...เรนหลบหน้ากูทำไมวะ”

“ถ้าให้กูเดา น้องก็คงได้ยินเรื่องที่คนอื่นเมา ๆ กันมา”

“แล้วยังไงวะ กูก็โสด จะจีบเรนก็ไม่ใช่เรื่องแปลก”

“กูให้มึงพูดอีกทีธาม”

“...” ไข่...เขาโสด ครองตัวอยู่ในสถานะโสดมาโดยตลอด แต่ก็มีทั้งผู้หญิงผู้ชายเข้ามาในชีวิตไม่เคยขาด ทว่าเขาคบคนพวกนั้นภายใต้ข้อตกลงเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างได้ประโยชน์และไม่มีข้อผูกมัดใด ๆ

หรือซีวันธรจะเข้าใจผิดคิดว่าเขาจะดึงตัวเองเข้ามาอยู่ในความสัมพันธ์แบบนั้น

“เอาไงต่อทีนี้”

“น้องเรียนห้องไหน?”

“ชั้น 2 ห้อง 2208”

“กุฬากมึงเก็บเลกเซอร์ไว้ให้กูหน่อย”

“เออ”

“ขอบใจ”

“ธาม” ร่างสูงหันหลังก้าวเดินได้เพียงก้าวเดียวก็ถูกรั้งไว้ด้วยเสียงของกิมเสียก่อน

“...?”

“ธาม มึงก็รู้ใช่มั้ยว่าน้องมันไม่ได้เป็นคนแบบนั้น ถ้ามึงไม่คิดจะจริงจัง ก็ปล่อยน้องมันไปเถอะ อย่าไปยุ่งกับมันเลย”

“ไม่แน่ ๆ กิม ... เรนจะต่างจากคนพวกนั้นแน่นอน มึงไม่ต้องห่วง”

กิมพยักหน้ารับคำสัญญาหนักแน่น ธามแยกตัวจากเพื่อนโดยมีจุดหมายเป็นห้องเรียนของนักศึกษาชั้นปี 3

เมื่อมาถึงหน้าห้อง เขาสอดสายสายตามองหาชีวันธผ่านช่องกระจกใสหน้าประตู เจ้าตัวนั่งอยู่แถวหน้าสุดของห้องเรียน สายตากลมโตจ้องเขม็งไปยังสไลด์ด้านหน้าสลัดกับก้มลงจดอะไรยุกหยิกสักพักก็เงยขึ้นกลับไปจ้องสไลด์ใหม่ วน ๆ แบบนั้น อืมมมม...ก็สมกับเป็นชีวันธจริง ๆ นั่นแหละ

นาฬิกาข้อมือราคาแพงบนข้อมือได้รูปถูกยกขึ้นมองอยู่หลายต่อหลายหน ปกติการเรียนการสอนจะถูกแบ่งออกเป็น ช่วงเช้าและช่วงบ่าย ช่วงเช้าเลิกชั้นไม่เกินเที่ยง และอีกเพียงแค่ 15 นาทีเท่านั้น ชั้นเรียนนี้ก็น่าจะจบลง

ธามอดทนรอเวลาอย่างใจเย็น เขาชอบชีวันธร ชอบคนตัวเล็กนั่น
จริง ๆ เขาอาจจะใช้เวลาไม่นานในการทำความเข้าใจความรู้สึกของตัวเอง
แต่เวลาเพียงไม่นานนั้นมันเพียงพอแล้วที่ทำให้ภาพของชีวันธรชัดเจนมาก
ขึ้นในความรู้สึกของเขา

เขาไม่เคยมีความรู้สึกแบบที่มีต่อชีวันธรรักกับใครที่ไหน ชีวันธรไม่ได้
ทำให้หัวใจเขาเต้นรัวเร็วเมื่อได้พบหน้า แต่ทำให้เขารู้สึกสบายใจเมื่อได้อยู่
ใกล้ ๆ ชีวันธรไม่ได้กระตุ้นความใคร่แต่กลับทำให้เขาสามารถทิ้งตัวได้โดย
ปราศจากความกังวล

ด้วยความสัตย์จริง เขาไม่ได้อยากได้ชีวันธรร่วมเตียง เขาเพียง
อยากให้ชีวันธรมายู่ข้าง ๆ เพื่อแผ่ความสดชื่นสดใสมาให้เข้าบ้างก็เท่านั้น

ร่างสูงยืตัวขึ้นเมื่อประตูห้องเรียนถูกเปิดออก นักศึกษาเริ่มทยอย
ออกจากห้อง หลายคนยกมือไหว้เขาในฐานะรุ่นพี่ เขารับไหว้รุ่นน้องเหล่านั้น
ตามมารยาทที่พึงมี ทว่าสายตาของกลับจับจ้องไปยังร่างเล็กที่เดินออกมา
พร้อมเพื่อนหุ่นสูงโปร่ง

ชีวันธรชะงักขาเมื่อเห็นเขา ในขณะที่ชีวันธรซึ่งน่าจะเดาสถานการณ์ได้
ช่วยแก้ความอึดอัดให้เลือนโดยการเดินเข้ามาทักทายก่อน

“สวัสดีครับพี่ธาม มาหาเรน?”

“อืม”

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ?”

“อยากคุยกับเรนหน่อย ขอขโมยเพื่อนสักพักนะ”

“แต่...” เป็นเสียงค้านจากคนตัวเล็ก ธามหันไปมองพลาจเล็กคิวสูง

“มีเรียนบ้ายหรือสิริว” ก่อนจะหันกลับมาถามสิริว

สิริวไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างเพื่อนของเขากับธาม แต่ลองมาทง
นี้แล้ว ยังไงเขาก็คงต้องปล่อยให้คนตรงหน้าลากเพื่อนตัวเล็กของเขาไป
ตามที่ต้องการ

ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นห่วงเพื่อน แต่เขาค่อนข้างมั่นใจว่าคนอย่างธาม
จะไม่กำลังบังคับข่มขู่ใคร เอ่อ...ความหมายความรวมถึงในทุกมิตินั้นแหละ

“ไม่มีแล้วครับ”

“อืม เดี่ยวคุยเสร็จแล้วจะพาไปส่งที่ห้องเอง ไม่ต้องเป็นห่วง”

“พี่ธาม...” สิริวเอ่ยเรียกรุ่นพี่ก่อนจะนิ่งไปอึดใจด้วยท่าทางครุ่นคิด
และตัดสินใจเอ่ยประโยคถัดมา

“ผมขอ...”

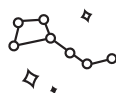
“เชื่อใจกูได้” ธามขัดขึ้นก่อนที่สิริวจะพูดจบประโยค

“ครับ ... จั๊นเดี๋ยวยืน ๆ กูโทรหานะไอ้เตี้ย” ประโยคหลังหันมาพูด
กับเพื่อนตัวเอง

“แต่...ริว”

“ไปเถอะเรน พี่ว่าเราต้องคุยกัน” มือหนาฉุดข้อมือเล็กพลางออก
แรงดึงคนล้งเลตรงไปยังรถสปอร์ตสีดำของเขาซึ่งจอดไว้บริเวณลานจอดรถ
หลังตึก

ชีวิตนธาค่อนข้างกังวลต่อสถานการณ์ตรงหน้า สถานการณ์ที่เขาไม่
เคยเจอและเขารู้สึกไม่คุ้นชินกับมันเอาเสียเลย น่าอึดอัดชะมัด...

ดาวเคราะห์ดวงที่ 5

อากาศเย็นฉ่ำภายในรถไม่ได้ช่วยทำให้ความอบอุ่นภายในใจของทั้งคู่เย็นลงแม้แต่น้อย ความน่าอึดอัดทวีคูณขึ้นเมื่อไม่มีใครเป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนา ธารมทิ้งตัวลงกับเบาะฝั่งคนขับพลาจหลับตานิ่ง ในขณะที่ชีวิตวันธรรมันนั่งเกร็งอยู่ข้าง ๆ

ยิ่งทิ้งให้เวลาผ่านไป ก็ยิ่งเงียบ สถานการณ์ก็ยิ่งทวีความตึงเครียด

“พี่ธารม” ชีวิตันตรัดสินใจทำลายความเงียบ ธารมสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะพ่นออกมาอย่างเชื่องช้า

“เรนหลบหน้าพี่” สายตาของธารมเหม่อมองออกไปอย่างไร้จุดหมาย ที่ผ่านมาเขาแสดงออกชัดว่าเขาชอบชีวิตันตร เขาเข้าใจความรู้สึกตัวเองดีแล้วก็รู้ตัวดีที่กำลังทำอะไร

แต่เมื่อชั่วโมงก่อนตอนที่เขารู้ว่าชีวิตันตรกำลังหลบหน้าเขา เขาเพิ่งรู้ตัวว่าความรู้สึกมันถลำลึกเกินไปกว่านั้น เป็นครั้งแรกที่เขาที่มีความรู้สึกกลัวว่าใครบางคนจะปฏิเสธความรู้สึกของเขา

อารมณ์สับสนทำให้เขาไปลากคนตัวเล็กมาอยู่ตรงนี้ และอารมณ์สับสนอีกเช่นกันที่ทำให้เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรออกไป

ถ้าเขาไม่มาดักเจอชีวิตันตรหลังเลิกเรียน เขาก็ไม่รู้ว่าชีวิตันตรจะหลบหน้าเขาไปอีกนานแค่ไหน แต่ถ้าเขาพูดไปแล้วถูกชีวิตันตรปฏิเสธความรู้สึก เขาคงแย่

“...” ไม่มีเสียงตอบกลับจากคู่สนทนา

“เรารู้ว่าพีคิดยังไงกับเรน แต่เรนเลือกหลบหน้าพี เรนกำลังทำให้พีรู้สึกว่าการกำลังปฏิเสธความรู้สึกพีอยู่?” ธามรู้สึกว่าเขาหายใจไม่ค่อยสะดวก

“จริง ๆ ผมไม่มั่นใจว่าพีธามรู้สึกอะไร แต่ค่อนข้างแน่ใจว่าพีธามอยากได้”

“ใช่ อยากได้” เขายอมรับ

“ใช่มั้ยล่ะครับ ใคร ๆ ก็รู้ว่าพีธามเป็นคนยังไง แต่ผมไม่สามารถใช้เงื่อนไขเดียวกับพีได้” ชีวันธรหลุบสายตาลงมองมือตัวเอง หายใจเข้าลึกก่อนจะคลายออกเชิงซำเพื่อผ่อนคลาย “ผมก็เลยคิดว่าไม่ควรเริ่มตั้งแต่แรกจะดีกว่า พีธามจะเสียเวลากับผมเปล่า ๆ ...แล้วผมก็ไม่อยากใจร้ายกับตัวเองขนาดนั้นด้วย”

“ไม่ได้อยากได้แบบนั้น...” ธามหยุดตัวตั้งตรง ก่อนจะหันมาพูดกับชีวันธรด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“...”

“พีชอบเรน ชอบจริง ๆ แบบที่คนคนหนึ่งจะสามารถชอบใครอีกคนได้ พีรู้ว่าที่ผ่านมาพีทำตัวแบบไหน แต่สำหรับเรน พีรู้ตัวเองดีว่ามันไม่ใช่”

“...” ชีวันธายังคงเงียบเพื่อรับฟัง

“พียอมรับว่าเรื่องเซ็กซ์มันเป็นเรื่องที่ปฏิเสธไม่ได้ หากเราได้อะไรมีโอกาสเรียนรู้กันเข้าสักวัน แต่พีสาบานได้ว่ามันไม่ได้อยู่ในหัวพีเป็นอันดับแรกเมื่อพีเจอเรน พีแค่รู้สึกว่าเรนเป็นพื้นที่ที่พีอาศัยอยู่แล้วสบายใจ สบายหู สบายตา เป็นคนที่พีอยากอยู่ใกล้ ๆ อยากพูด อยากคุยด้วย ส่วนเรื่องนั้น...”

ถ้าเราได้คบกันจริง ๆ พี่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพี่ต้องการ แต่แน่นอนว่ามันไม่ใช่
วัตถุประสงค์หลักที่ทำให้พี่เข้าหาเรน”

เขาพรั่งพรูทุกความรู้สึกที่เขาอยากจะพูดออกมาเสียยืดยาว เพราะ
ไม่มั่นใจเลยว่า เขามีเวลาพูดได้อีกนานเท่าไร แต่หลังจากจบประโยค เขาก็สังเกตเห็นว่าใบหน้าจิ้มลิ้มขึ้นสีระเรื่ออย่างน่าเอ็นดู

แค่นี้ก็พอจะมีกำลังใจขึ้นมาบ้าง

“เอ่อ...”

“เรนไม่ต้องตอบรับพี่ตอนนี้ก็ได้ พี่รู้ว่าประวัติพี่มันต่างพร้อยจนทำให้เรนไม่สามารถเชื่อใจได้ง่าย ๆ พี่ขอแค่โอกาสให้พี่ได้แสดงความรู้สึกของตัวเองอย่างเต็มที่ เรนสามารถยืนอยู่ที่เดิมที่เรนเคยยืน เป็นเรนแบบที่เรนเคยเป็น พี่ขอแค่โอกาสเดินเข้าไปหาเรน แสดงความจริงใจทั้งหมดที่พี่มี”

“...”

“...นะเรน ขอแค่เรนอย่าหลบหน้าพี่แบบนี้อีกก็พอ”

ชีวิตนักรู้สึกว่าตัวเองหัวใจเต้นแรงแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ก่อนหน้านั้นเขารู้ว่าพี่ธามปฏิบัติกับเขาเกินกว่าการเป็นพี่น้องร่วมคณะ รู้สึกหวั่นไหวแต่ก็เทียบไม่ได้เลยกับครั้งนี้ เพราะธามออกปากอย่างตรงไปตรงมา

อย่างน้อยก็ใจชื้นได้ว่า ธามแคร์เขามากกว่าการลากขึ้นเตียงแล้วแยกย้ายอย่างที่ใคร ๆ พูดกัน

คนอย่าง ‘ธาม กานต์กิตติภักดิ์’ หาก่อนนอนที่ดีกว่าเขามากมายได้ไม่ยาก และคนอย่าง ‘ชีวันธร พงษ์พิสุทธิ์’ ไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นคู่นอนชั้นเลิศให้ใครได้หรอก

“เรน?”

“อะ ก็เอ่อ”

“...”

“... ก็ถ้าแค่โอกาสนะครับ” คนถูกขอโอกาสออกอาการอีกอัก จะให้พูดอย่างไรว่าเขายื่นโอกาสตั้งแต่ที่ได้ยินคำว่า ‘พี่ชอบเรน’ นั้นแล้ว

“ขอบคุณครับ” ใบหน้าคมเข้มฉีกยิ้มกว้างด้วยความดีใจอย่างปิดไม่อยู่

เขาไม่เคยคิดว่าจะต้องมาสารภาพความรู้สึกต่อชีวันธแบบนี้ ก่อนหน้านั้นก็คิดว่าการกระทำสำคัญกว่าคำพูด เขาจะทำให้เจ้าตัวเห็นเองว่าเขารู้สึกอย่างไร แต่ประวัติอันต่างปร้อยของเขา ก็ทำให้เขาต้องแสดงออกให้ชัดเจนมากขึ้นกว่าที่เคยคิดไว้

“...”

“เออละ ไหน ๆ วันนี้เรนก็จะไม่หลบหน้าพี่แล้วนี่ งั้นก็ไปกินข้าวกับพี่ได้แล้วสิ”

“พี่สามไม่มีเรียนแล้วหรอครับ”

“เพื่อนญาติให้ตัวเองโดดเรียนแล้ว”

“พี่สามกลับไปเรียนเถอะครับ”

“เถอะน่า เข้าไปก็ไม่มีสมาธิเรียนอยู่ดี”

“แต่...”

“นะ ๆ ไปกินข้าวกัน พี่อยากพาไปกินร้านหนึ่ง ตั้งใจไว้หลายวันแล้ว”

“ผมปฏิเสธได้ด้วยเหอครับ”

เมื่อเห็นว่าอีกคนจำยอม ธารก็เอื้อมตัวมาดึงเข็มขัดนิรภัยฝั่งผู้โดยสารเพื่อคาดให้คู่เด็ด (เรียกว่าเด็ดได้มัยนะ) จังหวะที่อยู่ใกล้जनต่างคนต่างสัมผัสได้ถึงลมหายใจของกันและกัน ฝ่ามือใหญ่เลื่อนขึ้นประคองใบหน้า จมลิ้มด้วยความทะนุถนอม เขาใช้หัวแม่มือเกลี่ยไล่ไปทั่วพวงแก้ม กวาดตามองส่วนประกอบบนใบหน้าซึ่งจัดวางได้อย่างลงตัว

“เรารู้มัย ตั้งแต่ครั้งแรกที่เรามีโอกาสได้คุยกัน พี่บอกตัวเองได้ทันทีเลยว่าพี่ชอบคนคนนี้ และทันทีที่พี่มั่นใจว่าเรนนหลบหน้าพี่ พี่ก็รู้ตัวว่าความรู้สึกพี่มันเกินกว่านั้นไปแล้ว”

ความรู้สึกวูบไหวแล่นเข้าครอบครองหัวใจของชีวันธร หัวใจของเขาบีบรัดแน่น มันเต้นแรงเสียจนแทบจะทะลุออกมานอกอกเสียให้ได้

หัวแม่มือได้รูปเลื่อนเข้ามาเกลี่ยกลีบปากแดงสดนั้นอย่างย่ำแย่ใจเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าไม่ได้มีทีท่าขัดขึ้น เขาต้องใช้ความอดทนมากแค่ไหนกันนะที่จะไม่ทำอะไรตามใจปรารถนา

“อยากจูบจัง” ธารพิมพ์เสียงพรั่ว คล้ายกับตอกย้ำความรู้สึกของตัวเองมากกว่าจะบอกกับอีกคน ท่อนแขนแกร่งดึงร่างบางเข้ามาแนบอก บอกกับตัวเองให้อดทน อดทน และอดทน

เขาจะไม่ทำอะไรก็ตามอันจะนำมาซึ่งความคลางแคลงใจให้มากกว่าที่เป็นอยู่ แค่นี้ก็หืดขึ้นคอแล้ว ขึ้นป่อยให้ชีวันธรระแวงเขามากกว่านี้ คงไม่เป็นอันทำอะไร

“พี่ธารม”

“หืม กอดหน่อยน่า”

“อ้อ อึดอัด”

“อย่าตื่น ถ้าตื่นจะโดนมากกว่านี้” กิก ตัวแข็งทื่อ

“อะอะฮ่า ล้อเล่นน่า” ธารมจรตจุมกโด่งเป็นสันกับหัวทุยของชีวันธร
เร็ว ๆ ก่อนนะเอี้ยวตัวกลับมายังตำแหน่งของตัวเอง สตาร์ทเครื่อง แล้วออก
เดินทางไปยังร้านอาหารปลายทาง

ร้านอาหารตั้งอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยนัก แต่เพราะไม่ได้อยู่ติด
กับถนนใหญ่ จึงไม่ค่อยเป็นที่รู้จักสำหรับคนทั่วไป ภายในร้านตกแต่งด้วย
สไตล์ไทยย้อนยุค จริง ๆ แล้วให้ความรู้สึกคล้ายกับบ้านทรงไทยขนาดใหญ่
มากกว่าร้านอาหารเสียด้วยซ้ำ

“สวัสดีค่ะ ลูกค้ามาก็ท่านคะ” พนักงานต้อนรับหญิงหน้าตาอวบอ้วน
เข้ามาทักทายทั้งคู่

“สวัสดีครับ ฝากให้คุณป้าวิภาจองโต๊ะไว้ให้แล้วครับ”

“ใช่คุณธารมหรือเปล่าคะ เรียนเชิญทางนี้เลยคะ คุณวิภาแจ้งไว้
แล้วค่ะ”

ทั้งสองเดินตามพนักงานไปยังโต๊ะซึ่งถูกจัดเตรียมไว้ในโซนที่
ค่อนข้างสงบ ตั้งอยู่บนส่วนของระเบียงซึ่งยื่นออกจากตัวบ้าน กิ่งก้านของ
ต้นไม้ข้าง ๆ ะลงมาบริเวณใกล้ ๆ ทำให้บรรยากาศร่มรื่นมากยิ่งขึ้น โต๊ะ
อาหารทำมาจากไม้เนื้อดีเป็นแบบชาสี่สำหรับนั่งกับพื้น จานชามเป็นเครื่อง
เบญจรงค์ดูสวยงาม

“อาหารพร้อมเสิร์ฟแล้วนะคะ คุณธารมจะให้ยกมาเลยมั๊ยคะ”

“เสิร์ฟได้เลยครับ” พนักงานหญิงเดินออกไปเพียงครู่เดียว อาหารก็เริ่มทยอยออกมา

“ฟัธามสั่งอะไรเยอะแยะครับ กินกันแค่สองคน”

“อาหารที่นี้อร่อย ฟัธว่าเรนต้องชอบก็เลยอยากให้ลองชิมดูหลาย ๆ อย่าง” มือหนาตักต้มยำกุ้งน้ำข้นใส่ถ้วยแบ่งเล็ก ๆ ให้กับคนที่นั่งตรงข้าม จำได้ว่าชีวันธรเคยบอกกับเขาว่าชอบอาหารไทยรสจัด จึงตั้งใจพามาร้านนี้โดยเฉพาะ ชีวันธรรกล่าวขอบคุณก่อนจะใช้ช้อนตักน้ำต้มยำขึ้นชด

“หืม อร่อยมากเลยครับฟัธาม รสชาติจัดจ้านถึงใจ”

“ฟัธบอกแล้วว่าเรนต้องชอบ ร้านนี้เป็นร้านเพื่อนแม่ฟัธนะ เอาไว้วันหลังฟัธจะพามากินบ่อย ๆ”

“ผมเกรงใจ ไปกินอะไรด้วยกันที่ไร ฟัธามก็คอยจะเลี้ยงตลอด”

“ให้ฟัธเลี้ยงนะดีแล้ว ว่าที่แฟนฟัธนะ ให้ฟัธได้ดูแลเถอะ”

“ใช่ที่ไหนเล่า โม่เมไปเอง” ปากปฏิสเสธ แต่เลือดฝาดบนหน้าไม่ได้ให้ความร่วมมือด้วยสัณนิ

“คอยดูแล้วกันว่าโม่เมไปเองหรือเปล่า”

“มั่นใจจิงนะครับ”

“ตั้งใจมากกว่า คนเราถ้าลองได้ตั้งใจจะทำอะไรสักอย่าง ไม่มีทางไม่สำเร็จหรอก เรนว่าจริงมั๊ย?”

“...” ไม่มีประโยคตอบกลับหลุดออกจากปากของชีวันธร แต่แก้มขึ้นสีเป็นคำตอบที่น่าพอใจพอสมควรสำหรับธาม

“หึหึ” ธารมหัวเราะในลำคอด้วยความเอ็นดู ก่อนจะเริ่มจัดการกับอาหารตรงหน้าบ้าง ใช้เวลาไม่นานนัก ธารมก็เป็นฝ่ายเริ่มวางมือก่อน ส่วนชีวิตันยังดูสนุกสนานกับการกินอยู่

“ตัวแค่นี้ เอาไปเก็บไว้ตรงไหนหมด”

“แอบตำว่าผมตะกละหรือเปล่าครับเนี่ย” ถึงปากจะพูดแบบนี้ แต่มือก็ยังตักแกงส้มชะอมไข่ใส่จานอยู่ดี

“ชมต่างหาก กินเยอะ ๆ ก็ดีแล้ว เผื่อจะอ้วนขึ้นบ้าง ... เห็นใหญ่อยู่แค่ตรงนี้เนี่ย” ชีวิตันวางมือจากช้อนมาปิดมือน้อยใหญ่ที่กำลังดื่งแก้มเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

“พี่ธารมอย่าไปดื่งแก้มผมให้ใครเห็นเลยนะ เสียภาพพจน์หมด”

“หึม?”

“มันดูไม่จุลเลยอะ”

“หึหึ” จะเอาอะไรมาจุล คนอย่างชีวิตันนะ ถ้าพูดว่าดูน่ารักน่าชังก็ว่าไปอย่าง

อาหารบนโต๊ะถูกรจัดการโดยคนที่บ่นในตอนต้นว่าจะสั่งมาทำไม เยอะแยะจนเกลี้ยง เห็นตัวเล็ก ๆ แบบนี้แต่กินเก่งซะมัด

“อยากได้อะไรอีกมั๊ย”

“หึ ไม่แล้วครับ แค่นี้ก็อิ่มจนจะเดินไม่ไหวแล้ว”

“จึ้นไปกันเถอะ”

“ไปไหนอะ”

“จะพาไปเดินย่อย” ธารมลุกขึ้นยืนเต็มความสูง พลงยื่นมือให้กับ ชีวันธร เขาสายห้วปฏิเสธก่อนจะลุกขึ้นยืนด้วยตัวเอง ธารไม่ได้ว่าอะไร เดิน นำไปยังสวนสาธารณะแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ติดกับร้านอาหาร

“สมัยพี่เด็ก ๆ เวลาตามพ่อแม่มาหาป่าวิภา พี่ชอบมาวิ่งเล่นที่นี่” เขาเล่าเรื่อย ๆ ก้าวเดินอย่างเชื่องช้าเพื่อให้คนขาสั้นกว่าเขามากไม่ต้องรีบร้อนจนเกินไป

ชีวันธรมองไปรอบ ๆ สวนสาธารณะอันเงียบสงบ คงเป็นเพราะ ไม่ได้อยู่ติดถนนใหญ่ แต่ถ้าเป็นช่วงเวลาใกล้ตะวันตกดินน่าจะเงียบจน อาจจะต้องใช้คำว่าสงัด และถ้าหากดึก ๆ มันอาจจะต้องถึงกับใช้คำว่าสะ พริงเลยก็ได้

“พี่ธารมาที่นี่บ่อยหรือครับ”

“ไม่หรอก ช่วงหลัง ๆ พ่อแม่พี่ไม่ได้มีเวลาแวะมาเยี่ยมป่าวิภา เท่าไหร่ ส่วนใหญ่ผู้ใหญ่ก็จะนัดเจอกันตามงานเลี้ยงมากกว่า”

“...”

“พอพี่เริ่มโต พ่อแม่ก็จับธุรกิจมากขึ้น กิจกรรมที่เคยทำร่วมกันก็ แทบจะไม่เหลือแล้ว แปลกนะ ทำไมไม่รู้พี่ถึงรู้สึกว่ตอนที่เราน้อยกว่านี้ ความสุขมันมากกว่าตอนมีพร้อมทุกอย่างเสียอีก” ธารก้มหน้ามองปลายเท้า เขาย่ำเดินไปเอื่อย ๆ ไม่รีบร้อน มือเล็กเอื้อมมาจับมือเขาพร้อมกับเขย่า เบา ๆ

“โอ้เอ๋ ชี้น้อยใจเหมือนกันนะเราเนี่ย”

“อะฮะฮ่า ตอนนี้ไม่น้อยใจแล้ว พ่อแม่ไม่ต้องสนใจพี่ก็ได้ พี่เจอคนที่
พี่อยากให้สนใจมากกว่าแล้ว”

“สาว ๆ ที่ไหนนั่น” ชีวันธรลากเสียงยาวหยอกล้อ

“ต้องถามว่าหนุ่ม ๆ ที่ไหนมากกว่า”

“ไม่ถามดีกว่า ไม่ค่อยอยากรู้เท่าไร”

“หึ”

ชีวันธรไม่ได้หันมาต่อปากต่อคำกับคนข้าง ๆ เขาตรงไปยังชิงช้าซึ่ง
ถูกผูกด้วยเชือกเส้นโตได้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

“นั่งสิ เดี่ยวแกว่งให้”

“ขอนั่งเฉย ๆ ดีกว่าครับ”

“มาเถอะ เดี่ยวพี่แกว่งให้”

“ไม่เอาอะ เดี่ยวมันขาด มันดูเหมือนของเด็กเล่นมากกว่าจะให้
ผู้ชายตัวโต ๆ แบบผมมาแกว่งเล่น”

“เหอะน่า”

“แกว่งเบา ๆ พอนะพี่ธาม” ชีวันธรรยมนั่งลงบนชิงช้าที่ทำจากไม้
กระดานเก่า ๆ ก่อนจะใช้เท้าถีบตัวเองเบา ๆ ฝ่ามือใหญ่ของธามคอยจับ
เชือกที่ยึดระหว่างกิ่งไม้ใหญ่กับตัวชิงช้าให้แกว่งอย่างพอดี ๆ

“จะบอกอะไรให้อย่างหนึ่งนะเรน...” ชีวันธรละสายตาจากวิว
ตรงหน้าขึ้นมองธาม

“...ว่า”

“อย่าไปเที่ยวเรียกตัวเองว่าผู้ชายตัวโตให้ใครเขาได้ยินนะ”

“แล้วมันไม่จริงตรงไหน”

“จริงแค่ผู้ชาย” สิ้นประโยคตอบกลับสั้น ๆ ชีวันธรก็กระโดดลงจากชิงช้ามายืนเทียบกับธาม ธามสูงกว่าเขามากโขอยู่ ไหนจะฝ่ามือได้รูป ไล่ไปยังท่อนแขนแข็งแรง บ่าแกร่ง ช่วงขายาวนั่นก็อีก

“ผมว่าพี่ธามตัวใหญ่ไปเองหรือเปล่า” ทั้ง ๆ ที่ก็แอบลังเลในใจว่าสิ่งที่ธามพูดจะเป็นจริง ชีวันเองก็ชอบเรียกเขา ‘ไอ้เตี้ย’ ถึงตอนนี้ก็รู้สึกไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองเท่าไร

“นั่นก็ไม่เถียง แล้วเรณก็ไม่ควรเถียงพี่นะว่าเรณไม่เหมาะกับคำว่าผู้ชายตัวโต อย่างเรณนะ เป็นได้มากที่สุดก็แค่ผู้ชายที่...”

‘น่ารัก’ คำข้างหลังธามแอบพูดเองในใจ วันนี้เขาใช้โควตาหยอดชีวันธรไปเยอะแยะแล้ว เกือบไว้หยอดวันอื่นบ้าง เดี่ยวแก้มย้อยของเขาจะเปื้อนเอา

“ทีอะไร?”

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าอย่าไปพูดให้ใครได้ยินแล้วกัน เดี่ยวเขาจะหัวเราะเอา”

“ไม่เห็นจะต้องตอกย้ำกันขนาดนั้น” พึมพำเสียงเบา แต่สีหน้ากระเจ้ากระงอดนั้นไม่รอดพ้นสายตาของธามไปได้

“นั่งสิ” เขาดึงตัวชีวันธรให้ทรุดลงกับไม้กระดานอีกครั้ง ก่อนจะออกแรงแกว่งไกวชิงช้าเช่นเดิม

ครืด...ครืด

มือเรียวเล็กล้วงเข้าไปหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋ากางเกง เป็น
สายเรียกเข้าจากชิริว ให้เดาว่าชิริวก็คงเป็นห่วงเขาไม่น้อยเหมือนกัน ถึงจะ
ปล่อยเขาให้มาเผชิญหน้ากับธามเพียงลำพังก็เถอะ

“ฮัลโหลชิริว” เขากรอกเสียงตกทลายลงไป

[ว่าไงไอ้เตี้ย เป็นไงมั่ง พี่ธามไม่ได้จับมึงหักคอถ่วงน้ำไปแล้วใช่มั้ย]

“ถ้ากูโดนหักคอจริง กูจะเป็นผีมาหลอกมึงคนแรก โทษฐานที่ปล่อย
ให้พี่ธามลากกูออกมา”

[ปากดีแบบนี้ กูไม่ต้องห่วงแล้วสินะ]

“ทำมาพูดว่าเป็นห่วง แต่ปล่อยให้กูมาเผชิญหน้ากับอะไรก็ 모르”

[เอาน่า ว่าแต่...มึงมีอะไรจะอัปเดตมั้ยเพื่อน]

“กะ ก็ไม่มีนะ”

[นั่น มึงอีกอ๊ก แสดงว่าต้องมึงอะไรแน่ ๆ]

“ก็บอกว่าไม่มีอะไรไง”

[ไอ้เตี้ย!!...]

“แค่นี้ก่อนนะ ไว้เจอกัน”

[มึงเตรียมตัวโดนชักฟอกได้เลย]

“เสือก”

[ขอบคุณที่ชม]

“ริว...”

[ว่า ?]

“ขอบคุณนะ บาย” พูดเร็ว ๆ ก่อนจะรีบวางสาย ขอขอบคุณที่คอยเป็นห่วงเขาเสมอมา เขารู้ว่าชิริวไม่ได้สอดรู้เรื่องของเขาแต่โทรมาเพราะเป็นห่วงมากกว่า

“ชิริวโทรมาเหรอ” ธารถามหลังจากชีวิตประจำวันธรรมดาเรียบร้อยแล้ว

“ครับ”

“นั่นเพื่อนหรือพ่อ ทำไมรู้สึกเหมือนพี่ไปขโมยตัวลูกชายใครมาทำมิดีมิร้าย”

“ผมก็นึกสงสัยอยู่เหมือนกันว่านั่นเพื่อนหรือพ่อ ฮะฮะฮ่า...แต่เอาจริง ๆ นะพี่ธาร ในชีวิตผมตอนนี้ ก็มีแค่ไ้บ้านี้คนเดียวนั่นแหละ ที่คอยเป็นห่วงเป็นใย ถึงมันจะไม่ค่อยแสดงออกก็เถอะ”

“ไม่ต้องชมเยอะ...” วันไหนที่เขาได้เลื่อนสถานะขึ้นไปเป็นแฟนเมื่อไหร่ รับรองเลยว่าเขาจะต้องหาทางเชียวชิริวให้ตกกระป๋องไปแน่ ๆ เขาสัญญากับตัวเองเลย ก็เขาน่ะชี้หวงจะตาย ยิ่งอะไรที่น่ารัก ๆ เขาก็จะหวงมากเป็นพิเศษ

“หืม?” เมื่อเห็นว่าธารไม่ตอบว่าอะไร ชีวิตนั้นก็กระโดดลงจากชิงช้า

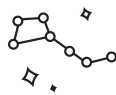
“กลับกันมั้ยครับ เย็นมากแล้ว เดี่ยวรถติด”

“อืม” เมื่อเห็นว่าชีวิตเริ่มออกเดินทางเพื่อกลับไปยังลานจอดรถหน้าร้านอาหารของป้าวิภา เขาก็สาวเท้าตามคนข้างหน้าไปติด ๆ

วันนี้ถือว่าประสบความสำเร็จยิ่งกว่าบิงโกเสียอีก ความสัมพันธ์ของเขาและชีวิตก้าวกระโดดแบบที่เขาเองก็คาดไม่ถึง นี่ก็ย้อนเหตุการณ์ดู

เมื่อเช้าเขายังไม่รู้สี่รู้แปดอะไร พอสายของวันถึงรู้ตัวว่าโดนหลบหน้า ใน
เวลาเดียวกันนั้นรู้ตัวว่าเขาคิดไปไกลกับชีวิตวันธรรมดาไหน พอช่วงเที่ยงก็
ไปลากชีวิตธรรมดาเคลียร์ความรู้สึก และในเวลานี้ความสัมพันธ์ของเขากลับ
เป็นรูปเป็นร่างกว่าที่คิดเอาไว้ตั้งเยอะ

เอ...เมื่อเช้าเขาก้าวเท้าไหนออกจากบ้านนะ

ดาวเคราะห์ดวงที่ 6

“ให้ขึ้นไปส่งมัย”

“อย่าเว่อร์พี่ราม ปกติผมเดินเข้ามาเองด้วยซ้ำ” มองบนให้กับความ
เล่นใหญ่ เอื้อมมือปลดเข็มขัดนิรภัยก่อนจะก้าวลงจากรถ

“เรน”

“ครับ?”

“ฝันดีนะครับ”

“เอ่อ...ครับ ฝันดีครับ” วันนี้รามทำให้เขารู้สึกมือไม้เกะกะไม่รู้กี่ครั้ง
ต่อทีครั้ง ทั้งที่ตั้งใจ รวมถึงคำพูดธรรมดาแบบนี้ก็ด้วย

ชีวิตจริงทิ้งตัวลงกับเตียงนอนทันทีถึงห้อง เขาสูญเสียพลังงาน
มากมายเหลือเกินจากการเผชิญหน้ากับราม ฝ่ามือเรียวสวยถูกยกขึ้นปิด
ใบหน้าเมื่อภาพเหตุการณ์ตอนบ่ายฉายซ้ำเข้ามาเป็นฉาก ๆ

‘พี่ชอบเรน’

‘พี่ขอแค่โอกาส’

‘ว่าที่แฟนพี่นะ ให้พี่ได้ดูแลเถอะ’

จะบ้าตาย นี่เขาทำอะไรลงไป เขายอมให้อีกฝ่ายทำแบบนั้นได้อย่างไร

ถ้าชิริวรู้มันต้องค่าเขาหุซุชานะ แต่คงจะปิดเป็นความลับเอาไว้ได้
ยังไง เพราะรามเล่นบุกประชิดตัวเขาขนาดนั้น ชิริวมันก็อยู่ในเหตุการณ์
พรุ่งนี้คงต้องเค้นคอเขาซะว้ ๆ

หรือเขาต้องชิงสารภาพก่อน เพื่อจะลดโทษได้กึ่งหนึ่ง

ว่าแล้วชีวิตก็หยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดโปรแกรมไลน์ นิ้วเรียว
เลื่อนหารายชื่อเพื่อนที่เคยคุยค้างไว้

ChewanRain: ริว

พิมพ์ทักทายก่อนจะกดโทรศัพท์ลงเพื่อทำใจ และยังไม่ทันได้เตรียม
ตัว โทรศัพท์ในมือก็สั่น ไม่ต้องดูชื่อก็รู้ว่าเป็นสายเรียกเข้าจากใคร

‘อ้อ’ เขาตรงรับเสียงหอย

[มีเรื่องจะสารภาพสินะ]

‘อ้อ’ เขี่ยพวงกุญแจห้องเล่นกึ่งกึ่ง ฤเพลิน ฤระหว่างที่กำลังเตรียม
คำตอบเหมาะสำหรับพ่อ...เอ้ย เพื่อน

[กุเดว่ามึงโดนพี่ธามรวบหัวรวบหางไปแล้ว]

‘รวบฟองมิงสิ’

[อ้าว ไอ้สัสพี่ธาม มึงจะมาเป็นแม่เลี้ยงกูหรอ]

‘สิริว มึงเลิกเล่นก่อนได้มัย’ ชักจะหงุดหงิด

เขาหรือก็อุตส่าห์คิดมาก กลัวจะโดนด่า เพราะเมื่อวันก่อนมันเป็น
คนเตือนเขาเรื่องธาม แต่พอมาวันนี้เขาดันไปตกปากรับคำเปิดประตูต้อนรับ
ตัวอันตรายไปหยก ๆ แล้วดูสิ...เหมือนสิริวจะไม่ยินดียินร้ายอะไรให้สมกับ
ความกังวลของเขาเลยสักนิด

[แล้วตกลงยังงัย]

‘ก็... เขาขอโอกาสกู’

[โอกาส? โอกาสอะไร?]

‘เขาอยากแสดงให้เห็นว่าเขาจริงจังกับกู’

[แล้วมึงก็ให้?]

‘อือ’ ชีวันธรเสียงอ่อย

[อ้อ...อ้อ ๆ]

‘มึงไม่ตกใจ?’ ชีวันธรถามกลับเมื่อได้ยินน้ำเสียงแสนธรรมดาของเพื่อนสนิท ความจริงมันควรจะตกใจ ด่าเขา หรือไม่ก็โวยวายอะไรสักอย่างไม่ใช่หรอ

[ไม่นี่ ความจริงกูเดาได้อยู่แล้ว]

‘ห๊ะ?’

[ก็วันก่อนตอนคุยกันเรื่องพีธาม มึงรู้ตัวมัยว่ามึงทำหน้ายังไง?]

‘ยังไง?’

[มึงทำหน้าเหมือนโลกจะถล่ม กูเห็นอาการกูก็รู้เลยว่าเพื่อนกูใจแตกแล้ว กูเลยเดาว่ายังไงผลมันก็คงไม่พ้นอีกรอบนี้ จะโชคดีย่น้อยก็ตรงที่ไอ้พีธามไม่ได้ยื่นข้อเสนอเหี้ย ๆ ให้มึง ถือว่าเกมพลิก ... ดีกว่าที่คิดไว้ตั้งเยอะ]

‘มึงว่ากูคิดผิดมัย’

[มึงเสียใจหรือเปล่า?] ชีวันถาม

‘ก็...ไม่นะ’

[แล้วถ้าวันนี้มึงปฏิเสธเขา มึงคิดว่ามึงจะเสียใจหรือเปล่า?]

‘...’ นุ่นสี ถ้าวันนี้เขาปฏิเสธถาม ปฏิเสธความรู้สึก ปฏิเสธความสัมพันธ์ ความรู้สึกดี ๆ ซึ่งอัดแน่นในอกอยู่ตอนนี้ คงถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกอีกแบบ ... และเขาคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องดีนัก

[เจียบ? เพราะมึงก็รู้อยู่แกล้งใจว่าถ้ามึงปฏิเสธเขาคงเสียใจ]

‘แต่...ริว’

[เรน ที่กูเตือนเพราะกูกิดว่ามึงเล่นเกมเดียวกับเขาไม่ได้ แต่ถ้าวันนี้เขากลับมาขอโอกาส เดินมาบอกว่าเขาไม่ได้จะพามึงเข้าไปอยู่จุดนั้นเหมือนคนอื่น และสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ทำให้มึงมีความสุข กูกิดว่าไม่ได้ผิดอะไรนะ ถ้ามึงจะลองให้ออกาสเขาดู]

‘...’

[ถ้าวันหนึ่งเขาไม่ได้ดีอย่างที่สัญญา มึงก็แค่เดินออกมา...แค่นั้นเอง]

‘มึงไม่โกรธกูเหรอ’

[กูจะโกรธมึงทำไม ไร้เหตุผลเหี้ย ๆ กูขอแค่อย่างเดียว ขอให้มึงรักตัวเองเยอะ ๆ กูเชื่อว่าถ้าเรารักตัวเองมากพอ เราจะไม่ปล่อยให้ใครก็ตามเข้ามาทำร้ายตัวเราเอง]

‘ขอบคุณนะริว’

[ไม่ต้องมาขอบคุณกู ไปขอบคุณว่าที่ผัวมึงโน่น คนที่ทำให้มึงตาเยิ้มเหมือนคนเมากัญชานะ]

‘กูเปล่า’

[จิ้งไ้คนหน้าบานตอนเขาพาไปแดกของอร่อย แหกปากหัวเราะ
เป็นเด็กปัญญาอ่อนตอนเขาแวงซึ่งข้าให้นี้ไม่ใช่มีงอะเนอะ กว่าสายตากูก็ไม่
สั้นนี้หว่า]

‘มีงแอบตามกูเหรอริว’

[อ้อเรน กูฝากไปแนะนำพี่ธามหน่อยสิ กว่าฟิล์มธมนสว่างไปนิด
หนึ่ง เพิ่มอีกสักหน่อยน่าจะดี แค่นี้ละ...บาย]

‘สิริว ไ้ริว...’ ตรู๊ด ๆ ๆ เขาแหกปากเรียกสิริวตอนที่มันตัดสายใส่
เขา

ไ้ยัยย วันนี้มันวันอะไรของไ้เรนวะ หน้าร้อนตัวร้อนไปหมดแล้ว
เนี่ย

เขาสะบัดหัวไล่ความฟุ้งซ่านออกจากสมองซึ่งมีรอยหยักอยู่เพียง
น้อยนิด ใช่ว่า...เขาจะต้องมีสติ ต้องมีสติ ต้องมีสติ อย่าปล่อยให้ปีศาจตัวโต
ชื่อธามแฝงตัวเข้ามาเกาะกินจิตใจเสียหมด

หายใจเข้าลึก หายใจออกยาว เหือ...แต่ยากจัง !!!

หลังจากเรียกสติสะดั่งกลับมาสถิตกับตัวแล้ว เขาก็นึกได้ว่าในตอนนี้
นอกจากธามแล้วยังต้องมีพื้นที่ให้กับเรื่องอื่น ๆ ด้วย เรื่องอื่นที่ว่าก็อย่างเช่น
เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ นั่นแหละ ไ้ล่ำพั่งค่าเทอมนะไม่เท่าไรหรอก เพราะเขา
ได้ทุนเต็มจำนวนตั้งแต่เริ่มขึ้นชั้นมัธยมจนกว่าจะจบปริญญาตรี หรือถ้าเขา
อยากจะเรียนต่อปริญญาโท ปริญญาเอก เขาก็ได้รับการสนับสนุนอย่าง
เต็มที่

แต่ก็ควรหาค่าใช้จ่ายอื่นไว้สำรองบ้าง เพราะนอกจากค่าเทอมก็ยังมี ค่ากินค่าอยู่ ไหนจะค่ากิจกรรม ค่าอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะ เงินเก็บที่ยายทิ้งไว้ ให้ติดตัวก็เริ่มร่อยหรอลง หากไม่คิดหามาเติมสักวันมันก็จะหมดไป

คิดได้ดังนั้นสมองก็สั่งให้สองมือเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเครื่องเก่ง ของตัวเองขึ้น นิ้วเรียวเริ่มคลิกเมาส์เข้าแอปพลิเคชันเฟสบุ๊ก

ถึงแม้ชีวิตจริงจะไม่ได้มีผลการเรียนเป็นเลิศจนโดดเด่นกว่าคนทั่วไป แต่เขาก็ถูกพร่ำสอนให้เห็นความสำคัญของการศึกษามาโดยตลอด ยายเป็น ทั้งกำลังใจและแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้เขาเอาใจใส่การเรียนจนทำให้ผลการเรียนของเขาอยู่ในเกณฑ์ดี

มันก็ดีเท่าที่เด็กคนหนึ่งจะทำได้จากการเรียนรู้ในห้องเพียงอย่างเดียว ชีวิตจริงไม่มีโอกาสได้กวาดวิชาตามสถาบันแบบที่เพื่อนหลายคนทำกัน ถึงแม้ว่ายายจะสนับสนุนเขา แต่นั่นมันก็ยังคงสิ้นเปลืองเงินกำลังของสอง ยายหลาน

ชีวิตจริงจึงจำเป็นต้องตั้งใจเรียนให้มากตอนครูสอน อาศัยทบทวน หนังสือทุกคืนก่อนนอน บางเรื่องที่เขาไม่สามารถทำความเข้าใจด้วยตัวเอง จริง ๆ เขาก็ใช้วิธีขอคำแนะนำจากครูเพิ่มเติมช่วงพักกลางวันหรือหลังเลิก เรียน

ทั้งหมดที่ว่ามันนี้ ทำให้เขามีความรู้ไม่น้อยหน้ากว่าเพื่อนที่ไปเรียน กวดวิชามากนัก ...ความรู้ไม่ได้ด้อยกว่ากันมากสักเท่าไร ถ้าเทียบกับเม็ดเงินที่ต้องสูญเสียไป

เหนือสิ่งอื่นใด วิชาโปรดของเขาย่างวิชาเลข เขาก็ทำมันได้ดี
ประมาณหนึ่ง เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้สกลนี้หารายได้โดยการเป็นติวเตอร์มา
ตั้งแต่เพิ่งเริ่มขึ้นมัธยมปลายได้ไม่กี่เดือน

ตอนอยู่ม.ปลายก็สอนน้องม.ต้น ตอนนี้อยู่มหาวิทยาลัยก็มีความรู้
มากพอให้สอนน้องม.ปลาย

ว่าแล้วดีดีติวเตอร์ก็เริ่มค้นหานักเรียนที่สนใจเพื่อพาตัวเองกลับ
เข้าสู่วัฏจักรเดิมอีกครั้ง

สมัยนี้การสอนพิเศษแบบตัวต่อตัวแพร่กระจายเป็นวงกว้าง เขา
สามารถค้นหาผู้ที่สนใจผ่านโลกออนไลน์ได้ไม่ยาก เมื่อความต้องการมีมาก
ขึ้น ก็ย่อมมีคนทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการรวบรวมรายชื่อและเบอร์โทรของ
ทั้งนักเรียนและติวเตอร์มาไว้ในมืออย่างเป็นระบบระเบียบ

เหมือนเกมจับคู่ เราก็แค่หาคนที่ความต้องการตรงกันกับเรา คนที่
ต้องการเรียนวิชาที่เราอยากสอน ในที่ที่ทั้งเราและเขาต่างก็สะดวก

ติวเตอร์ได้เงิน ส่วนนักเรียนได้ความรู้ วิน-วินกันทั้งคู่

งานด่วน สนใจอินบ็อกซ์

นักเรียน >> น้องฝาแฝดชาย-หญิง

วิชา >> เลข

สถานที่สอน >> บ้านน้อง ซอยxxx

เวลา >> เสาร์และอาทิตย์ 10.00 น. – 12.00 น.

ค่าตอบแทน >> 1,000 บาท / 2 ชม.

แล้วเขาก็สะดุดตากับโพสต์หาตัวเตอร์วิชาเลขแบบที่เขาถนัด

โอ้โฮ ค่าตอบแทนก็ดีชะมัด ยิ่งปีนนัดเดียวได้นก 2 ตัว สอนรอบเดียวได้ค่าตอบแทนคุณ 2 สถานที่ก็ไม่ไกลจากหอพักของเขา

ไม่รอช้า ชีวันธรคลิกเข้าไปยังโปรไฟล์ของคนที่ยกตัวเองว่าผู้แนะนำงาน แต่เขาจะเรียกคนพวกนั้นว่านายหน้า ซึ่งมีหน้าที่แบบที่เขาได้อธิบายไปนั่นแหละ

เขาตัดสินใจส่งข้อความผ่านอินบ็อกซ์เพื่อสอบถามรายละเอียดอีกครั้ง ถ้าตกลงกันด้วยความพอใจทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว ชีวันธรก็แค่จ่ายค่าแนะนำนักเรียนให้กับเจ้าของโพสต์ ส่วนเขาก็จะได้เบอร์ตติดต่อหรือช่องทางการติดต่อของนักเรียนมาไว้ในมือ

อย่างไรก็ตาม ก่อนจะจ่ายเงินให้กับใคร เขาต้องมั่นใจแล้วว่าคนคนนั้นไม่ใช่มิจฉาชีพ กันนะ...เดี๋ยวนี้มีมิจฉาชีพแทรกตัวไปในทุกวงการ

บางคนคิดว่าเงินเล็กน้อย จะไปแจ้งความดำเนินคดีก็เสียเวลาชีวิต แต่ลองคิดดูสิ หลาย ๆ คน หลาย ๆ เคส ก็เป็นเงินก้อนใหญ่อยู่เหมือนกันนะ ยิ่งเราเพิกเฉยคนพวกนี้ก็จะยิ่งได้ใจ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แม้ว่าชีวันธรจะเป็นพวกรักความยุติธรรมมากแค่ไหน เขาก็ไม่ได้มีเวลาและมีเงินทองมากพอที่จะทำหน้าที่พิทักษ์ความยุติธรรมให้ชาวโลก สิ่งที่ได้ทำในตอนนี้คือปกป้องตัวเอง และคอยหยิบยื่นความช่วยเหลือเมื่อมีใครสักคนร้องขอ

‘สวัสดีครับ ผมสนใจงานสอนเลข น้อง ม.6 ที่ซอย xx ครับ’ ชีวันธร เปิดประเด็นเอาไว้ ก่อนจะส่งข้อมูลการศึกษา และประสบการณ์การสอนของเขาให้กับนายหน้า

ประสบการณ์การสอนเป็นเหมือนตัวเบิกทางที่ดี ยิ่งถ้าเคยสอนนักเรียนให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยดัง ๆ ได้แล้ว ยังมีโอกาสได้งานสูง เพราะนั่นจะทำให้คนเห็นว่า เขามีศักยภาพมากพอที่จะสอนผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

เมื่อส่งรายละเอียดเรียบร้อยแล้วก็ตั้งท่าเตรียมตัวอาบน้ำคร่ำเวลา ระหว่างรอคำตอบ แต่ยังไม่ทันขยับ ก็มีแจ้งเตือนจากแมสเซนเจอร์เฟสบุ๊กขึ้นมาเสียก่อน

‘สวัสดีครับ ผมได้ส่งประวัติให้น้องพิจารณาแล้วนะครับ ถ้ามีความคืบหน้ายังไง เดี่ยวผมจะติดต่อกลับนะครับ’

‘ขอบคุณครับ’ หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการนี้ ก็รอแค่ผู้เรียนคอนเฟิร์มกลับว่าสนใจจะเรียนกับเขาตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าวหรือไม่ ถ้าสนใจ ก็แปลว่าเขาจะมีรายได้เพิ่มขึ้นมาอีกทาง

คราวนี้ก็ได้เวลาอาบน้ำอาบท่า พักผ่อนได้แล้ว พรุ่งนี้เขามีเรียนตั้งแต่ 9 โมงเช้า และวันนี้แบตเตอร์ในตัวเขาใกล้หมดเต็มที เรื่องอื่น...ปล่อยให้เป็นเรื่องของวันพรุ่งนี้ก็แล้วกัน

“เพื่อน มิติวเตอร์ติดต่อกลับมาบ้างแล้วนะ นี ๆ ... แพงสนใจพีคนีอะ เพื่อนว่าไง” เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มผมยาวประบ่า ยืนโทรศัพท์ของตน

ให้พี่ชายฝาแฝดเพื่อถามความคิดเห็น ผู้อาวุโสกว่าไม่กินาที่รับมือนิ้วของน้อง มาไว้ในมือ ก้มหน้าอ่านข้อความคร่าว ๆ ข้อความที่เห็นประกอบด้วยชื่อนามสกุล ประวัติการศึกษา และประวัติการสอน

“นายชีวันธร พงษ์พิสุทธิ ชื่อเล่นชื่อเรน ปัจจุบันศึกษาอยู่คณะ บริหารธุรกิจ ปี 3 มหาวิทยาลัย XX ... อืม พี่เขาก็ก็นงานสอนมาเยอะอยู่ หรอกนะแพง แต่จะให้คนเรียนบริหารมาสอนเลขเนี่ยนะ เพื่อนว่าให้คน เรียนตรงสายมาสอนไม่ดีกว่าหรือ”

“แต่แพงอยากเรียนบริหารที่มหา’ลัยนี้พอดี วิชาเลข ม. ปลายพี่เขาก็น่าจะสอนได้แหละ ดีไม่ดี แพงอาจจะขอคำแนะนำเรื่องสอบเข้ามหา’ลัย เลยด้วย”

“อ้อหรือ งั้นก็แล้วแต่แพงเลยแล้วกัน เพื่อนไม่ติดอะไรอยู่แล้ว ยอมเรียนด้วยนี่ก็เพราะคุณแม่ขอหรือ”

“แพงอยากให้คุณแม่มาได้ยินที่พระเพื่อนพูดจริงจริง พ่อลูกชายหัว แก้วหัวแหวนของคุณแม่ ความจริงแล้วก็แค่เรียนเพื่อไม่ให้โดนคุณแม่บ่น ” พระแพงเข้าพี่ชายของเธออย่างไม่จริงจังนัก

“ซีฟอง!! ตัวเองก็ใช้อยู่ที่ไหน คุณพ่อยังไม่รู้สินะ เรื่องที่ไปต่อปาก ต่อคำกับอาจารย์สอนเลขจนถูกเหม็นขี้หน้า แล้วตัวเองก็พลอยต้องโดดเรียน จนตามไม่ทันคนอื่น”

ว่ากันว่าลูกชายเป็นลูกของแม่ ลูกสาวเป็นลูกของพ่อ คงจะเป็นจริง อย่างที่พูดกัน ขื่อนี้พิสูจน์ได้จากบ้าน ‘เสรีไพศาล’ นี่เอง

‘คุณพรต เสรีไพศาล’ ผู้เป็นพ่อรักลูกสาวฝาแฝดคนน้องดั่งแก้วตา ดวงใจ ในขณะที่ภรรยาของเขา ‘คุณขวัญชีวา เสรีไพศาล’ ก็ประทับใจประหม่อม ลูกชายฝาแฝดคนพี่ชนิดที่ว่ารีนไม่ให้ไตไร่ไม่ให้ตอม

ถึงอย่างนั้น ทั้งพ่อและแม่ต่างก็รักและหวังดีกับลูก ๆ ทั้งสองอย่างเท่าเทียม ด้วยฐานะทางบ้านที่ร่ำรวยจากการทำธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง ทำให้เด็กทั้งสองได้ทุกอย่างที่ปรารถนา ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่มีคุณภาพ ได้รับการศึกษาที่ดี ได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักความเอาใจใส่จากทั้งพ่อและแม่ รวมถึงคนรอบ ๆ ข้าง เด็กทั้งสองจึงกลายเป็นเด็กที่สมบูรณ์แบบอย่างที่สุด

ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณ นิสัยใจคอ กิริยามารยาท ทุกสิ่งในตัวของคุณพรตเพื่อนและพระแพงถูกหล่อหลอมมาจากความพร้อมของพ่อกับแม่อย่างแท้จริง

“แหม แพงก็พูดเล่นไปอย่างนั้นเอง แพงจะไปกล้ำฟ้องคุณแม่ได้ยังไงกันเล่า ก็แพงนะรักเพื่อนที่สุดในโลกเลย ใครจะไปทำลง”

“แต่เพื่อนไม่รักแพงหรอกนะ”

“จริงอะ ถ้าไม่รักแพง แล้วเพื่อนรักใคร”

“ตอนนี้ก็ยังไม่ได้รับใครเป็นพิเศษ ถ้าแพงทำตัวว่าง่ายกว่านี้ เพื่อนจะแบ่งความรักให้หน่อยหนึ่ง” พระแพงขยับกายเข้าใกล้พี่ชาย ยื่นหน้าเข้าหาแก้มก่อนจะจรดริมฝีปากลงไปอย่างรวดเร็ว

จูบ

“รักแพงหน่อยนะ”

เพราะเป็นพี่น้องที่สนิทกัน ทั้งพระเพื่อนและพระแพงรวมถึงคนใน
ครอบครัวจึงกล้าแสดงความรักออกมาอย่างไม่เขินอายเหมือนบ้านอื่น

“ก็ได้ ๆ อะอะอะ” เสียงหัวเราะดังประสานกันพร้อม ๆ กับที่คุณ
ขวัญชีวาและคุณพรตเดินเข้ามายังห้องโถงซึ่งทั้งคู่นั่งเล่นอยู่ก่อนแล้ว

“ไ้ หัวเราะเสียงใสกันเล่นนะพวกเรานะ” คุณพรตเอ่ยทักทายลูก
ๆ พระแพงปรี่เข้าสวมกอดผู้เป็นพ่อ

“คุณพ่อ เพื่อนบอกว่าเพื่อนไม่รักแพง แพงสงสัยว่าเพื่อนต้องแอบ
ไปรักหนุ่มคนไหนแน่ ๆ เลยค่ะ”

“อะไรแพง เพื่อนก็รักนิตหนึ่งแล้วไง”

“ก็อยากให้รักเยอะ ๆ ไม่ได้เหรอ”

“จ้ะแบ่งให้อีกนิตหนึ่งก็ได้”

“เห็นมั้ยะคุณพ่อ แพงได้รับแค่เศษเสี้ยวความรักที่เหลือจากคนอื่น
เอง เพื่อนนิตยี่ไม่ดีเลย ไม่เห็นเหมือนแพง แพงรักเพื่อนมากกว่าใครเลยนะ
ถ้าแพงมีแฟน แพงก็จะรักแฟนให้น้อยกว่าเพื่อนอีก”

“อะอะ เรานี้นะ” คุณพรตกอดรัดลูกสาวช่างฟุ้งฝันแน่นขึ้น พลาทังหัน
ไปถามลูกชายบ้าง “แล้วไหน เราเอาความรักของเราไปให้หนุ่มที่ไหน อย่าง
นี้จะเหลือให้พ่อกับแม่บ้างมั้ยะ”

“ไม่มีหนุ่มที่ไหนทั้งนั้นแหละครับ เพื่อนก็หยอกแพงเล่น ก็แพง
จะพะ...” เกือบจะหลุดปากต่อหน้าแม่แล้วมั้ยะละ

“ไหนพระแพงจะทำอะไรพีครับ” คุณขวัญโตดเข้าร่วมวงสนทนา
ของพ่อลูกบ้าง

“เปล่าครับ อ้อ คุณแม่ เพื่อนกับแพงหาตัวเตอร์มาตัวเลขได้แล้วนะ ครับ” พระแพงอมยิ้มเมื่อรู้ทันว่าพี่ชายรีบเปลี่ยนเรื่องเพราะอะไร ฝ่ายนั้นคงกลัวจะโดนคุณแม่ดุที่ทำตัวเกรงไม่ตั้งใจเรียนให้สมกับที่คุณแม่เฝ้าชื่นชมไม่เว้นแต่ละวัน พูดประโยคหนึ่งก็ชมประโยคหนึ่ง ลูกชายแม่เก่งอย่างนั้น ดีอย่างนี้

คุณแม่จะรู้มัยนะว่าลูกชายคนโปรดนะ วัน ๆ ก็เอาแต่รวมกลุ่มกับเพื่อนเล่นเกมหามรุ่งหามค่ำ ที่เห็นว่ารีบเข้าห้องแต่หัววัน พระเพื่อนไม่ได้นอนเร็วหรือทบทวนบทเรียนแบบที่คุณแม่เข้าใจหรอก...รายนั้นนัดกับเพื่อนติดอทจนตีสองตีสามแทบทุกคืน

ถึงแม้ว่าพระเพื่อนจะแสดงจุดยืนเรื่องรสนิยมทางเพศของตัวเองอย่างชัดเจนตั้งแต่เพิ่งขึ้นมัธยม แต่พระเพื่อนก็เป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง มีเกรบบ้างก็นับเป็นเรื่องปกติ

เวลาอยู่โรงเรียน ทั้งพระเพื่อนและพระแพงไม่ได้ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดเวลา ทั้งคู่ต่างมีเพื่อนคนละกลุ่ม สังคมคนละแบบ แต่เมื่ออยู่บ้าน ทั้งสองจะสนิทและรู้ใจกันที่สุด

“ก็ดีแล้วครับ เริ่มเรียนเมื่อไหร่ล่ะ” คุณขวัญชีวาถามลูกชาย

“ยังไม่ได้ตกลงรายละเอียดกันเลยคะ แต่แพงอยากจะเริ่มเรียนเลยคะ สักเสาร์ – อาทิตย์นี้เลยดีมั๊ยอะเพื่อน?” พระแพงซึ่งรู้รายละเอียดและให้ความสนใจการเรียนพิเศษมากกว่าพี่ชาย จึงเป็นคนออกตัวพร้อมกับถามความเห็น

“แล้วแต่แพงก็แล้วกัน เอาอย่างไรกับบอกเพื่อนด้วย”

“งั้นก็ตกลงตามนั้น”

“โอเคจะลูก มีอะไรก็บอกแม่ก็แล้วกัน แต่ว่าวันนี้แม่ขอตัวขึ้นไปอาบน้ำก่อนนะคะ เด็ก ๆ ก็แยกย้ายได้แล้วค่ะ เดี่ยวพรุ่งนี้ตื่นสาย”

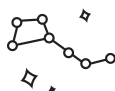
“กุ๊ตไนท์ค่ะคุณแม่” ก่อนจะหันมาหอมแก้มผู้เป็นพ่อฟอดใหญ่ “ฝันดีนะค่ะคุณพ่อ”

“กุ๊ตไนท์ครับแม่ พ่อด้วยนะครับ”

“ฝันดีครับทั้งคู่เลย ไป ๆ แยกย้ายได้แล้ว หมดเวลาสนุกแล้วครับ” คุณพรตไล่ลูกสาวและลูกชายให้ไปพักผ่อนเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียนในวันรุ่งขึ้น

ถึงแม้ว่าทั้งเขาและภรรยาจะไม่ค่อยมีเวลาให้ทั้งลูกสาวและลูกชายมากนัก ด้วยธุรกิจซึ่งกำลังไปได้ดี และกิจกรรมทางสังคมที่เขาและภรรยาจำเป็นต้องออกหน้าเพื่อรักษาความสัมพันธ์อันดีงามกับเพื่อนร่วมวงการธุรกิจ ซึ่งจะเอื้ออำนวยต่อกิจการของพวกเขา ถึงอย่างนั้นเขาพยายามอย่างที่สุดที่จะจัดสรรเวลาให้ลูก ๆ ในแต่ละวัน ประกอบกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ทำให้การพูดคุยภายในครอบครัวเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้น ครอบครัวของเขาจึงสนิทชิดเชื้อกันอยู่เสมอ

เขาไม่สามารถทิ้งธุรกิจเพื่อเอาเวลามาอยู่กับลูก ๆ ได้ ทั้งหมดที่เขาทำก็เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของลูก ทว่าเป็นความโชคดีของเขากับภรรยาที่ลูก ๆ เองก็ไม่ได้เรียกร้องจนทำให้เขารู้สึกว่าสิ่งที่เขาหยิบยื่นยังไม่เพียงพอ เด็กสองคนไม่เคยทำให้เขาหนักใจเลยสักครั้ง แค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่คนเป็นพ่อแม่ต้องการ

ดาวเคราะห์ดวงที่ 7

“มึงจะไปไหนต่ออะไอ้เตี้ย” ชิริวเอ่ยปากถามเพื่อนรักหลังจากที่อาจารย์เอ่ยปากจบคลาสเรียน

“วันนี้กูรีบกลับห้อง จะไปทบทวนวิชาเลขสักหน่อย เอ้อ...กูบอกมึงไปหรือยังว่ากูรับสอนพิเศษวันเสาร์ อาทิตย์อะ”

“ไม่นี่ ยังไม่ได้บอก”

“โอเค ถือว่ากูบอกมึงเลยแล้วกันนะ”

“เออ สอนใครวะ”

“น้อง ม.6 โรงเรียน YY”

“โอ้โฮ โรงเรียนลูกคนรวย ลูกคุณหนูเสียด้วย ผู้หญิงหรือผู้ชายอะมึง ถ้าเป็นผู้หญิงน่ารัก ๆ ติดต่อให้กูด้วยนะ”

“นั่นเด็กมัธยมนะมึง”

“มึงก็อย่าไปคิดแบบนั้น อีกไม่กี่เดือนก็เข้ามหา'ลัยแล้ว หยวนได้ก็หยวนสิเรน”

“มึงนี่มัน...” ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาด่า ชิริวก็คือชิรินั่นแหละ ม่อได้ตลอดเวลา

“อะฮะ แล้วนี่กลับยังงัย?”

“ก็เดินสิ กูมีขามั้ยละริว”

“ใครจะไปรู้ เห็นพักนี้มีคนตามรับตามส่ง ... นั่นไง ภูพุดยังไม่ทัน
ขาดคำ เดินมาโน่นแล้ว” ชีรวพยักพยับไปทางหน้าต่าง ชีวันธรมองตาม
สายตาของเพื่อนเพื่อพบกับร่างสูงใหญ่ของรุ่นพี่ปี 4

“หวัดดีพี่ธาม มาทำอะไรครับ” รุ่นน้องตัวสูงเอย่ยักท่ายพร้อมทั้งตั้ง
คำถามแบบที่ธามคิดว่ามีเจตนาแซวมากกว่าต้องการคำตอบ

“มารับเรน”

“อ้าวไอ้เตี้ย ไหนมึงบอกว่ามึงมีขาใจ แล้วนี่คือขาด้วนแล้วหรอ”
ก้มหน้ามองขาเพื่อน ขมวดคิ้วเหมือนสงสัย ท่าทางยียวนชวนให้ถวายบาทา

“มึงจะกวนตีนกูทำไมริว”

“ฮะฮะฮ่า มึงเป็นคนพูดเองนะ”

“ไอ้ริว!!”

“เฮ้อ ๆ กูไปละ ไม่อยากเป็น ก ข ค อ้อ!! เรน พรุ่งนี้มึงสอนเสร็จก็
โหมง เพื่อกูจะแวะไปเอาหนังสือที่ห้องมึง”

“เทียง ๆ ก็คงเสร็จแล้ว มึงมาถึงห้องกูสักบ่ายโหมงแล้วกัน”

“โอเค อย่าลืมติดต่อลูกคุณหนูให้กูนะ เพื่อนโสดโพรดจีบ ไปละครับ
เจอกันครับพี่” ประโยคแรกหันมาทักประสาทเพื่อนต่อ ส่วนประโยคหลัง
หันไปกล่าวลารุ่นพี่

“กลับกันเถอะเรน อยากกินอะไรมัย”

“กินข้าวราดแกงหน้าหอก็ได้ครับ ง่ายดี”

“โอเค ปะ...” ธามปล่อยให้ชีวันธรมินนำหน้าไปยังลานจอดรถ

2-3 วันมานี้เขาพยายามพาตัวเองมาให้ชีวันธรเห็นหน้าบ่อย ๆ เท่าที่เวลาของเขาจะเอื้ออำนวย ไม่ใช่แค่อยากเอาชนะใจเท่านั้น แต่ตัวเขาเองก็คิดถึงคนตรงหน้าด้วย ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะอยู่ใกล้ ๆ ตลอดเวลาเลยด้วยซ้ำ

อาการทำจะหนักหนาเอาการเหมือนกันนะเนี่ย

“เห็นริวบอกว่าเรนจะไปสอน?”

“อ้อ ครับ ผมว่าง ๆ ก็เลยรับจ๊อบเสริมนะ”

“เพิ่งรู้ว่าเรนก็สอนหนังสือได้ด้วย” มือเรียวเอื้อมไปข้างหน้าหมายจะเปิดประตูรถแต่ช้ากว่าเจ้าของฝ่ามือหนาเพียงเสี้ยววินาที

ชีวันธรชะงัก เขาไม่เคยชินต่อการปฏิบัติตัวของธามเท่าไร ช่วยทำเหมือนเขาเป็นคนปกติหน่อยไม่ได้หรือไง เขาเองก็ผู้ชายนะ ที่สำคัญไม่ได้เป็นง่อยสักหน่อย ทำแบบนี้เขาก็วางตัวไม่ค่อยถูก

“แล้วคุณครูคนเก่งจะไปสอนนักเรียนที่ไหนครับ”

“อย่าเรียกว่าครูเลยครับ ผมไม่ได้เก่งขนาดนั้น”

“เก่งขนาดนั้นแหละ ว่าแต่ตอบพี่ได้หรือยังว่าจะไปสอนนักเรียนที่ไหน”

“เป็นน้อง ม. ปลายนะครับ ผมก็ยังไม่เคยเห็นหน้าเลย แต่คุยกันผ่านเฟสบุ๊ก”

“หืม?” ธามขมวดคิ้วกับคำตอบของคุณครู

“ติดต่อผ่านนายหน้านะครับ พรุ่งนี้จะได้เจอกันครั้งแรก”

“ไปสอนที่ไหน พี่เคยเห็นเขานัดตัวกันตามร้านกาแฟไหม้ย”

“แบบนี้ก็ใช่ครับ แต่น้องให้เข้าไปสอนที่บ้านของน้องเลย”

“ไม่โอเคเลย พี่ว่าไม่โอเค” เขาสายหัว

“โอเคสิครับ ดีชะอีกจะได้ไม่ต้องซื้อกาแฟ เดียวนี้แก้วละเฉียดร้อย
แล้วด้วย”

“แบบนี้จะไวใจได้หรือเปล่า” ไปตกปากรับคำกับใครก็ไม่รู้ มีตัวตน
จริงหรือเปล่า อาจจะเป็นนักเรียนจริง ๆ หรือไม่ก็ได้ แล้วไปอยู่ในสถานที่
ที่ไม่เคยรู้จัก ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจะทำยังไง

“ฮะฮะ พี่ถามนี้ชี้ระแวงนะครับ” เสียงก๊วหัวเราะของชีวันธทำให้
ให้ถามมีสติขึ้นมาได้

นี่เขาปล่อยตัวเป็นกังวลกับทุกเรื่องของเจ้าแก้มย้อยมากเกินไป แต่
ก่อนแต่ไรชีวันธก็เอาตัวรอดมาได้ แต่ก็นั่นแหละเมื่อก่อนชีวันธอาจจะไม่มี
ใคร แต่ตอนนี้ชีวันธมีเขา เขารักของเขา เขาเป็นห่วงของเขาก็ถูกต้องแล้ว

“ปกติก็ไม่นะ”

“แล้วนี่ไม่ปกติยังไง” พูดได้เผลอว่าพอเป็นเรื่องของเจ้าตัวมันก็
กลายเป็นเรื่องพิเศษไปเสียหมด คิดมากเป็นพิเศษ กังวลเป็นพิเศษ เป็นห่วง
เป็นพิเศษ... พูดไปก็จะหาว่าเขาเวอร์อีก

“ช่างเถอะ เดี่ยวพรุ่งนี้พี่มารับแล้วกัน”

“ผมไปเองดีกว่า วันหยุดทั้งที พี่ถามจะได้ตื่นสายหน่อย”

“เดี๋ยวพี่มารับครับเรน” ฐามยังคงยืนย่นหนักแน่น

“พี่ถามมม”

“เดี่ยวพี่มารับครับเรน” เสียงปรามอย่างอ่อนใจไม่ได้มีผลอะไรกับการตัดสินใจของธาม ถ้าเรื่องไหนยอมได้ธามก็ยอมให้ แต่กับเรื่องนี้เขายอมไม่ได้จริง ๆ

ถ้าไม่ได้เห็นกับหูกับตาว่าปลอดภัย เขาไม่ไว้วางใจใครหน้าไหนทั้งนั้น ชีวิตธามมีคนเดียวในโลกนะ ถ้าเป็นอะไรไปขึ้นมาเขาจะทำยังไง

“...”

“ถึงแล้ว ลงมาเถอะเรน พี่หิวแทบจะกินข้างได้ทั้งตัว” ธามเปลี่ยนเรื่องเมื่อเขารู้ตัวดีว่า ต่อให้ชีวิตหาเหตุผลร้อยแปดพันอย่างขึ้นมาก็ไม่ได้ทำให้เขาหายห่วงหรอก

“ไม่ได้กินข้าวเช้าเหรอครับ?”

“อ้อ”

“มือสำคัญมากเลยนะ งานวิจัยบอกว่าการไม่กินข้าวเช้าเสี่ยงต่อการเป็นโรคเนื้องานนี้ขึ้นตั้งเยอะแยะ”

“รู้”

“รู้แล้วทำไมยังทำล่ะครับ”

“มันไม่ค่อยหิว”

ขายาว ๆ ก้าวลงจากรถก่อนเดินนำเข้าร้านข้าวราดแกงที่หลัง ๆ มา นี่เป็นร้านประจำของเขาไปแล้ว

“ป้าครับ ขอพะแนงหมูกับไข่ดาวครับ” เขาสั่งข้าวราดกับ 2 อย่างง่าย ๆ ป้าเจ้าของร้านยิ้มรับก่อนจะหันไปตักข้าวใส่จาน ราดด้วยพะแนงหมู หน้าตาน่ากิน คีบไข่ดาวโปะทับมาอีกที

“เอ้า นี่จ๊ะ ...” ยื่นข้าวราดแกงจานโตให้เขาแล้วหันไปทักทายกับ
ชีวิตประจำวันอย่างเป็นกันเอง “วันนี้มีหลายอย่างเลยน้องเรน แกงส้มชะอมกุ้งก็มี
นะ”

“เอ จุ้นของเรนขอเป็นแกงส้มชะอมกุ้ง กับ...”

“ไข่เจียวหอมใหญ่”

“ไข่ครับ ป้ารู้ใจอีกแล้ว”

“เอ้า นี่จ๋า ไม่พอบอกได้เลยนะน้องเรน”

“ขอบคุณครับ” ชีวิตประจำวันข้าวจากป้าคนขายก่อนจะเดินตาม
ร่างสูงใหญ่ไปนั่งมุมประจำ

ข้าวแกงที่นี้ราคาถูก คุณภาพค่อนข้างดี อย่างแกงส้มชะอมกุ้ง ก็ได้
กุ้ง 2 ตัวกลาง ๆ ราคาถูกแบบนี้ ถ้าใช้วัตถุดิบชั้นเลิศร้านก็คงอยู่ไม่ไหว ขอ
แค่รสชาติอาหารไม่แย่และสะอาดถูกหลักอนามัย เท่านั้นก็ถือว่าคุ้มกับราคา
แล้ว

ตากลมโตเหลือบมองคนตรงข้ามที่ตักอาหารเข้าปากอย่าง
เอร็ดอร่อย เสือเขี้ยวสีขาวที่เขาสวมอยู่นั้นเปี่ยมขึ้นพอสมควร เหงื่อเม็ดโตผุด
ตามกรอบหน้าคมเข้ม

ร้านนี้ตั้งอยู่ในตึกแถวกลางเก่ากลางใหม่ พื้นที่ค่อนข้างแคบ ร่างสูง
ใหญ่จึงดูเกะกะเทอะทะไปหน่อย อากาศร้อนอบอ้าวบวกกับที่ร้านไม่มี
เครื่องปรับอากาศ ทำให้ชีวิตรู้สึกวุ่นวายไม่เหมาะกับสถานที่แบบนี้
เลยสักนิด

แต่จะทำยังไงได้ ครั้นจะไปกินร้านอาหารหรู ๆ ในห้องแอร์ เงินในกระเป๋าก็ไม่เอื้ออำนวยเท่าไร เขาไม่อยากให้ธามต้องจ่ายเงินเลี้ยงเขาทุกมื้อ ทุกวันนี้กินข้าวด้วยกันที่ไร ธามก็จะแย่งจ่ายแทบทุกครั้ง นี่ดูจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว

ธามทำทุกอย่างตามแบบที่ชีวันธรทำโดยไม่เคยปริปากบ่น จะว่าไปเขาไม่เคยทำให้ชีวันธรรู้สึกอึดอัดใจสักครั้ง

หากวันใดวันหนึ่งที่ธามตระหนักได้ว่าเขาไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมแบบนี้ที่ชีวันธร ‘ต้อง’ อยู่อาศัย ถ้าธามต้องการเดินจากไปชีวันธรก็เข้าใจและเคารพการตัดสินใจของเจ้าตัว

เขาจะไม่ตะขิดตะขวงใจเลยแม้แต่น้อย เพราะมันควรจะเป็นแบบนี้มาตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ อย่างเจ้าตัวน่าจะควรจะได้ใส่สูทผูกไทด์มีพนักงานเสิร์ฟอาหารชั้นยอดบนภัตตาคารที่สุดแล้ว

“ไม่ร่อยหรอเรน” ธามถามเมื่อเห็นว่าชีวันธรชะงักมือ

“ว่าพຽ່ງนี้พี่ธามอยากกินอะไรเป็นพิเศษมั้ยครับ เดียวผมเลี้ยง ฉลองที่ผมได้งานใหม่”

“มือนี้อย่างกินไม่ทันหมด ก็คิดเรื่องกินมือต่อไปแล้วหรอหรอเนะ แก้มถึงได้ย้วยอยู่นี่ไง” ไม่พูดเปล่า ปลายนิ้วยาวคว่ำหมับเข้าที่แก้มขาวของเด็กหนุ่มทันที

ถึงปากจะพูดแบบนี้แต่เขาก็ชอบที่คนตัวเล็กมีแก้ม เขาชอบจับแก้มนุ่ม ๆ ของชีวันธร บางทีก็เผลอหนักมือไปบ้างจนเจ้าตัวร้องท้วง

“พี่ธาม ผมเจ็บ” ชีวันธรปิดมือที่ตึงแค้นเขาออก หน้ามู่ยทำให้ธามต้องหลุดหัวเราะออกมา

“ขอโทษ ๆ เห็นแล้วอดมันเขี้ยวไม่ได้”

“แล้วตกลงว่าพรุ่งนี้อยากกินอะไรครับ”

“นึกไม่ออกอะ พี่ให้เรนเลือกดีกว่า”

“ให้ผมเลือกผมก็พามาร้านนี้อยู่ดี ผมไม่ค่อยรู้จักร้านอื่นเลยอะ”

“ร้านนี้ได้”

“ไม่เห็นพิเศษเลย แบบนี้ก็ไม่เรียกว่าฉลองสิ”

“งั้นเราทำอาหารกินกันเองมัย เรนทำอาหารเป็นหรือเปล่า”

“เป็นครับ เมื่อก่อนผมเคยไปทำงานร้านอาหาร แอบขโมยสูตรมาได้เยอะเยอะ” อมยิ้มด้วยความภูมิใจ “แต่ว่าห้องผมไม่มีครัวนี่สิ”

“ซื้ออาหารสดไปทำที่บ้านพี่มัย”

“จะดีเหรอครับ?”

“ตกลงตามนี้”

“แต่...พรุ่งนี้ริวจะมาเอาของที่ห้องผม”

“...” ธามไม่ตอบอะไร เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา ก่อนจะพิมพ์อะไรหยุกหยิกลงไป ชั่วอึดใจก็เงยหน้ามาพูดกับคนฝั่งตรงข้าม

“อะ ที่นี่ก็ไม่ติดอะไรแล้ว” โชว์หน้าแชตสนทนาระหว่างเขากับชีวันธรให้เห็น

TThrm: ชีรวิ

TThrm: พรุ่งนี้เรนไม่ว่างนะ ธุระอะไรก็เอาไว้ก่อน

TThrm: วันจันทร์ค่อยว่ากัน

chiRYU: เดี่ยว ๆ

chiRYU: ผมยังไม่ได้ตอบเลยนะ

TThrm: หรือจะไม่ตกลง?

chiRYU: ใครจะกล้าค้าบบบบ

TThrm : โอเค

“ฟิธามนี่เอาแต่ใจตัวเองซะมด” ชีวันธรส่งโทรศัพท์คืนเจ้าของ

“ตกลงตามนี้ครับ”

“ผมปฏิเสธไม่ได้ครับ”

“ฮะฮะฮ่า ดีมากครับ”

“กินเถอะครับ เดี่ยวเย็นแล้วไม่อร่อย” ชีวันธรเริ่มต้นกินข้าวอีกครั้ง
เห็นดังนั้นธามก็เริ่มต้นจัดการอาหารในจานตัวเองเช่นกัน

“งั้นวันนี้เราแยกย้ายนะครับ ผมอยากจะกลับไปเตรียมเนื้อหา
สำหรับสอน ไม่ได้สอนมานานแล้ว แอบตื่นเต้นนิดนึง”

“ฟิไปซะ...” พุดยังไม่ทันจบประโยคดี เสียงเขมยานคางก็ขัดขึ้นเป็น
เชิงห้ามปราม

“ฟิธามมม” เอาอีกแล้ว ลากเสียงยาวใส่เขาอีกแล้ว

“โอเคครับ เดินกลับเองได้เนอะ ถึงแล้วไลน์มาบอกฟิหน่อยนะ”

“ครับผม” คนตัวเล็กทำท่าตะเบ๊ะใส่ผู้บังคับบัญชา ผู้ชายที่เจ้ากี้เจ้าการสั่งนั่นสั่งนี่

“ทะเล้น” เอื้อมมือไปขยี้หัวทุยด้วยความเอ็นดู

“บ้ายบายครับ เจอกันพรุ่งนี้”

“บ้ายบายครับ”

เช้าวันนี้เป็นวันแรกที่ชีวิตเริ่มต้นกลับเข้าสู่วงการตีวเตอร้อีกครั้ง โชคดีที่บ้านน้องอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยของเขามากนัก เขาสามารถนั่งรถเมล์แค่ต่อเดียว แล้วนั่งวินมอเตอร์ไซด์เข้าไปอีกนิดหน่อยก็ถึงแล้ว

วันนี้ธามอาจมาส่งเขา เนื่องจากฝ่ายนั้นกังวลว่าเขาจะโดนมิชฉาชีพหลอกลวง กังวลว่าจะเกิดอันตราย ชีวิตธามอาจจะบอกธามเหลือเกินว่า เขาผ่านอะไรมาตั้งเยอะแยะมากมาย คนอย่างเขาเอาตัวรอดได้ไม่ยากอยู่แล้ว เขาเองไม่มีอะไรให้ต้องเสีย ไม่มีอะไรให้ต้องห่วง ใครกันจะมาหวังอะไรจากคนอย่างเขา

แต่ธามก็คือธาม ถ้าลองได้ตัดสินใจไปแล้ว ธามฟังใครเสียที่ไหน

ก่อนหน้านี้เขาจะรู้จักเป็นการส่วนตัวกับธาม เขาก็พอจะได้ยินมาว่าเจ้าตัวนะเด็ดขาด หลังจากที่เขาได้ทำความรู้จักกับธามแล้ว เขาขอเพิ่มกิตติศัพท์ความช่างเอาแต่ใจ ช่างเผด็จการลงไปด้วยก็แล้วกัน

ครืด ครืดดด...

ตายยากจริง ๆ พูดถึงยังไม่ทันขาดคำก็โทรมา

‘ครับพี่ธาม’

‘พื่ออยู่ข้างล่างแล้ว เรนเรียบร้อยหรือยัง’

‘เรียบร้อยแล้วครับ ผมกำลังลงไปครับ’

‘โอเคครับ’

ชีวิตนรยัตโทษ์พทของตัวเองเก็บเข้ากระเป๋ากางเกงยีนตัวเก่งของเขา คว่ำเป้ขึ้นพาดบ่า จัดการปิดน้ำปิดไฟ สำนวจความเรียบร้อยจนมั่นใจจึง ลือคประตุห้องตรงไปยังชั้นล่าง

ผู้ปกครองคนใหม่ของเขาอยู่บนรถซึ่งสตาร์ทเครื่องทิ้งไว้ เมื่อเปิด ประตูเข้าไปแอร์เย็นฉ่ำก็ปะทะเข้าใบหน้า เขาก้าวขึ้นนั่งตามความเคยชิน

หลัง ๆมานี้ เขานั่งรถหรุจนเคยตัวเสียแล้ว

ธามอยู่ในชุดแปลกตาไปจากเดิม เสื้อเชิ้ตพอดีตัวลายทางสีฟ้าอ่อน ทำให้ธามดูสะอาดสะอ้าน เข้ากันกับกางเกงยีนสีดำมีรอยขาดเล็กน้อยให้ได้ ลุคที่ดูไม่เป็นทางการมากเกินไป รวมถึงทันสมัยอยู่ในที่

เป็นอีกครั้งที่เขาบอกตัวเองว่า ธามดูดีเหลือเกิน ไม่ว่าจะอยู่ในที่ แบบไหน ในลุคแบบไหน เขาก็ดูโดดเด่นไปเสียหมด

“สวัสดีครับคุณครู” เอ่ยทักทาย

“สวัสดีครับคุณผู้ปกครอง” ทักทายกลับอย่างหยอกล้อ

“หืม?” ครางแปลกใจ ไม่เข้าใจสรรพนามที่คนตัวเล็กเรียก

“ก็พี่ธามกำลังทำตัวเป็นคุณพ่อหวงลูกชายอยู่ แล้วก็ว่าแต่ชิริว ไ้ ริวยังไม่ขนาดนี้เลยนะครับ”

“เรนคิดแบบนั้นหรอ พี่คิดว่าไม่เหมือนคุณพ่อกับลูกชายตรงไหน เหมือน...”

“ไปกันเถอะครับ เดี่ยวสาย” คนรู้ทันรีบขัดจังหวะ

“หนีเก่ง”

“พี่ถามครับบ” อาการลากเสียงมาแล้ว

“โอเคครับ ขอพิกัดครับ”

“ชอย XX ครับ หลังสี่ขา สูดชอยครับ” เขาบอกพิกัดบ้านตาม
ข้อมูลที่ได้รับมา

“เฮ้!? นั่นบ้านของคุณอาเพื่อนคุณพ่อพี่นะเรน”

“หืม”

“พระเพื่อน พระแพงหรือเปล่า”

“ใช่ครับ ใช่ ๆ”

“สองคนนั้นเหมือนน้องชายน้องสาวของพี่เลยนะ รู้จักกันมาตั้งแต่
เด็ก ๆ”

“บังเอิญจังเลยนะครับ”

“ฮะฮะ สบายละ ไปกันเถอะ เจอสองแสนั้น ท่าทางเรนจะเจอศึก
ใหญ่”

“พี่ถามชู่เสียน่ากลัวตั้งแต่ยังไม่เริ่ม”

“ไม่ลองไม่รู้ เผื่อเจ้าแฝดจะเชื่อฟังเรนมากกว่าพี่”

“ครับ”

ธามขับรถมาจอดหน้าบ้านหลังหนึ่ง ประตูรั้วสูงท่วมหัวจนแทบไม่เห็นหลังคา ชีวันธรลงไปกตกริ่งอยู่ชั่วครู่ก็มีแม่บ้านวัยค่อนข้างคนเปิดประตูช่องเล็กด้านซ้ายมือสุดออกมา

“สวัสดีครับ ผมมาสอนหนังสือน้องพระเพื่อนพระแพงครับ”

“เชิญเลยคะคุณ คุณหนูสั่งเอาไว้แล้ว”

“สวัสดีครับป้าพิม” ธามกล่าวทักทายแม่บ้านเก่าแก่ที่อยู่กับบ้านอาพรตมานาน เขารู้จักแม่บ้านคนนี้เป็นอย่างดี สมัยก่อน เวลาพ่อแม่มาเยี่ยมอาพรต เขาชอบมาขลุกอยู่กับแก นอกจากแกจะตามใจเด็กบ้านนี้แล้ว แกก็พลอยตามใจแขกอย่างเขาไปด้วย

“สวัสดีคะคุณ...?” จากสีหน้าท่าทางชวนสงสัย ทำให้ธามต้องรีบออกตัวก่อนที่คนแก่จะงงไปมากกว่านี้

“ผมธามไงครับ อะไรกัน จำผมไม่ได้ซะแล้ว”

“โอ๊ยพ่อคุณ โตขึ้นเป็นกองเลยคะคุณธาม แล้วนี่ไปมาทำอะไร ทำไมมากับคุณครูได้”

“บังเอิญว่าเรนเป็นรุ่นน้องที่คณะนะครับ”

“จ้ะเชิญดีกว่าคะ เสียเวลาในวันนี้คุณพรตกับคุณขวัญไม่อยู่บ้านออกไปได้สักพักใหญ่ ๆ แล้วคะ อยู่แต่คุณหนู ๆ ... มาเถอะคะ เชิญคะคุณธาม เชิญคะคุณครู”

“ขอบคุณครับ” ธามกล่าวขอบคุณแล้วพยักหน้าส่งสัญญาณให้ชีวันธรกลับไปยังรถ

ประตูรั้วสูงใหญ่ถูกเปิดออกด้วยระบบอัตโนมัติ ยานพาหนะเคลื่อนตัวเข้าไปในเขตบ้าน บ้านทรงยุโรปหลังโตปรากฏแก่สายตาซีวันธร ลำพังแค่ตัวบ้านว่าใหญ่แล้ว อาณาบริเวณบ้านก็กว้างขวางเสียจนคิดว่าถ้าเดินก็คงได้เหงื่อบาง ๆ กันเลยทีเดียว

“คุณธาม คุณครูเชิญที่ห้องรับแขกก่อนนะคะ เดี๋ยวป่าตามคุณหนู ๆ ให้ค่ะ คุณแพงน่าจะตื่นแล้ว ส่วนคุณเพื่อน...ป่าต้องขอเวลาไปรบกวนสักครู่ค่ะ”

“อะฮ่า ยังแสบเหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยนแปลงนะครับ รายนั่นนะ”

“ไม่เหมือนเดิมหรอกค่ะ แสบกว่าตอนเด็ก ๆ เยอะ ป่าขอตัวนะคะ”
ป่าพิมพ์ถึงพระเพื่อนด้วยความเอ็นดู

“ตามสบายครับ”

“ถึงขนาดต้องสู้รบตบมือเลยเหรอครับพี่ธาม” เมื่อลับหลังป่าแม่บ้านแล้ว ซีวันธรก็กระซิบถามคนข้างกายด้วยน้ำเสียงเกรง ๆ

“พี่กลัวว่าวันนี้พี่อาจจะต้องเลี้ยงปลอบใจเรนที่เจอจอมเหี้ยมแทนการฉลองงานใหม่มากกว่า”

“...” เรนส่งยิ้มแหยกลับมาให้ เขากังวลใจอยู่ได้ไม่นาน เด็กสาวมมยาวประบ่าหน้าตาจิ้มลิ้มก็เดินเข้ามาทักทาย

“สวัสดีค่ะ เอ่อ...พี่เรน” มือเรียวเล็กพุ่มไหว้ ประโยคเรียกชื่อไม่เต็มเสียงและสายตาที่มองคนทั้งสองกลับไปกลับมาช่วยตั้งคำถามได้ดี เธอไม่แน่ใจว่าคนไหนกันแน่คือ ‘พี่เรน’ ที่เป็นตัวเตอรืของเธอ

ถึงแม้ว่าเธอจะรู้สึกคุ้นหน้าหนึ่งในสองคนตรงนี้ แต่ก็ยังนึกไม่ออกว่าเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน

“สวัสดีครับ พี่ชื่อเรนครับ” เรนยังไม่ทันได้ตอบคำถามจากสายตาปริศนา ธารก็ชิงปลอมตัวเป็นเขาไปแล้ว

“สวัสดีค่ะพี่เรน หนูชื่อพระแพงนะคะ เอ่อ...สวัสดีค่ะพี่...?” คนที่ไม่รู้ตัวเลยว่าโดนแกล้งยกมือไหว้ธารพร้อมกับแนะนำตัว ก่อนจะหันมายกมือไหว้พร้อมกล่าวทักทายพี่เรนตัวจริงอีกครั้ง

“สวัสดีครับน้องพระแพง ความจริงพี่ชื่อเรนนะครับ ส่วนคนนี้...” เรนทิ้งจังหวะเพื่อว่าธารอยากจะแนะนำตัวเอง

“ในปี 2 ... วิว น่าน้อยใจจัง มีคนแถวนี้จำพี่ไม่ได้แล้ว”

“หืม? พี่ธารหรือคะ? พี่ธาร” มีแค่พี่ธารคนเดียวที่เรียกเธอว่าปี 2 แล้วก็เรียกพระเพื่อนว่าปี 1

“อะฮะฮาไอ้ตัวยุ่ง เป็นไงบ้าง โตเป็นสาวแล้วนะเราเนี่ย”

“พี่ธารเองก็แก่ไปเยอะเลยนะคะ”

“นี่ไงเรน พี่บอกแล้วว่าัยนี้นะแสบ นี่แค่เบอร์ 2 นะ เดี่ยวเจอเบอร์ 1 แสบกว่านี้อีก”

“แพงจะฟ้องเพื่อน เสียแรงที่เพื่อนบ่นคิดถึงพี่ธารตลอด มาเผากันได้ยังไงคะ”

“ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“อยู่ใกล้ ๆ กันแค่นี้ ไม่เจอกันมา 7-8 ปีได้มั้งคะ”

“โอ้ ๆ นี่ไง เจอแล้ว เดี่ยวต่อไปนี้จะมาหาให้บ่อยเลย โอเคมั้ย?” ฐามโยกหัวเด็กสาวด้วยความเอ็นดู

เขากับพระเพื่อนพระแพงรู้จักกันตั้งแต่เขาเด็ก ๆ คุณพ่อของเขาเป็นเพื่อนสนิทกับคุณพรตซึ่งเป็นบิดาของสองแฝดนี้ ตอนที่สองคนนี้เกิดเขาอายุได้ 5-6 ขวบ คุณพ่อคุณแม่ยังพาไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลอยู่เลย

บ้านเราทั้งคู่ต่างไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ จนกระทั่งทั้งสองบ้านต่างขยายธุรกิจของตัวเอง เด็ก ๆ จึงเจอกันบ่อยลง ส่วนผู้ใหญ่ก็จะเจอกันบ้างตามงานสังคม

“เร็วเถอะค่ะคุณเพื่อน เชื้อป่าเถอะ คุณเพื่อนต้องดีใจแน่ ๆ ที่ป่าปลูกให้ลูกขึ้นมาเรียน”

“เพื่อนไม่ได้รักเรียนขนาดนั้นสักหน่อยป่าพิม” เสียงถกเถียงดังมาจากทางเดินสู่ห้องรับแขก ฐามขยิบตาเพื่อส่งสัญญาณให้ชีวันธรและพระแพงเล่นตามน้ำ

ร่างสูงชะลูดของเด็กหนุ่มเดินตามหลังแม่บ้านเก่าแก่เข้ามาภายในห้องรับแขก พร้อมกับเสียงบ่นพึมพำและหน้าตาอยู่ยี่ ถึงแม้ว่าจะงอแงมากแค่ไหน แต่คนที่ได้รับการอบรมบ่มนิสัยมาอย่างดีก็ยกมือไหว้ทักทายแขกผู้อาวโสกอย่างสุภาพ

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีครับ พี่ชื่อเรนนะครับ วันนี้จะมาช่วยติวเลขให้กับน้อง ๆ” ฐามแนะนำตัวเอง เสียงทุ้มคุ่นหูทำให้เด็กหนุ่มที่ร่างสูงใหญ่กว่าชีวันธรหันมาพิจารณาคนพูดอย่างเต็มตาอีกครั้ง

“พีธาม!!”

“ว้า โดนเพื่อนจับได้ซะแล้ว”

“พีธามโกหกเพื่อนไม่ได้หรอกครับ เพื่อนน่าจะคิดถึงพีธามจะตาย
ยังไงก็ต้องจำได้อยู่แล้ว”

“โอ้โฮ ไม่เห็นเหมือนแพง แพงโดนพี่หลอกเสียสนิท”

“ก็แน่สิคะ แพงไม่ได้หมกมุ่นเรื่องพีธามเหมือนเพื่อนนี่นา”

“แล้วนี่พีธามมาได้ยังไงกันครับ ไม่มาหาตั้งนานเลยนะ”

“พี่พาพีเรนมาส่งนะ พีเรนเป็นรุ่นน้องที่คณะพีเอง” เมื่อธามพูดจบ
พระเพื่อนก็หันไปทำความเคารพชีวิตประจำวันอย่างเป็นทางการอีกครั้ง

“สวัสดีครับพีเรน”

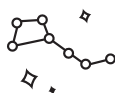
“สวัสดีครับน้องเพื่อน” ชีวิตประจำวันก็ตกท้ายให้กับคนที่ธามเรียกว่า
ปี 1

เด็ก ๆ ทั้งคู่ดูน่าเอ็นดู ไม่เหมือนที่ธามชూเอาไว้สักนิด พอได้เจอตัว
จริงเขารู้สึกเบาใจขึ้นเยอะเลย

“เออละ ได้เวลาเรียนแล้ว ไปเรียนกันได้แล้วครับ” ธามไล่จอมแก่น
ทั้งคู่ไปเตรียมตัวเรียน ส่วนเขาหันมาพูดกับรุ่นน้องคนสนิท “เรน เดี่ยวพี่รอ
ที่นี้เลยก็แล้วกันนะ”

“ครับพีธาม”

“จ้ะพีเรนเชิญทางนี้เลยคะ” เด็กสาวเป็นฝ่ายนำเรนไปยังห้องอ่าน
หนังสือ พระเพื่อนอยู่พูดคุยกับธามเพียงเล็กน้อยก่อนจะแยกตัวเดินตาม
น้องสาวไป

ดาวเคราะห์ดวงที่ 8

ภายในห้องขนาดกว้าง มีมู่อ่านหนังสือซึ่งประกอบด้วยถุงบินแบคขนาดใหญ่สี่สะอาดตาหลายใบจัดวางอย่างเก๋ไก๋ นอกจากนี้ก็ยังมี

ส่วนที่จัดเป็นโต๊ะนั่งเรียนอยู่หน้ากระดานไวท์บอร์ดขนาดใหญ่

บรรยากาศถูกเซ็ตให้รู้สึกผ่อนคลาย ทำให้ผู้ใช้สอยรู้สึกสงบและมีสมาธิ เหมาะกับการอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียนอย่างแท้จริง

เมื่อทั้งคู่เริ่มนั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ตัวเตอร์คนใหม่ก็แจกชีทให้กับนักเรียนของเขา และเริ่มต้นบทเรียนกันในทันที

ชีวันธรเคยเป็นนักเรียนมาก่อน เขามีทั้งครูที่ชอบ และครูที่ไม่ชอบ เขาจึงรู้ว่าการสอนแบบไหนจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกไปกับบทเรียน

ทัศนคติของครู วิธีการสอน รวมถึงเทคนิคที่ใช้ดึงดูดผู้เรียนไว้ ล้วนทำให้การสอนประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดี

ถ้าเขาเซตบรรยากาศการสอนให้ไม่ตึงเครียด เป็นกันเองกับผู้เรียน และมีการนำเรื่องราวใกล้ ๆ ตัวมาเชื่อมโยงกับบทเรียนอย่างมีเหตุมีผล เมื่อทำให้ผู้เรียนร้อง ‘อ้อ’ ได้ ผู้เรียนก็จะรู้สึกสนุกไปกับการเรียนการสอนนั้น และนี่คือใจความสำคัญของการสอนนั่นเอง

สองชั่วโมงแรกผ่านไปอย่างรวดเร็ว พระแพงที่ตั้งใจเรียนอยู่แล้ว รู้สึกสนุกกับการเรียนมากขึ้น ส่วนพระเพื่อนแม้จะไม่ชอบวิชาเลขสักเท่าไร แต่ในวันนี้เขากลับรู้สึกเพลิดเพลินกับการสอนของชีวันธรอย่างมาก

สอนแบบนี้สิ ถึงทำให้เขาอยากเรียนขึ้นมาได้บ้าง ไม่ใช่ให้เปิดตำรา
ท่องเป็นนกแก้วนกขุนทอง แบบนั้นมันน่าเบื่อจะตายซัก

“งั้นวันนี้พอแค่นี้ก่อนนะครับ ไม่เข้าใจตรงไหนหรือเปล่าครับพระ
แพง” หันไปถามเด็กสาวก่อน เมื่อฝ่ายนั้นส่ายหน้าก็หันมาถามอีกคนบ้าง
“พระเพื่อนละครับ มีตรงไหนไม่เข้าใจหรืออยากให้พี่ช่วยเสริมหรือเปล่า”

ชีวิตธรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนของเขาซักถามเสมอ ๆ เขาเคยเป็นคนที่
ไม่กล้าถาม เขาจึงใช้จุดนั้นมาอุดรอยร้าวทางการสอนของตัวเอง

“ไม่มีตรงไหนสงสัยเลย พี่เรนสอนเก่งมากเลยครับ ถ้าครูที่โรงเรียน
สอนแบบพี่เรนทุกคน พวกเราคงไม่ต้องเสียเวลามานั่งเรียนพิเศษแบบนี้ เอา
เวลาไปติดอทดัดตั้งไม่รู้ก็เกม” ถึงจะแสดงออกว่าสนุกกับการสอนของเขา
แต่เด็กหนุ่มผู้ซึ่งไม่ชื่นชอบการเรียนก็อดบ่นไม่ได้

“เออละ งั้นวันนี้พี่กลับก่อนนะ แล้วเจอกันพรุ่งนี้เวลาเดิมครับ”

“สวัสดีครับพี่เรน”

“สวัสดีค่ะพี่เรน”

“สวัสดีครับพระเพื่อน พระแพง”

“คุณแม่มั้ยครับว่าวันนี้เพื่อนเจอใคร” เสียงเจื้อยแจ้วสดใสของเด็ก
หนุ่มเอ่ยขึ้นทันทีที่มารดาเดินเข้าเขตห้องนั่งเล่นมา

“นั่นสิ ใครกันน้า ทำไมนายพระเพื่อน เสรีไพศาลถึงตื่นตื่นได้ขนาด
นี้” คุณขวัญชีวาวางกระเป๋าถือราคาแพงของตนลงบนโซฟาตัวใหญ่ ทิ้งตัวลง
นั่งสนทนากับลูกชาย

“วันนี้พี่ธามมาบ้านเราด้วยนะครับ บังเอิญจังที่พี่เรน เอ่อ...ติวเตอร์
ที่มาสอนเพื่อนกับแพงวันนี้ เป็นรุ่นน้องของพี่ธาม” พระเพื่อนรีบอธิบายให้
มารดาเข้าใจ

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน พี่ธามหล่อขึ้นมากเลยนะครับคุณแม่ สูงกว่า
เพื่อนตั้งเยอะ แล้วยัง...”

“เดี๋ยวก่อนเพื่อน หายใจทันได้ยังไงเนี่ย ค่อย ๆ เล่าก็ได้” คุณขวัญ
กลัวหัวเราะด้วยความเอ็นดูบุตรชาย

เธอเดาได้ไม่ยากว่าทำไมบุตรชายเพียงคนเดียวของเธอถึงได้
ละล้าละลักถึงพี่ชายคนนั้นได้น้ำไหลไฟดับ ธามเป็นที่รักของพระเพื่อนเสมอ
ถึงแม้เวลาผ่านไปหลายปี ทั้งคู่ต่างเติบโตไปในเส้นทางของตัวเอง ไม่คิดว่า
กลับมาเจอกันอีกครั้ง ธามก็ยังคงเป็นที่รักของพระเพื่อนแบบที่เคยเป็นมา
ตลอด

เมื่อตอนเด็ก ๆ พระเพื่อนติดธามแจ ขนาดที่ตัวเองไม่ชอบเล่นอะไร
โลดโผนเหมือนน้องสาวก็ยังยอมเล่นถ้าธามเป็นคนเอ่ยชักชวน ตอนนั้นเจ้า
เด็กตัวสูงนี้รักพี่ชายคนนั้นอย่างกับอะไรดี เพียงแต่ตอนนี้เธอไม่มั่นใจนักว่า
ความรักความชื่นชมที่มีมันยังอยู่ในรูปแบบของน้องชายที่มีต่อพี่ชาย
เหมือนเดิมอยู่หรือเปล่า

อย่างไรก็ตามเธอไม่ได้เห็นว่าเป็นเรื่องผิดอะไรถ้าความรู้สึกจะถูก
พัฒนาให้เติบโตขึ้นกว่าที่เคยเป็น ทั้งเธอและสามีไม่ได้เห็นความรักเชิงชู้สาว
ของเพศเดียวกันเป็นเรื่องแปลกประหลาด

ความรักก็คือความรัก จะเพศไหนก็ยังคงเป็นความรัก

“ตั้งแต่เจอพี่ธาม เพื่อนก็พูดถึงพี่ธามไม่ได้หยุดปากเลยคะคุณแม่ ไม่เห็นพูดถึงเรื่องเรียนเลย”

“ก็เนสิ เพื่อนไม่ได้เจอพี่ธามาตั้งหลายปี พี่ธามหล่อชะมัดเลยนะ ครับ เมื่อก่อนก็ว่าหล่อแล้วนะ ตอนนี้อยู่หล่อยิ่งดูสมารถเข้าไปอีก” ชื่นชม ด้วยสายตาพราวระยับ

“เห็นมั้ยะ แพงพูดผิดที่ไหน”

“แพงก็เอาแต่พูดถึงพี่เรนไม่ได้หยุดปากเหมือนกันนั่นแหละ” พี่ชาย เถียงกลับ

“ก็แพงสนใจเรื่องเรียนมากกว่าเพื่อน ถ้าแพงจะพูดเรื่องเรียนก็ไม่เห็นจะแปลก” พอโดนพี่ชายย้อนกลับมาบ้าง เด็กหญิงก็ทำหน้ามึน ไม่ได้โกรธเคืองเพียงแค่ต้องการกลบเกลื่อนความเขินอาย

“อ้อ คนอะไรน่ารักก็น่ารัก สอนก็เก่ง ใจดีเป็นบ้า ดูอบอุ่นเหมือน หลุดออกมาจากซีรีส์เกาหลี แบบนี้น่ะเธอที่เรียกว่าสนใจเรียน”

“แพงพูดเรื่องจริงทั้งนั้น หรือเพื่อนจะเถียงว่าไม่ใช่”

“ไม่ได้จะเถียงหรอก ที่แพงพูดก็จริงนั่นแหละ แต่ไม่เห็นต้องอวย ขนาดนั้นเลย ชมแค่ครั้งสองครั้งก็พอแล้ว”

“คุณแม่คะ ดูเพื่อนสิ” เมื่อเห็นว่าเถียงสู้ไม่ได้เข้า ก็เรียกหาตัวช่วย ทั้งที่ความจริงแล้วเธอเป็นคนเริ่มก่อนแท้ ๆ

“สรุปว่าวันนี้ลูกสาวของแม่โชคดีมาก ๆ เลยนะคะที่ได้เจอพี่เรนที่ ทั้งเก่งแล้วก็น่ารัก ส่วนลูกชายของแม่ก็โชคดีเหมือนกัน ที่ได้เจอพี่ธามของ เพื่อน”

“พ่ungsี้คุณแม่อยู่บ้านหรือเปล่าคะ แพงอยากให้คุณแม่เจอพี่เรนจ้ง
คุณแม่ต้องชอบมากแน่นอน”

“สรุปว่าแม่ต้องชอบมากหรือว่าลูกสาวแม่ต้องชอบมาก?”

“คุณแม่...!!!” แก้มสีเรื่อทำให้เด็กสาวดูน่ารักน่าเอ็นดูยิ่งขึ้น

“คุณพรตน่าจะต้องเตรียมตัวไว้หมดแล้วนะคะ” คุณขวัญหันไป
 เข้าผู้เป็นสามีซึ่งรักลูกสาวตั้งแก้วตาดวงใจ

“ต้องให้พ่อสแกนก่อนนะ ถ้าไม่ผ่านอย่าหวัง!” คุณพรตรับมุก
ภรรยา

“คุณพ่อนี้ก็เป็นไปกับเขาอีกคน ไม่มีใครเชื่อแพงเลยหรอคะ แพงไม่ได้คิดอะไรจริง ๆ นะ” ไวยวายพร้อมกับทำสีหน้าน้อยใจเมื่อพ่อที่เคยเป็นทีมเดียวกับเธอมาเสนอแปลพรรคร่วมแซวเธอด้วย

“พ่อก็ไม่ได้บอกว่าแพงคิดสักหน่อย แค่บอกว่าถ้าจะคบใครก็ต้อง
ผ่านด่านพ่อก่อน”

“ว่าแต่พຽ່ງนี้คุณพ่อกับคุณแม่ว่างหรือเปล่าครับ” พระเพื่อนถามซ้ำ
เมื่อทั้งหมดเอาแต่แซวน้องสาวจนตอนนี้ก็ยังไม่ได้คำตอบ

“โชคไม่ดีเลย พ่อกับแม่มีนัดแล้ว เอาไว้วันหลังพ่อจะหาเวลามา
สแกนว่าที่แฟน ๆ ของลูกพ่อนะครับ”

“ไม่ใช่แฟนสักหน่อย” เมื่อถูกผู้เป็นพ่อแซว สองพี่น้องจึงสามัคคีกัน
 ประสานเสียงโดยไม่ได้นัดหมาย

“เออล่ะ พ่อไม่ลื้อแล้ว เอาเป็นว่า ไม่ว่าลูกของพ่อจะรักใครชอบใคร พ่อกับแม่ไม่ห้าม แต่ลูกต้องดูแลและรับผิดชอบตัวเองให้ได้ เข้าใจมั้ยครับ โน คอนดอมโนเช็ทนะ รู้จักมั้ย”

“คุณพรตนี่ยังงี้ พุดอะไรก็ไม่รู้” พ่อได้ยีนสามีพูดแบบนั้น คุณขวัญ ก๊อดปรัมไม่ได้ เธอไม่ได้เห็นต่างจากสามีเพียงแต่ไม่ถนัดการพุดอะไรตรง ๆ แบบนี้เท่าไรนัก

“เอ้า ผมพุดผิดตรงไหนคุณขวัญ” หันไปตอบภรรยา ก่อนจะเริ่มสอนอีกครั้ง

“พ่อจะบอกอะไรสักอย่างหนึ่ง ทั้งเพื่อนทั้งแพงเลยนะลูก อารมณ์ ชั่ววูบเกิดขึ้นได้เสมอ ๆ เราต้องมีสติคิดให้เยอะ คิดถึงผลที่จะตามมาทีหลัง แต่หากลูกยับยั้งหักห้ามใจตัวเองไม่ไหว ลูกก็ควรมีสติปกป้องตัวเองกันด้วย” เขาคว้าตัวลูกชายและลูกสาวเข้ามาในอ้อมกอดคนละข้าง

“โดยเฉพาะพระแพง อย่าปล่อยให้การพกคอนดอมเป็นหน้าที่ของผู้ชายเพียงฝ่ายเดียวเพราะถ้าเกิดความผิดพลาดขึ้นมาแพงคือคนแรกที่ต้องแบกรับผลของมัน เข้าใจที่พ่อพุดใช่มั้ยคะ” ถึงคุณพรตจะเป็นห่วงทั้งลูกชายและลูกสาว แต่อย่างไรเสียเขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าผู้หญิงมีโอกาสเสียเปรียบมากกว่าผู้ชายหลายเท่า ดังนั้นการเน้นย้ำกับพระแพงเป็นพิเศษ จึงเป็นสิ่งที่เขาควรกระทำในฐานะพ่อ และในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง

“คะคุณพ่อ แพงเข้าใจคะ แต่...เอ่อ ความจริงแพงว่ายังไม่ถึงขั้นนั้นสักหน่อย คุณพ่อไม่เห็นต้องพุดแบบนั้นเลย”

“พ่อก็พูดเผื่อเอาไว้ก่อน ไม่อยากมานั่งล้อมคอกตอนที่ว้าวหายไปหมดแล้ว”

“เอ... ปีนี้พ่ออายุเท่าไรแล้วครับ?” พระเพื่อนทำหน้าสงสัย ยื่นหน้าเข้าไปใกล้บิดา จ้องมองไม่ละสายตา

“หืม นึกยังงัย อยู่ดี ๆ ก็มาถามว่าพ่ออายุเท่าไร” คนเป็นพ่อเริ่มไม่มั่นใจ

“คุณพ่อแก่ขึ้นสินะครับ ชีบ่นเหมือนคนแก่แล้ว” จบประโยคด้วยการระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกับหยักคิ้วให้พระแพงแบบที่รู้กันว่าแกล้งแหย่คุณพรตได้สำเร็จ

“พ่อยังหนุ่มยังแน่น เต๊ะป๊ปปได้สบาย จะให้พ่อทำน้องชายให้เพื่อนอีกสักโหลสองโหลก็ยังไหวอยู่เลยนะ”

“คุณพรต!!! พูดอะไรคะ!!!” ภรรยาขัดเสียงดู

“โอเคครับ เอาเป็นว่าคุณพ่อไม่ต้องห่วง เพราะเพื่อนมีนี่” หยิบกระเป๋าสตางค์เปิดแง้มแล้วใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางคืบของขนาดเล็กขึ้นมาโชว์

“ยี่ดอกพกถุง...แล้วถ้าเกิดว่าแพงต้องการใช้งานกะทันหันขึ้นมา เพื่อนก็มีเผื่อให้แพงด้วยนะ อยากรได้ไซส์ไหน กลิ่นไหน เพื่อนมีหมด จะแบบบางเฉียบแค่ 0.01 มิลลิเมตรหรือจะแบบขรุขระก็มีให้เลือกสรร คุณพ่อไวใจเพื่อนได้เลย”

“โอย!!! แม่จะเป็นลม ทำไมลูกของแม่แก็แดดกันขนาดนี้นะ มานี่
เลยตาเพื่อน กลับมาให้แม่ตีเดี๋ยวนี” คุณขวัญโวยวายขึ้นมาหลังจากที่ลูก
ชายหัวแก้วหัวแหวนเพลงฤทธิ์ใส่ผู้เป็นบิดา

“อะฮะฮ่า ลูกชายคุณนะขวัญ”

“นั่นก็ลูกชายคุณเหมือนกันนะ เจ้าชู้เหมือนคุณสมัยหนุ่ม ๆ ไม่มี
ผิด”

“อะไรกันคุณขวัญ เคืองลูกแล้วอย่ามาพาลใส่ผมสิ”

“เอาละคะคุณพ่อคุณแม่ ไม่ต้องเถียงกันแล้วค่ะ ทำงานมาเหนื่อย ๆ
ขึ้นไปอาบน้ำพักผ่อนกันดีมั๊ยคะ” ร้อนถึงลูกสาวต้องเป็นฝ่ายห้ามทัพ

“จ้ะแม่ขึ้นไปพักผ่อนก่อนนะลูก ว่าจะนอนแช่น้ำอุ่นสักหน่อย”

“ฝันดีคะคุณแม่ ฝันดีนะคะคุณพ่อ”

“ฝันดีจ้ะลูก”

ครอบครัวของเขาก็แบบนี้ มีพ่อแม่ที่พร้อมจะเข้าใจและสนับสนุน
ลูก ๆ เสมอ

วันใดก็ตามที่ลูก ๆ ต้องการแรงซัพพอร์ต ทั้งพ่อและแม่ก็พร้อมจะ
โอบอุ้มช่วยเหลือ

วันใดก็ตามที่ลูก ๆ ทำความผิด ก็มีพวกท่านคอยว่ากล่าวตักเตือน
ให้สติ

และวันใดก็ตามที่ลูก ๆ เสียใจ อ้อมกอดผู้เป็นพ่อแม่ก็พร้อมจะ
ปลอบประโลมให้ผ่านช่วงเวลาที่เราร้าย ไม่มีครั้งไหนเลยที่พระแสงไม่รู้สีก
ว่าตัวเองโชคดีที่ได้เกิดมาในครอบครัวนี้

ประชุมของบ้านพร้อมด้วยภรรยาขึ้นบันไดมายังชั้น 2 เด็ก ๆ อาจจะอยากใช้เวลาพักผ่อนให้หมดไปกับซีรีส์หรือการท่องโลกอินเทอร์เน็ต ทว่าคนที่จะเข้าสู่วัยชราอย่างพวกเขาต้องการเพียงน้ำอุ่น แก้วอินวดไฟฟ้า หรือแม้แต่เตียงนอนเท่านั้น

“คุณเข้าไปอาบน้ำก่อนนะคะ เดี่ยวฉันขอเข้าไปเก็บเอกสารในห้องทำงานแล้วจะตามไป” คุณขวัญชีวากล่าวกับผู้เป็นสามี เขาพยักหน้ารับ ส่งยิ้มใจดีเหมือนเคย รอยยิ้มที่ทำให้หัวใจเต็มไปด้วยความตื่นตันและความผิดหวังในตัวเองอย่างมากมายมหาศาล

ห้องทำงานขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็กที่เธอมักจะหมกตัวอยู่ในนี้ตามลำพัง เมื่อได้อยู่ในบ้าน ห้องที่ถูกแยกออกจากห้องทำงานของพาร์ทเนอร์อย่างคุณพรต เราไม่ก้าวกายเรื่องงานของกันและกัน ถึงจะทำงานในบริษัทเดียวกันก็ตาม หน้าที่ในส่วนของเธอ เธอเป็นผู้บริหาร และคุณพรตเคารพทุก ๆ การตัดสินใจของเธอเสมอ

ใช้ฝ่ามือเลื่อนเปิดม่านหน้าต่างบานใหญ่ให้ทัศนียภาพปรากฏแก่สายตา ท้องฟ้ามีดครึ้ม หม่นหมอง เหมือนหัวใจที่มันไม่เคยสว่างไสว รอยยิ้มซึ่งถูกแต่งแต้มบนใบหน้าเสมอเปลี่ยนเป็นร่องรอยของความทุกข์ใจ

คงไม่พ้นว่าพายุฝนจะกระหน่ำในอีกไม่ช้า นั่นหมายความว่าคงเป็นอีกคืนที่เธอจะต้องทรมานกับเสียงของมัน เกลียดเสียงฝน เกลียดที่สุดในชีวิต

เดินกลับมายังโต๊ะทำงาน เปิดลิ้นชักแล้วหยิบเอากระปุกยานอนหลับมาไว้ในมือ นานมาแล้วที่มันถูกใช้เป็นตัวช่วยโดยไม่มีใครล่วงรู้ และหวังว่าคืนนี้มันจะสามารถช่วยให้เธอบรรเทาให้เสียงจากฟากฟ้ากัดกินหัวใจเธอจนไม่เหลือสิ้นความเป็นคน ขอให้มันเป็นแบบนี้

“พี่ธามอยากกินอะไรครับ ผมจะได้ซื้อของถูก” ชีวันธรหันไปถามคนถือตะกร้าเดินตามหลังเขา เมื่อวานดันไปตกปากรับคำกับธามว่าจะเลี้ยงฉลองงานใหม่ และเพราะตกลงกันไม่ได้ว่าจะกินอะไร ธามจึงเสนอให้ทำอาหารกินกันเองจะดีกว่า

เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจการสอนครั้งแรกของชีวันธรแล้ว ทั้งคู่จึงมาเลือกซื้อวัตถุดิบสำหรับมื้อพิเศษ (มัง) ที่ซูเปอร์มาเก็ตใกล้บ้าน

ความจริงชีวันธรติดจะประหม่าอยู่ไม่น้อย นี่เป็นครั้งแรกที่เขาจะเข้าบ้านธาม ถึงแม้ว่าตอนนี้สถานะของพวกเขาทั้งคู่จะยังไม่ได้ตกลงคบกันอย่างเป็นทางการ แต่ก็ต้องยอมรับว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขามันมีบางอย่างที่พิเศษกว่าพี่น้องร่วมคณะ

รวมถึงความเป็นจริงที่ชีวันธรเองก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าความรู้สึกดี ๆ ที่เขามีต่อธามมันเดินทางมาไกลเกินกว่านั้นไปมาก

ที่เหลือเป็นเรื่องของเวลาที่จะพิสูจน์ความสม่ำเสมอของธามต่อเขา หรือถ้าจะให้พูดตรง ๆ สิ่งที่เขา กำลังรออาจจะเป็นเพียงประโยคเดียวอย่างเป็นทางการจากปากคนที่ตามเที่ยวไล่เที่ยวซื้อเขาเท่านั้นเอง

“เรนทำอะไรเป็นบ้าง?”

“ต้องถามว่าทำอะไรไม่เป็นบ้างดีกว่า”

“โหม่น่า”

“ไม่ม่ ะ”

“จั้นเรนทำอะไรก็ได้ที่คิดว่าตัวเองทำอร่อยที่สุด”

“ไม่รู้สิ ผมทำได้แทบทุกอย่างนั่นแหละ แต่รสชาติก็แค่พอกินได้นะ ไม่ได้อร่อยที่สุดหรอก”

“โซคดีหน่อยพี่เป็นคนกินง่าย”

“แล้วตกลงพี่ธามอยากกินอะไรครับ?”

“เรนอยากทำอะไรก็ทำก็แล้วกัน”

“จั้นตามใจผมนะ?” รอคำตอบจากเขา วันนี้ทั้งวันก็คงไม่ได้กินอะไรกันสักที นี่มันก็เลยมือเหียงมาสักพักแล้วด้วย

ชีวันตรงไปยังโซนของสด เลือกซื้อกุ้งขนาดกำลังดีจำนวนหนึ่ง ก่อนจะซื้อผัก-ผลไม้อย่างละไม้หน่อย เขาหันมาถามความเห็นของธามบ้างในบางครั้ง เพื่อไม่ให้ฝ่ายนั้นรู้สึกเบื่อจนเกินไป

การเดินตามใครสักคนทำอะไรสักอย่างโดยที่เราไม่ได้ออกความคิดเห็น มันออกจะดูน่าเบื่อไปสักหน่อย ชีวันธรรคิดว่าอย่างนั้นนะ

เขาไม่ได้เลือกซื้อเครื่องปรุงอื่น ๆ เพราะธามออกตัวว่าที่บ้านเขาพอจะมีวัตถุดิบพวกนี้อยู่บ้าง ทั้งคู่จึงใช้เวลาอยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ตไม่นานนัก

ขับรถออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตไม่เกิน 15 นาที ธามก็พาเขามาถึงบ้านหลังใหญ่สไตล์โมเดิร์นดูเก๋ไก๋แปลกตา เนื้อที่กว้างขวางถูกตกแต่งเป็นสวนขนาดย่อมด้วยต้นไม้ใหญ่ใหญ่ คุ่มรื่น

ว่าจะไม่ตื่นตื่นก็อดไม่ได้

ธามจอดรถตรงบริเวณประตูทางเข้า ก่อนจะก้าวลงไปยังด้านหลัง เปิดประตูท้ายรถหยิบถุงอาหารสดหลายถุงมาไว้ในมือ ส่งบางส่วนให้กับชีวิตัน ธรที่ตามลงมาช่วย ก่อนจะเดินนำคนตัวเล็กเข้าไปข้างใน

“บ้านจะเงียบ ๆ หน่อยนะ ปกติก็ไม่ค่อยมีคนอยู่”

“ครับ” เขารับคำ ชีวิตันเดินตามเจ้าของบ้านผ่านโซนห้องนั่งเล่น ไปยังห้องครัว

“อ้าวคุณธามาแล้วเหอคะ มาค่ะ ป้าจัดเตรียมข้าวของไว้ให้แล้ว”

“ขอบคุณครับป้าพร เอ่อ นี่ป้าพรนะเรน... ป้าพรครับ นี่เรนครับ รุ่นน้องที่คณะของผมเอง” ธามแนะนำผู้ใหญ่เป็นอันดับแรกเพื่อให้คนที่อาวุโส น้อยกว่าได้มีโอกาสทำความเคารพ ก่อนแนะนำชีวิตันให้กับป้าพรรู้จักบ้าง

ป้าพรเป็นแม่บ้าน เป็นแม่ نرم และเป็นพี่เลี้ยงของเขา เป็นหลาย ๆ อย่าง ทำหลาย ๆ หน้าที่ในคนเดียว ดูแลเขามาตั้งแต่เขายังเด็ก เขาให้ความสนิทสนมกับป้าพรมากกว่าพ่อแม่ของเขาเสียอีก

“ตามสบายนะคะคุณเรน คุณธามโทรมาบอกให้ป้าเตรียมอุปกรณ์ไว้ให้แล้ว หาอะไรไม่เจอก็เรียกป้านะคะ ป้าอยู่บ้านเล็กข้างหลังนั่นนะค่ะ ” นิ้วป้อม ๆ ชี้ไปยังบ้านหลังเล็กสีขาวข้างหลัง ตั้งอยู่ห่างจากบ้านหลังใหญ่ไม่เกิน 50 เมตร

“ขอบคุณครับป้า ว่าแต่ป้าทานมื้อกลางวันหรือยังครับ อยู่ทานด้วยกันก่อนสิครับ ผมทำแพ็บเดียว”

“หนุ่ม ๆ ตามสบายกันเลยคะ ป้าทานเรียบร้อยแล้ว อ้อ คุณเรนคะ ป้าหุงข้าวไว้ให้แล้วนะคะ เพิ่งสุกเมื่อครู์เลยคะ กำลังร้อน ๆ เลย”

“ขอบคุณครับ” แม่บ้านเก่าแก่ยิ้มรับอย่างใจดี ก่อนจะป्लीกตัวไปยัง บ้านหลังเล็ก

“จ้ะเรนลงมือตามสบายเลย อย่าทำไฟไหม้ก็พอ” เขาแหยมยิ้ม ๆ

“ดูถูกกันเกินไปแล้วครับ”

“เดี๋ยวพี่มานะครับ เอรารถไปเก็บที่โรงจอดรถก่อน”

“ครับ” ชีวันธรที่ถูกทิ้งเอาไว้กับครัวแสนทันสมัยเพียงคนเดียวหัน มองรอบ ๆ เพื่อสำรวจอุปกรณ์ก่อนจะลงมือทำ ครัวที่นี้ดูเหมือนไม่ค่อยได้ ถูกใช้งานเท่าไร ทั้ง ๆ ที่มีอุปกรณ์ครบครันแท้ ๆ เสียของชะมัด

เสียงท้อร้องประท้วงทำให้เขามีเวลาสำรวจได้ไม่นานนัก พ่อครัว ตัวเล็กจึงลงมือแกะกุ้งอย่างรวดเร็ว เครื่องต้มยำถูกจัดเตรียมในเวลาต่อมา เมื่อวัตถุดิบพร้อม เขาก็ตั้งเตาต้มน้ำเป็นอันดับแรก รอจนน้ำเริ่มเดือด ใส่ข่า ตะไคร้ และใบมะกรูดอีกนิดหน่อย ก่อนจะใส่กุ้งซึ่งแกะเปลือกเรียบร้อยแล้ว ไป ตามด้วยพริกต้มยำไม่เยอะมาก เพราะไม่รู้ว่าathamกินเผ็ดได้แค่ไหน ปรง รสด้วยน้ำมันขามเปียก มะนาว น้ำปลา เติมน้ำตาลทรายแทนผงชูรส เล็กน้อย โรยหน้าด้วยใบมะกรูดที่เหลือก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

“ไหน วันนี้พ่อครัวทำอะไรให้พี่กิน กลิ่นหอมฉุยไปถึงหน้าบ้าน”

“ผมลืมหืมเลยครับ พี่athamแพ้อาหารทะเลหรือเปล่า ผมทำต้มยำ กุ้งนะ” เขานึกขึ้นมาได้หลังจากที่ต้มยำกุ้งหม้อในหม้อขนาดย่อมถูกปรงจน เสร็จแล้ว

“ไม่ครับ พี่กินได้ทุกอย่าง”

“งั้นก็ดีเลยครับ พี่ธามตัดข้าวให้หน่อยสิครับ เดี่ยวผมผัดหน่อไม้ฝรั่ง กับเจียวไข่ก็เสร็จแล้ว”

“ได้ครับพ่อครับ”

เห็นคนตัวเล็กจับนั้นวางนี้มือเป็นระวิง ร่างสูงยืนมองชีวันธรหิบบจับ ข้าวของเขาอย่างคล่องมือ คุณนึกว่าเขาที่อยู่มาตั้งแต่เล็กจนโตเสียอีก

ธามแยกตัวไปจัดจานข้าวและแก้วนํ้ายังห้องอาหารซึ่งตั้งอยู่ข้าง ๆ ห้องครัว เมื่อกลับเข้ามาอีกครั้ง ทั้งหน่อไม้ฝรั่งผัดกุ้งและไข่เจียวเหลืองกรอบ ก็ถูกเตรียมพร้อมเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เขาทยอยยกจานอาหารไปยังห้องทานข้าว ส่วนชีวันธรผละไปล้าง มือก่อนจะยกจานที่เหลือออกมาสมทบ

“มาเถอะเรน พี่หิวจะแย่”

ไม่พูดพร่ำทำเพลง มือหนาใหญ่ตักนํ้าต้มยําร้อน ๆ เข้าปาก

“โอ๊ย ร้อน ๆ”

“ฮะฮะฮ่า พี่ธามครับ ผมเพิ่งยกลงจากเตาเมื่อกี้เลย ค่อย ๆ กินสิครับ”

“อืม ไหนบอกว่าแค่พอกินได้ อร่อยเลยนะเนี่ย”

“เป็นเพราะพี่ธามหิวมากกว่า”

“ถึงจะหิวแค่ไหน ถ้าไม่อร่อยก็คือไม่อร่อยนั่นแหละเรน”

“อร่อยก็กินเยอะ ๆ ครับ ผมทำไว้ตั้งเยอะแยะ เดี่ยวพี่ธามเอาไป ผากป่าพรด้วยสิครับ เอ้อ พี่จ้อยู่นี้ด้วยหรือเปล่าครับ ผมทำเผื่อพี่จ้อยด้วย”

“ปกติพี่โจ้อยู่บ้านหลังถัดไปนะ มันมีประตูรั้วที่เปิดเชื่อมกันได้ แต่เห็นว่าช่วงนี้น่าจะอยู่ภูเก็ทยาว ๆ เลย”

“อ้อ ครับ”

“พ่อแม่พี่กำลังทำโรงแรมอยู่ที่ภูเก็ตนะ ช่วงนี้เลยไม่ค่อยได้กลับกรุงเทพกันเท่าไร”

“อยู่คนเดียว เหงาแย่เลยสิครับ”

“ปกติพี่ไม่ค่อยอยู่บ้านหรอก พี่อยู่คอนโดใกล้ ๆ กับมหา’ลัยนะ แต่ที่นั่นไม่มีครัว พี่เลยพามาบ้านแทน”

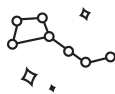
“บ้านก็อยู่แค่นี้ หลังตั้งใหญ่โต จะไปอยู่คอนโดทำไมให้เปลืองครับ”

“ก็เพราะบ้านหลังใหญ่โตนี้แหละ พี่ถึงได้หนีไปอยู่คอนโด อยู่คนเดียวมันเหงา”

“อ้อ รับบทเป็นคนขี้เหงา”

“ล้อเลียนเธอหรือนะ”

“ฮะฮะ กินเถอะครับ เดี่ยวกับข้าวจะเย็นเสียก่อน”

ดาวเคราะห์ดวงที่ 9

มืออาหารจบลงโดยใช้เวลาไม่นานนัก ชีวันธรเก็บจานสามที่ใช้แล้วเดินเข้าไปในครัวเพื่อเตรียมตัวทำความสะอาด

“วางไว้ในชิงก์นั่นแหละเรน เดี่ยวพี่พูด หลานป้าพรจะเข้ามาทำความสะอาดบ้านช่วงเย็น”

“กินเองก็ล้างเองสิครับพี่ราม”

“อย่าไปแย่งงานพี่พูดเลย นี่ก็เห็นบ่นว่าเบื่อ ๆ ไม่มีอะไรทำ กลัวจะชิงลาออกแล้วกลายเป็นว่าทิ้งป้าพรให้อยู่คนเดียวนะสิ ... เป็นแบบนี้ป้าพรคงเหงาแย่”

ชีวันธรวางมือทันทีที่สิ้นประโยค เขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ารามแกล้งเขาหรือเปล่า แต่ถ้าเป็นแบบที่รามว่าจริง ๆ ก็ส่งสารป้าพรอยู่ไม่น้อย

บ้านหลังใหญ่กว้างขวาง เจ้าของบ้านก็ไม่อยู่ ส่วนตัวลูกชายคนเดียวก็มาที่บ้านไปอยู่คอนโดเสียอีกคน ... ป้าพรนี้รับบทเป็นคนเฝ้าบ้านซัด ๆ เลย

“ถ้าอย่างนั้น วันนี้ผมกลับก่อนนะครับ”

“เรนมีงานต้องทำหรือเปล่า”

“เปล่าครับ แต่แค่นี้ก็รับกวนมากแล้ว วันหยุดทั้งที พี่รามพักผ่อนเถอะครับ”

“ดูหนังเป็นเพื่อนพี่สักเรื่องสิ นาน ๆ ที่จะมีคนมากินข้าวมาดูหนังเป็นเพื่อน”

“ไม่ใช่ว่ามีปอยหรือกหรือครับ”

“ไม่เคยพาใครมาหรือกนะ ทั้งที่บ้านนี้แล้วก็ที่คอนโดด้วย จะบอกให้รู้ตัวเอาไว้ว่าเรานะพิเศษแคไหน” ธารมใช้นิ้วนี้เรียวยาวนั้นเคาะจมูกโด่งรั้นของชีวันธรเบา ๆ

“คนนี้คนแรก...” เพื่อเป็นการย้าให้เจ้าตัวรู้ว่า ‘คนนี้คนแรก’

“ไปสิครับ นำไปเลยครับ จะดูเรื่องอะไรก็ดู” เปลี่ยนเรื่องทันทีที่รู้สึกเขินจนทำตัวไม่ถูก

เห็นใบหูแดง ๆ แล้วอารมณ์ดีจริง ๆ

ธารมเดินนำแขกของเขาขึ้นไปชั้น 2 ตรงไปยังห้องหนึ่งซึ่งตั้งอยู่สุดทาง ชีวันธรเดินตามร่างสูงเข้าไปแล้วพบว่าห้องที่ว่านี้เหมือนจะเป็นห้องนอนของเขา

“พี่ธารม” พิมพ์กำกับตัวเองเสียงเบา

“หืม?” แต่เจ้าของชื่อหูไวชะมัด หันมามองหน้าเขาพร้อมกับเลิกคิ้ว

“ผมนึกว่าเราจะนั่งดูกันที่ห้องนั่งเล่น” ชีวันธรตอบไปตามที่คิด

“ตรงนั้นไม่มีเครื่องเล่นดีวีดี”

“เอ่อ ผมว่า...”

“หืม? มีอะไรหรือเปล่าเรน?” ตอนแรกก็สงสัยในปฏิกิริยาของชีวันธร เพียงชั่วครู่เดี๋ยวก็แปลความหมายของท่าทางอีกอักได้

“...”

“พี่ไม่ได้จะทำอะไร พี่เคยสัญญากับเรนแล้วไม่ใช่หรอว่าถ้าเรนไม่พร้อมพี่ก็จะไม่บังคับ ... แต่ถ้าเรนไม่สบายใจ ออกไปดูทีวีข้างนอกก็ได้นะ พี่เองก็ลืมคิดเรื่องนี้ไปเลย”

“เอ่อ ไม่เป็นไรครับ แล้ว...ผมนั่งตรงไหนได้บ้าง”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ ใช่มั้ย”

“ไม่เป็นไรครับ ผมรู้ว่าพี่athamเป็นคนรักษาสัญญา”

“ฉลาดนัก” เขาหันมาว่า

“ถ้าพร้อมแล้วโดดขึ้นเตียงเลยครับ” อตไม่ได้ที่จะหยอกคนขี้ระแวง
เล่น

“พี่atham!! ถ้ายังเล่นอีก ผมจะกลับแล้วนะ”

“โอเค ๆ เลิกเล่นละ นั่งบนเตียงนั่นแหละ”

ชีวิตนรเลือกนั่งฝั่งหนึ่งของเตียง

“อยากดูเรื่องอะไร?”

“พี่athamเลือกเลยครับ ผมไม่ค่อยได้ดูหนัง ไม่รู้เหมือนกันว่าจะดูเรื่อง
อะไรดี”

“เรนชอบดูแนวไหน?”

“เอ่อ ก็คงพวกสืบสวนสอบสวนอะไรเทือกนั้น เมื่อก่อนผมชอบดู
โคนันมากเลย แต่พอยายไม่อยู่ ผมก็ขายทีวีทิ้งไป ไม่อยากเปลืองไฟนะครับ
ช่วงหลัง ๆ เลยไม่ค่อยได้ดู”

“งั้นต้องนี่เลย” athamหยิบแผ่นดีวีดีเรื่องโปรดที่ชีวิตนรพูดถึงขึ้นมา

“โห โคนันเดอะมูฟวี่”

“ใช่แล้ว พี่ซื้อมาแต่ก็ยังไม่เป็นเวลาดูเหมือนกัน”

“โอเคครับ ดิล”

ธามจัดการเปิดเครื่องเล่นซึ่งตั้งอยู่หน้าเตียงนอน เมื่อเรียบร้อยแล้ว เขาก็เดินไปปิดม่านเพื่อกันแสงจากข้างนอก ปรับอุณหภูมิภายในห้อง พร้อมกับกลับตัวลงกึ่งนั่งกึ่งนอนอีกฝั่งหนึ่ง

เรื่องราวชวนน่าติดตามทำให้ชีวิตซึ่งเป็นแผนการทุนเรื่องดังตั้งใจ ดูแทบไม่กะพริบตา ผิดกับอีกคนที่ต้องเอาแต่ปราชัยตาตัวเอง มันคอยแต่จะชำเลื่องมองต้นคอระหงไม่ได้หยุด ไฟเม็ดเล็ก ๆ บริเวณนั้นทำให้คนตัวบางดูเซ็กซี่โดยไม่ต้องเติมแต่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาและชีวิตได้ใกล้ชิดที่รโหฐานเพียงสองต่อสอง หลังจากทีคนตัวเล็กเปิดโอกาสให้เราได้ใช้เวลาศึกษาซึ่งกันและกัน

และตั้งแต่นั้น เขาก็ไม่เคยตะต้องหญิงหรือชายคนไหนอีกเลย เลือดลมของคนวัยหนุ่มอย่างเขาย่อมพลุ่งพล่านเป็นธรรมดา

แต่อย่างไรเสีย ถ้าเขาจัดการความรู้สึกตัวเองไม่ได้ ความไว้วางใจที่ชีวิตมีให้เขาจะถูกทำลายไป

“เรน”

“หืม” ครางเสียงรับ แต่สายต่ายังคงจดจ่อกับการ์ตูนเรื่องโปรด ตรงหน้า

“เรนดูไปก่อนนะ เดี่ยวพี่ไปทำธุระข้างล่างแป๊บเดียว”

“ครับ” สายตาก็ยังคงไม่ละจากหน้าจอ

ธามจัดการพาตัวเองออกมาจากสถานการณ์น้ำอืดอัด (อยู่ฝ่ายเดียว) นั้น เขาเลือกใช้ห้องน้ำในห้องนอนรับรองแขกซึ่งอยู่ติดกับห้องของเขาสำหรับการจัดการความคับแน่นใต้กางเกง

มือหนารูดซิปกางเกงสุดความยาว ก่อนจะดึงรั้งชั้นในสีเข้มลงต่ำ เมื่อปราศจากปราการใด ๆ ที่ใช้ปกปิด อวัยวะท่อนเชิงโตเต็มทีก็ถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

ฝ่ามือใหญ่กำรอบส่วนอืดอัด รูดรั้งเบาบ้างหนักบ้างตามอารมณ์ปรารถนา สาวเข้าสาวออกตามความเรียกร้องของร่างกาย เสียวซ่า ร้อนรุ่มรุนแรง

นานมากแล้วที่เขาไม่ได้ระบายความใคร่กับใคร เพราะคนคนเดียวทำให้เขาไม่คิดจะมีสัมพันธ์กับคนอื่น ทั้งสมองและหัวใจของเขาหนักแน่นกับชีวิตจริง ไม่ได้ผิดจากที่เขาเคยรับปากแม้น้อย และเขาสาบานว่าเขาทำทุกอย่างได้เหมือนที่เคยพูดโดยไม่ต้องใช้ความพยายามใด ๆ

เมื่อรู้ว่าเป้าหมายของเราคืออะไร ก็ไม่จำเป็นต้องแะเรียราดรายทาง

เขาเชื่อมาตลอดว่าชีวิตจริงไม่ได้ทำให้เขาอยากลากขึ้นเตียง ทว่าเหตุการณ์ในวันนี้ดูย้อนแย้งไปเสียหมด ชีวิตจริงกระตุ้นความต้องการของเขาอย่างง่ายดาย โดยไม่ต้องทำอะไรด้วยซ้ำ

จากที่ชีวิตจริงคิดว่าเขาเป็นตัวอันตราย ตอนนี้เขาเริ่มไม่แน่ใจว่าใครอันตรายกว่าใครกันแน่ ออกจะเอนเอียงไปทางว่าชีวิตจริงนั่นแหละตัวอันตรายตาใส

สมองพลันนึกถึงกลิ่นแป้งเด็กหอมอ่อนบนตัวนุ่มนิ่ม ไฟเม็ดเล็กที่ต้น
คอเร้าอารมณ์เขาให้เดือดพล่าน

เหงื่อไคลจากความใคร่ความปรารถนาไหลย้อยลงมาตามขมับสวย
ได้รูป มือเรียวยาวยังคงสาวแห่งร้อนอย่างต่อเนื่อง ปลายปริมณีนัยต์เยิ้ม

“อืม เรน... เรน” เสียงครางแหบพร่าดังจากริมฝีปากหนาซึ่ง
พยายามขบเม้มยามที่รู้สึกวาบหวามบิตมวนในช่องท้อง

“อึก อ่า” จังหวะการสาวมือถูเร่งเร้าให้ถี่ขึ้นตามอารมณ์ที่พุ่ง
ทะยานสูงสุด ตัวกระตุกอยู่ครึ่งสองครึ่งก่อนน้ำเหนียวข้นขาวขุ่นจะถูก
ปลดปล่อยออกมา เป็นสัญญาณว่าพายุอารมณ์ลูกใหญ่กำลังจะพัดผ่านไป

บ้าจริง !! เขาไม่สามารถหักห้ามใจและปรามอารมณ์ตัวเองลงได้เลย
แม้แต่น้อย ดีแค่ไหนแล้วที่ยังมีสติยับยั้งความต้องการไฝต่ำของตัวเอง ทั้งที่
อยากจะปู้ปู้ยำคนต้นเหตุให้จมเดียว

เหนียวตัวไปเสียหมด เขาจัดการถอดเสื้อผ้าเพื่อทำความสะอาด
ร่างกายเสียก่อน สายน้ำเย็นฉ่ำช่วยคลายความเหนอะหนะ รวมถึงดับความ
ร้อนรุ่มไปเยอะได้

เขาใช้เวลาอาบน้ำไม่มากนัก และเพื่อไม่ให้เป็นการผิดสังเกต เราจึง
จำเป็นต้องใช้ชุดเดิมไปก่อน

ธามจัดการตัวเองเรียบร้อยอย่างรวดเร็ว ก่อนจะกลับมายังห้องนอน
ของตัวเอง ทำที่เหมือนว่าไม่มีอะไร ก่อนจะพบว่าการ์ตูนจบตอนแล้ว

“ไปไหนมาครับ เป็นคนชวนแท้ ๆ แต่ทิ้งให้ผมดูอยู่คนเดียว”

“โทษทีเรน พอดีนึกได้ว่ามีธุระด่วนนะ”

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้ผมกลับก่อนนะครับ เย็นแล้ว”

“เดี๋ยวพี่ไปส่ง”

“ไม่เป็นไรครับ พี่รามจะได้ไม่ต้องวนไปวนมา”

“ไม่เป็นไรได้ไง พี่เป็นคนพาเรามา ก็ต้องพาเรากลับสิ”

“ผมไม่มีสิทธิ์เลือกสินะครับ”

“คิดว่าง?”

“ถ้าฉันก็ไปกันเถอะครับ” เมื่อรู้ว่าเถียงไปก็ไม่มีประโยชน์ ชีวันธรจึง
ผลจากเถียงเป็นฝ่ายนำเจ้าของห้องออกมา

ความจริงรามวางแผนจะให้ชีวันธรร้างกับเขาในวันนี้ แต่เหตุการณ์
ที่เพิ่งผ่านไปสด ๆ ร้อน ๆ ทำให้รามต้องเปลี่ยนใจเสียใหม่ เกรงว่าจะเป็น
การทรมานตัวเองมากกว่า เขาจึงจำต้องไปส่งตัวต้นเหตุกลับห้องตัวเองโดย
ด่วน

“เรน เดี่ยวพี่เก็บของแป็บหนึ่งนะว่าจะกลับไปนอนคอนโดน่ะ”

“ได้ครับ”

“งั้นเรนลงไปรอข้างล่างก่อนก็แล้วกัน พี่ขอเวลาห้านาที”

“ครับ”

รามใช้เวลาเพียงไม่นานก็เดินตามลงมาพร้อมกระเป๋าเป้ในมือ ข้าว
ของของเขามีอยู่ทั้งที่บ้านและที่คอนโด เขาจึงไม่จำเป็นต้องเก็บอะไรเข้าไป
มากมายนัก

อีกอย่าง บ้านและคอนโดก็อยู่ห่างกันแค่นี้ ลืมอะไรก็ค่อยแวะ
กลับมาเอาที่หลังได้

“ไปกันเถอะเรน”

“ครับ”

ธามเดินนำแขกของเขาออกมายังโรงจอดรถ ทั้งซูเปอร์คาร์ ทั้งบิ๊กไบค์จอดเรียงรายกันนับสิบ เขาเลือกใช้รถคันเดิมที่ชีวิตเคยเห็น

“พอพี่ธามไม่อยู่บ้าน บ้านก็เงียบเลยสิครับ” เขาชวนคนขับรถคุยเรื่อยเปื่อย เพื่อไม่ให้รถเงียบเกินไป

“ก็ใช่ ปกติก็มีป้าพรกับพี่พุดที่อยู่บ้าน พวกพี่เจอกับคนอื่น ๆ หมายถึงลูกน้องพ่อนะ ก็ผลัดกันไปผลัดกันมา แต่ว่าเขาอยู่บ้านข้าง ๆ ไม่ค่อยได้เข้ามาวนวายกับบ้านใหญ่นักหรอก นอกจากป้าพรจะเรียกใช้งาน”

“น่าเสียดาย บ้านหลังเบ้อเริ่มแต่เจ้าของดันทิ้งไปอยู่ห้องสี่เหลี่ยมเสียของจัง”

“ถ้ามีคนมาอยู่เป็นเพื่อน ให้กลับมาอยู่บ้านก็ได้นะ”

“คนพร้อมจะมาอยู่เป็นเพื่อนเยอะแยะครับ ดีไม่ดีพร้อมจะมาอยู่เป็นแฟนเสียอีก”

“บังเอิญคนที่อยากให้มาอยู่ ไม่รู้ว่าเขาอยากมาอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“...”

“...” เมื่อเห็นว่าชีวิตเริ่มเงียบไป ธามก็ไม่อยากเข้าซื้อ ปกติเขาไม่เคยเป็นฝ่ายรุกใคร พอเป็นชีวิตเขาก็ทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าแค่นั้นถึงเรียกว่าพอดี ไม่รู้ว่าแบบไหนมากไปหรือน้อยไป

“อีกไม่ถึงสองเดือนพี่ธามก็เรียนจบแล้ว คิดไว้หรือยังครับว่าจะทำอะไรต่อ” เป็นชีวิตเปลี่ยนเรื่อง

“พี่ก็คงทำงานกับที่บ้านมั่ง พ่อแม่พี่ท่านก็อยากปกป้องหลักที่ภูเกิดเลย เห็นว่าติดใจธรรมชาติที่โน่น ถึงเวลาที่พี่จะต้องจับงานจริงจังสักที”

“อย่างนั้นก็ดีสิครับ ไม่ต้องเหนื่อยหางานเอง”

“จะว่าดีมันก็ใช่ แต่จะว่าไม่ดีมันก็ได้ การต้องรับผิดชอบชีวิตคนหลายร้อย แบกความหวังของคนทั้งบริษัทที่ฝากไว้กับเราไม่ใช่เรื่องสนุกหรอกเรน”

“ฮู้ ๆ นะครับ ผมรู้ว่าพี่ถามทำได้ ใคร ๆ ก็รู้ว่าพี่ถามนะเก่ง”

“ใครที่ว๊านะคือใคร”

“ก็ทั่วไป อย่างเช่นไอ้ริวมั่ง”

“นี่กว่าจะเรนเสียอีก”

“ผมก็...ด้วยแหละ” อ้อมแอ้มไม่เต็มปาก

“ถึงแล้วเรน พรุ่งนี้พี่อาจจะไม่ได้ไปส่งนะ ต้องทำธุระนิดหน่อยนะ เรนไปเองได้ใช่มั้ย”

“สบายมากครับ”

“เดี๋ยวพี่ทำธุระเสร็จแล้วจะไปรับนะครับ”

“ไม่ต้องเลยครับ ผมกลับเองได้ พี่ถามพักผ่อนเถอะครับ”

“เอาน่า จะแวะไปหาสองแสบนั่นด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นก็โอเคครับ ขอขอบคุณนะครับที่มาส่ง ฝันดีนะครับ พี่ถาม”

“ฝันดีครับแกมย้อย”

เช้าวันที่ 2 ที่ชีวิตต้องรับหน้าที่ตีวเตอร์ให้กับสองแฝด เขาไม่ได้รู้สึกกังวลมากเท่าวันแรก เมื่อวานนี้ทั้งเขา พระเพื่อนและพระแพงต่างทำความรู้จักกันพอประมาณแล้ว

พระเพื่อนและพระแพงเป็นเด็กหัวดีทั้งคู่ เมื่อใช้เทคนิคการสอนให้สนุกเข้าไปนิดหน่อย ก็ทำให้ทั้งสองคนเข้าใจบทเรียนได้ไม่ยาก

ชีวิตเลือกเดินเท้าจากหอพักไปยังป้ายรถเมล์ถัดจากปากซอยไม่ไกลนัก ป้ายรถเมล์ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ของเขาและธาม ป้ายรถเมล์ที่ขยับฐานะให้เข้ามาใกล้กันมากกว่ารุ่นพี่รุ่นน้องร่วมคณะเหมือนอย่างที่เคยเป็นมาตลอดระยะเวลา 3 ปี

เช้าวันอาทิตย์ ผู้คนจึงค่อนข้างบางตา อากาศเริ่มร้อนอบอ้าวซึ่งเป็นธรรมดาของเมืองไทย

ถ้าเป็นเมื่อก่อนตอนอยู่บ้านยาย วันไหนที่เขาว่างจากงานรับจ้างต่าง ๆ เขาจะใช้เวลาทั้งหมดในช่วงที่อากาศร้อนประจุไฟแผดเผานี้ไปกับลำธารหลังบ้าน

แต่ก็นั่นแหละ ในเมื่อตอนนี้เขาต้องใช้ชีวิตอยู่ตรงนี้ เปลา่ประโยชน์อะไรที่จะมานั่งคิดว่าถ้าเป็นแบบนั้น ถ้าเป็นตอนนั้น ...

ความทรงจำที่ผ่านเข้ามาทำให้เขาคิดว่าปิดเทอมนี้เขาควรจะหาเวลากลับไปเยี่ยมเยียนบ้านสักหน่อย บ้านที่ปิดตาย ไม่มีใครอยู่ ถ้าไม่กลับไปดูแลทำความสะอาดบ้าง เดี่ยวจะทรุดโทรมเข้าไปใหญ่ ยิ่งงั้นก็เป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่ยายทิ้งไว้ให้เขา

นั่งคิดอะไรเพลิน ๆ เพียงครู่เดียว รถเมล์สายที่เขาต้องการโดยสารก็มาจอดเทียบป้าย

เพราะวันนี้คนไม่เยอะ เขาจึงได้ที่นั่งติดหน้าต่าง ถ้าเป็นวันปกติละก็ผู้โดยสารเบียดเสียดกันเป็นปลากระป๋อง ไม่ได้ขึ้นตั้งแต่ต้นป้ายก็อย่าหวังจะได้นั่งเลย

ใช้เวลาประมาณ 30 นาที เขาก็มาถึงบริเวณปากซอยบ้านของลูกศิษย์ ใช้บริการวินมอเตอร์ไซด์ในราคา 15 บาทเพื่อเดินทางเข้าไปยังบ้านหลังโต

กดออกเพียงครู่เดียว ป้าพิมก็มาเปิดประตูเล็กข้างรั้วให้

“เชิญคะคุณเรน วันนี้คุณเพื่อนคุณแพงเตรียมพร้อมแต่เช้าเชียวค่ะ”

“ขอบคุณครับป้า” ป้าพิมเดินนำเขามายังห้องอ่านหนังสือห้องเดิมซึ่งเขาใช้เป็นสถานที่ตีวเมื่อวาน ก่อนจะแยกตัวไปเตรียมน้ำและอาหารว่างมารับรองเขา

มาสอนนักเรียนมีฐานะนี้ดีจังเนอะ ได้เงินด้วย ได้กินขนมฟรีด้วย

เมื่อเขาก้าวเข้าสู่ห้องดังกล่าว พระแพงซึ่งเลื้อบมาเห็นเขาเป็นคนแรกหลุดจากบั้นแบ็คไบใหญ่ก่อนจะยกมือขึ้นไหว้ทำความเคารพ

“สวัสดีค่ะพี่เรน แพงกับเพื่อนกำลังรอพี่เรนอยู่เลยคะ”

“สวัสดีครับพี่เรน วันนี้พี่รามไม่ได้มาด้วยเหรอครับ” พระเพื่อนที่นั่งไถมือถือน้อยอีกมุมเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงจากน้องสาวทักทายชีวิตัน

“พืธามไม่ได้มาสอนเราสักหน่อย เพื่อนจะถามหาพืธามทำไม” พระแพงอดแสวพืช่ายตัวเองไม่ได้

เธอรู้ว่าธามเป็นพืช่ายคนสำคัญสำหรับพระเพื่อนมาตลอด จึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกที่เอะอะฝ่ายนั้นก็ถามถึงธามเป็นอันดับแรก ยิ่งตอนนี้พวกเราทั้งหมดเติบโตจนถึงวัยที่จะมีความสัมพันธ์กับใครสักคนฉันท์คู่รักแล้วธามก็ยังเป็นคนเดียวที่พระเพื่อนให้ความชื่นชมอยู่เสมอ ดังนั้นเธอจึงเข้าใจทุกความรู้สึกของแฝดพืดีพอควร ไม่แปลกใจเลยถ้าพระเพื่อนจะให้ความสนใจธามมากเป็นพิเศษ

สำหรับเธอแล้วคนที่น่าสนใจกว่าธามกลับเป็นผู้ชายซึ่งไม่ได้คู่สมართเท่าธาม แต่เป็นผู้ชายสุภาพ อ่อนโยน และแสนใจดีอย่างซีวันธร

“ก็เพื่อนเห็นว่าเมื่อวานพืธามมาส่งพืเรน วันนี้ก็สงสัยเฉย ๆ ว่าทำไมพืธามไม่ได้มาด้วย” พระเพื่อนแก้ตัว

“วันนี้พืธามติดธุระนะครับ เห็นว่าจะแวะเข้ามาหลังจากพวกเราเรียนกันเสร็จแล้ว”

“พืธามจะมารับพืเรนหรือคะ”

“ใช่ครับ”

“หืม ทำไมพืธามต้องมารับมาส่งพืเรนตลอดเลย อย่าบอกนะคะว่า...” ทั้งช่วงเล็กน้อย สีหน้ากรุ้มกริม

“พืเรนกับพืธาม...เป็นแฟนกัน” ถามที่เล่นทีจริง ทำหน้าตาจับผิดปนหยอกล้อ ถึงจะแสดงสีหน้ายินดีแต่ในใจก็อดภาวนาไม่ได้ว่าขอให้มันเป็นแค่เรื่องล้อเล่น

ชีวิตจริงอีกอีก ที่จริงแล้วเขากับธามก็ยังไม่ได้ตกลงสานสัมพันธ์กันในฐานะคนรู้ใจ ถ้าจะให้ตอบว่า ‘ใช่’ ก็ออกจะดูแปลกไปนิด

“เปล่าครับ พี่ธามเป็นแค่รุ่นพี่ที่คณะจริง ๆ แต่เห็นพี่ธามบอกว่าจะเข้ามาหาพระเพื่อนกับพระแพงนะ” เขาไม่ได้โกหก เพราะเมื่อวานธามพูดแบบนั้นกับเขาจริง ๆ

“โชคดียิ่งที่พี่ธามกับพี่เรนไม่ได้เป็นแฟนกัน ไม่อย่างนั้นพระแพงเสียใจแย่” พระเพื่อนเป็นฝ่ายพูดออกมาหลังจากที่ทั้งคู่ทำหน้าโล่งอกแบบที่ชีวิตจริงก็แปลกใจว่าเพราะอะไร

“เพื่อนเองก็คงจะเสียใจแย่ ถ้าพี่ธามของเพื่อนแอบหนีไปมีแฟนทั้ง ๆ ที่เพื่อนยังไม่ทันได้ลงสนาม” ประโยคถัดมาทำให้ชีวิตจริงเข้าใจได้ไม่ยาก

แต่จะให้แสดงอะไรออกไปก็ไม่ใช่ที่ เขาเองก็ยังไม่ได้คบหากัน สิทธิ์จะไปหึงหวงอะไรก็ไม่มี...และที่สำคัญปรบมือข้างเดียวยังงี้ก็ไม่ได้ดัง เขาหมายถึงทั้งความสัมพันธ์ระหว่างเขากับธาม และระหว่างธามกับพระเพื่อน

ถ้าธามเลือกที่จะรักเขาแบบที่พูด ต่อให้มีคนเข้ามาหาสักกี่ร้อยคนพันคน หรือต่อให้คนคนนั้นเป็นน้องที่ผูกพันกันมาเกือบยี่สิบปี เขาก็มั่นใจว่ามันจะไม่กระทบต่อความสัมพันธ์ของพวกเขา

แต่ถ้าธามหวั่นไหวไปกับกระแสอารมณ์เหล่านั้น ก็ไม่ใช่เรื่องน่าเสียดายไม่ใช่เหรอ อย่างน้อยสิ่งเหล่านี้ก็เป็นเรื่องราวที่เข้ามาทดสอบเรา

ทดสอบกับธามอย่างไรยังไม่รู้ แต่ทดสอบกับเขาได้แน่ ๆ เพราะประโยคไม่ก็ประโยคที่สองพี่น้องคุยกัน ทำให้เกิดอาการหงเล็กน้อย ๆ

“อะแฮ่ม เรามาเริ่มเรียนกันดีมั๊ยครับ มาเถอะ วันนี้เรียนต่อจากเมื่อวานนะ” และเขาเลือกสลัดทุกความกังวลและห่วงเห่นนั้นออกไป

ตอนนี้เขาต้องทำหน้าที่ของเขา และเขาทำมันด้วยความเต็มใจ ถึงจะรับรู้ความรู้สึกที่พระเพื่อนมีต่อธาม แต่ความน่ารักของเด็กทั้งคู่ไม่ได้ทำให้เขามีอคติเลยแม้แต่น้อย ...

เรื่องของหัวใจใครก็ห้ามใครไม่ได้ ใครจะรักใครชอบใครก็ได้ทั้งนั้น

“เออละ วันนี้จบที่บทนี้นะครับ เดี่ยวพี่ฝากแบบฝึกหัดเอาไว้ให้ทำนะครับ กว่าจะเจอกันก็เสาร์หน้าเลย ถ้าไม่ทบทวนบ้างเดี๋ยวได้ลืมแน่นอน”

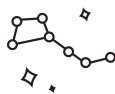
“ขอบคุณนะครับพี่เรน ผมเข้าใจขึ้นตั้งเยอะแยะเลย ครูที่โรงเรียนทำไมไม่รู้จักสอนอะไรให้เข้าใจง่าย ๆ แบบนี้บ้างก็ 모르 เรื่องเดียวกันแท้ ๆ”

“แหม ตอนแรกบอกว่าไม่อยากเรียน พอได้เรียนกับพี่เรนแล้วชมไม่ขาดปากเลยนะ อ้าว สวัสดิ์ค๊ะพี่ธาม” พระแพ่งเปลี่ยนเรื่องกลางประโยคเมื่อหันไปเห็นธามเดินเขามายังห้องหนังสือ “เรียนเสร็จพอดีเลยค๊ะ”

“งั้นก็ได้เวลากินขนมแล้วสิ นี่ พี่ซื้ออะไรมาฝากตั้งเยอะแยะเลย”

“มาครับ เดี่ยวเพื่อนเอาไปใส่จานให้ พี่ธามไปช่วยเพื่อนหน่อยสิครับ ส่วนพระแพ่งพาคุณครูของเพื่อนไปนั่งรอกินได้เลย”

“ได้เลยจ๊ะพี่ชาย” พระแพ่งรับคำก่อนจะหันมาฉุดข้อมือชีวันธรไปยังห้องนั่งเล่น

ดาวเคราะห์ดวงที่ 10

ธามถูกแฝดผู้พี่ลากเข้าไปจัดเตรียมของว่าง ในขณะที่ชีวิตนรเองก็ถูกแฝดผู้น้องลากออกมานั่งยังห้องนั่งเล่นด้านนอก

หลายครั้งหลายหนที่ชีวิตนรเผลอเหลือบสายตาไปยังทิศทางของห้องครัว เขาอาจจะไม่ได้รู้สึกหึงอะไรในตัวธามมากมาย แต่การแสดงออกของพระเพื่อนก็ทำให้เขารู้และเข้าใจความรู้สึกของตัวเองมากขึ้น

“โชคดีจังนะคะที่พี่เรารู้จักกับพี่ธาม ตั้งแต่พี่เรามาสอน พี่ธามก็พลอยแวะมาเล่นที่นี่ไปด้วย” พระแพ่งพูดขึ้น แต่ยังไม่ทันจบประโยคดีทั้งธามและพระเพื่อนก็ช่วยกันถือจานใส่ขนมมาเต็มทั้งสองมือ

เค้กชิ้นเล็ก ๆ หน้าตาน่ากินหลากหลายชิ้นถูกยกมาวางตรงหน้า

ชีวิตนรไม่ค่อยถนัดขนมพวกนี้มากนัก ปกติขนมที่เขามีโอกาสได้กินบ่อย ๆ ก็เป็นจำพวกขนมไทยฝีมือยาย

ฝีมือทำขนมไทยของยายไม่เคยเป็นสองรองใคร เมื่อก่อนตอนเขายังเด็ก ยายรับจ้างเย็บผ้าโหลซึ่งรับมาจากโรงงาน แต่ระยะหลัง สายตาฝ้าฟางทำให้ยายต้องเปลี่ยนอาชีพ เขานี้แหละเป็นคนเสนอให้ยายขายขนม เหตุผลหลักเลยก็เพราะเขาจะได้กินขนมฝีมือยายไปด้วย

รายได้ของยายไม่เยอะมาก บางครั้งเขาก็อดแปลกใจไม่ได้ว่ายายต้องอดทนเก็บหอมรอมริบมากขนาดไหนถึงได้เลี้ยงดูเขามาจนเติบโต

ถึงแม้ว่าตัวเขาจะช่วยยายหาเงินพิเศษบ้าง แต่ยายไม่เคยรับเงินที่เขายื่นให้แม้แต่หย่อน และเพราะเงินเก็บพวกนั้นทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตได้ในวันที่ไม่มียายอยู่

“พีเรนทานด้วยกันสิคะ พี่ธามซื้อมาตั้งเยอะแยะ” เสียงของพระแพงทำให้เขาหลุดออกจากภวังค์

ชีวิตไม่ได้โปรดปรานขนมพวกนี้เท่าไรแต่น่าตาชวนกินนั้นทำให้เขาอดน้ำลายสอไม่ได้ นี่มันก็ถึงเวลาเมื่อเที่ยงแล้วด้วย เริ่มหิวบ้างแล้วเหมือนกัน

เขาเลือกตักเค้กวนิลาชิ้นหนึ่งเข้าปาก รสชาติหวานละมุนลิ้นกำลังพอดี เนื้อเค้กนุ่ม ๆ กับครีมกลิ่นหอมทำให้หยุดกินได้อย่างยากเย็น

“กินของหวานก่อนอย่างนี้ จะกินข้าวลงกันมัยเนี่ยพวกเรานะ” ผิดกับคนที่ซื้อมา ธามไม่ได้แตะของพวกนี้สักคำ

“ผิดที่พี่ธามเลยครับ นี่เค้กเจ้าโปรดของเพื่อนเลยนะครับเนี่ย เห็นแล้วก็อดใจไม่ไหว”

“ก็เพราะรู้ว่าเป็นเจ้าโปรดนะสิ ถึงหิวมาฝากด้วย ไม่คิดว่าจะกินกันเลย”

“รู้ใจเพื่อนเหมือนเคยเลยนะพี่ธามอะ คิดอะไรกับเพื่อนหรือเปล่าเนี่ย” เด็กหนุ่มแก่นเซียวเล่นหูเล่นตา

“อย่าแกล้งแดดพระเพื่อน” ฝ่ามือใหญ่เอื้อมไปขยี้หัวทุย

“อีกไม่ถึง 2 เดือนเพื่อนก็จะจบ ม.6 แล้วนะ เพื่อนไม่เด็กแล้ว” อีกฝ่ายแย้ง

“จะโตแค่ไหนก็เหอะ พี่ก็ยังมองพวกเราเป็นน้องสาวน้องชายตัวน้อยของพี่อยู่ดี” ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าพระเพื่อนคิดยังไงกับเขา แต่เขาเห็นฝาแฝดทั้งคู่มาตั้งแต่เล็ก ถ้าจะมีใจด้วยก็คงมีไปตั้งนานแล้ว เขาเอ็นดูทั้งคู่เหมือนน้องสาวน้องชายตามที่พูดไม่มีผิดเพี้ยนแม้แต่นิดเดียว

“พี่ธามก็...” พระเพื่อนตัดพ้อหน้าเจื่อน

“พระเพื่อนลองชิมชิ้นนี้มั้ยครับ พี่ว่าอร่อยดีนะ” ชีวันธรเลื่อนจานเค้กเลมอนหน้านิ่มไปตรงหน้าพระเพื่อน ตั้งใจเบี่ยงเบนความสนใจเมื่อเห็นว่าเด็กชายมีสีหน้าไม่ดีนัก

เขาไม่ปรารถนาจะเห็นแววตาเศร้าหมองจากเด็กหนุ่ม เด็กน่ารักเหมาะกับความสดใสนั้นแหละ ถูกต้องแล้ว

“หืม เลมอนหน้านิ่มเหรอครับ ร้านนี้มีขายด้วยเหรอ เพื่อนไม่เคยเห็นเลย” และได้ผลเมื่อพระเพื่อนหันมาสนใจเค้กรสใหม่จากร้านโปรดแทนบทสนทนาเมื่อครู

“อืม เห็นว่าเป็นเมนูใหม่ของทางร้านเลยนะ”

“หืม อร่อยจัง” พระเพื่อนตักเค้กอีกคำส่งไปป้อนน้องสาวบ้าง

“ก็อร่อยนะ แต่แพงชอบวนิลามากกว่า”

“ดีแล้ว จะได้ไม่ต้องแย่งกัน” ชีวันธรลอบมองตากับธามอย่างโล่งใจ อย่างน้อยบรรยากาศก็ไม่ได้แยจนทำให้รู้สึกอึดอัด

“อาทิตย์หน้า เรนต้องมาสอนสองคนนี้อยู่หรือเปล่า” ธารมเอ่ยถาม ขณะที่รถติดสัญญาณไฟแดงตรงสี่แยกระหว่างทางกลับไปยังหอพักของชีวิต

“สอนครับ ต้องสอนจนกว่าพระเพื่อนพระแพงจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จนั่นแหละ”

“พี่อาจจะไม่ได้มารับมาส่งบ่อย ๆ นะ เรนไปกลับเองได้ใช้มัย”

“ผมไม่ใช่เด็กนะครับ เรื่องแค่นี้สบายมาก พี่ธารมนั่นแหละมารับมาส่งผมบ่อย ๆ เดี่ยวผมจะเคยตัวเอา”

“เคยตัวก็ไม่เห็นเป็นไร ความจริงแล้วพี่ก็อยากมารับมาส่งเรนทุกครึ่งนะ แต่ว่า...”

“เพราะพระเพื่อนสินะครับ” คนรู้ทันเอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะเมื่อธารมแสดงอาการอีกอัก

“เรนดูออก?”

“ดูไม่ออกก็แย่ละ”

“แล้วไม่หึง?”

“หึงอะไรกันเล่า ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย” โชคดีที่สัญญาณไฟเขียวมาถึง คนขับจึงต้องเปลี่ยนเกียร์และใช้สมาธิกับการขับขี่ ไม่ทันได้เห็นริ้วสีแดงบนใบหน้าจิ้มลิ้มนั้น

“ไม่หึงสักหน่อยเหรอ”

“ครับ”

“...” เขาไม่ได้พูดอะไรต่อเมื่อคนข้าง ๆ ยืนยันหนักแน่นว่าไม่หึง

แอบน้อยใจอยู่บ้างเมื่อคิดได้ว่าที่ชีวิตไม่แสดงอาการหึงหวงเขา กับพระเพื่อนเป็นเพราะชีวิตไม่ได้มีใจให้เขาหรือเปล่า แต่คนอย่างธาม ตั้งใจว่าจะทำให้รัก ก็จะทำให้ได้ เรื่องแค่นี้ไม่สามารถบั่นทอนกำลังใจเขาได้หรอก

“เรน ปิดเทอมไปไหนหรือเปล่า”

“คิดว่าจะกลับไปบ้านยายครับ ทั้งบ้านไว้ไม่มีใครอยู่ อยากกลับไปทำความสะอาดบ้าง ไม่อยากปล่อยไว้ให้ทรุดโทรม”

“อ้อ”

“พี่ธามละ ปิดเทอมนี้ก็เรียนจบพอดี มีแพลนไปฉลองที่ไหนครับ”

“จริง ๆ ตอนแรกก็ยังไม่มีนะ แต่ตอนนี้มีแล้ว”

“?”

“ไปบ้านยายของเรน”

“หืม ใครอนุญาตครับ”

“ขอไปด้วยไม่ได้เหรอ”

“ไม่ต้องทำงานแล้วเหรอครับ”

“เรียนจบทั้งทีก็ขอพักผ่อนสักหน่อยไม่ได้เหรอ”

“งั้นก็ไปสิครับ ไปต่างประเทศก็ได้ ไปไหนก็ได้”

“ก็จะไปกับเรนนี่ไง”

“ไม่ใช่สิ”

“ขอติดไปด้วยคนนะ...นะ” เวลาที่คนตัวโตยังกับยักษ์อ่อน ไม่เห็นจะน่ารักตรงไหน

“ไม่มีอะไรน่าสนใจเลยนะพี่ฮาม ไม่สะดวกสบายด้วย”

“เอาน่า ถือว่าเปิดประสบการณ์”

“งั้นก็ตามใจครับ”

“ขอบคุณครับ”

ตลอดเวลาเกือบ 2 เดือนที่ผ่านมา ชีวิตยังคงเป็นติวเตอร์ให้กับพระเพื่อนพระแพงในทุกวันหยุดสุดสัปดาห์ จนเมื่อเด็กทั้งคู่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เขาก็ได้ยุติหน้าที่ดังกล่าว

พระเพื่อนและพระแพงเลือกสอบเข้าคณะบริหาร ในมหาวิทยาลัยที่เขาศึกษาอยู่ โดยให้เหตุผลว่าจะได้เอาไปใช้บริหารงานในบริษัทของคุณพ่อคุณแม่

ก่อนหน้านี้ที่เขาเคยให้สัญญากับฮามว่าจะให้ฮามตามกลับไปบ้านยายด้วยกัน หลังจากเขาสอบปลายภาคเสร็จ ก็ประจวบเหมาะกับการจบการศึกษาพอดี เมื่อจัดการธุระปะปังเรียบร้อยแล้ว เขานัดกับฮามว่าจะออกเดินทางไปบ้านยายที่จังหวัดกาญจนบุรีในวันนี้

ชีวิตเก็บข้าวของจำเป็นไม่มากนักใส่กระเป๋าใบเชื่อง เขาโทรไปส่งข่าวให้ชิริวรู้ในระหว่างที่รอฮามมารับ

ชิริวโวยวายอยู่บ้างเมื่อรู้ว่าเขาจะหนีกลับต่างจังหวัด แต่เอาเข้าจริง ๆ ชิริวก็กับเขาไม่ได้เสียหน่อย เห็นบ่นว่าป้ามั่นให้ช่วยทำงานช่วงปิดเทอม ไม่อย่างนั้นจะไม่จ่ายค่าขนมให้ตอนเปิดเทอมถัดไป

แถมพอชิริวรู้ว่าธามจะไปกับเขาด้วย มันก็แซวใหญ่ หาวาที่เขาไม่
ชวนมันเพราะอยากสวี่ทกับธามนั่นเอง

เถียงกับชิริวยังไม่ทันจบดี ธามก็โทรมาว่าถึงหน้าหอพักแล้ว เขาจึง
ต้องยุติบทสนทนาเพียงเท่านั้น

ชีวันธรฉวยกระเป๋าบรรจุสัมภาระขึ้นกับบ่า ก่อนจะใช้สายตาสำรวจ
ไปรอบ ๆ ห้องเพื่อเช็คกว่าปิดน้ำปิดไฟครบหมดแล้วหรือยัง เมื่อเห็นว่าทุก
อย่างเรียบร้อยดีแล้ว เขาก็จัดการล็อกประตูห้องก่อนจะเดินลงบันไดมายัง
รถสปอร์ตคันหรูที่จอดรออยู่ก่อนแล้ว

ชีวันธรจัดการเปิดประตูเข้าไปนั่งข้างคนขับ ดูเหมือนว่าเขาจะ
ค่อนข้างคุ้นชินกับตำแหน่งนี้พอสมควร

“สวัสดีครับพี่ธาม”

“...”

ชีวันธรเอี้ยวตัวโยนกระเป๋าของตัวเองไปไว้ด้านหลัง ก่อนจะเอี้ยวตัว
กลับมามองเข็มขัดนิรภัย แต่ทว่ายังช้ากว่าเจ้าของรถที่รอจ้งหะนี้อยู่แล้ว

มือหนายื่นข้ามตัวของเขาไป เมื่อถึงเข็มขัด จมูกโด่งเป็นสันก็อยู่ห่าง
จากใบหน้าของเขาไม่ถึงคืบ

ชีวันธรรู้สึกร้อนวูบวาบไม่ได้ ก้อนเนื้อในอกกระหน้าเต้นเสียวจน
กลัวว่าคนที่อยู่ใกล้แค่ปลายเส้นผมจะได้ยิน

เขาหลุบสายตาลงเพื่อซ่อนความประหม่านั้นจากคนที่ทำให้เขาไม่รู้
จะเอามือไม้ไปไว้ตรงไหน

“พร้อมมั๊ย?”

“ครับ”

“จ้ะเรนบอกทางเลย”

“ครับ”

เพียงแต่คนที่ทำให้เข้าเสียอาการกลับไม่แสดงความผิดปกติเหมือนอย่างที่เขาเป็นราว 2 ชั่วโมงนิด ๆ ก็เดินทางมาถึงยังตัวเมืองจังหวัดกาญจนบุรี

พวกเขาใช้เวลา จุดหมายปลายทางนั้นอยู่ที่อำเภอไทรโยค ซึ่งต้องใช้เวลามากประมาณเกือบ 2 ชั่วโมง ชีวันธรจึงแนะนำให้หยุดพักรถเสียก่อน

ทั้งคู่เลือกพักรถระหว่างเส้นทางนเลียงเมืองกาญจนบุรี และหาอาหารง่าย ๆ ที่เปิดขายในบริเวณดังกล่าวรองท้อง

“เดี๋ยวเราจะต้องแวะซื้ออาหารสดเข้าไปด้วย สำหรับมือเย็นนะครับ” ธารไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาปล่อยให้เจ้าถิ่นแบบชีวันธรเป็นผู้นำ

“พี่ธารอยากกินอะไรเป็นพิเศษมั้ยครับ”

“ต้มยำกุ้ง ไข่เจียวแบบเดิมก็ได้ล่ะ พี่ยังติดใจฝีมือเรนอยู่เลย”

“ไม่อย่างลองเปลี่ยนเมนูบ้างเหอะครับ ผมทำได้หลายอย่างเลยนะ”

“จ้ะแล้วแต่พ่อครัวก็แล้วกัน พี่กินอะไรก็ได้”

“จ้ะโอเคครับ” ชีวันธรเลือกซื้อทั้งเนื้อสด และผักสดไม่เยอะนัก เพราะว่าที่นั่นมีตลาดสดทุกเช้า ตลาดสดที่ชาวบ้านต่างก็นำเนื้อหมูเนื้อไก่ รวมถึงพืชผักผลไม้ที่ปลูกเองมาวางขายที่นี่

เมื่อซื้อของสดเสร็จเรียบร้อยแล้ว รถสปอร์ตคันหรูก็มุ่งหน้าไปยังจุดหมายปลายทางต่อไป

บ้ายแก่ ๆ พาหนะคันหรูก็พาทั้งคู่มาจอดหน้าบ้านไม้ยกพื้นเตี้ย ๆ ขนาดเล็ก รอบ ๆ บ้านเขียวขจีไปด้วยต้นไม้ใหญ่ นอกจากไม้ยืนต้นที่เจ้าของจะตั้งใจปลูกไว้เพื่อให้ร่มเงาแล้ว ยังมีไม้เลื้อยไม้ล้มลุกจำพวกวัชพืช ขึ้นแซมมาประปราย แม้ไม่ได้เนรมิตทิวทัศน์อย่างที่ควรจะเป็นก็เถอะ

ชีวันธกร้าวลงจากรถตรงไปยังตัวบ้าน จัดการปลดล็อกแม่กุญแจที่คล้องประตูเอาไว้ โดยมีธามหอบข้าวของที่ซื้อมารวมทั้งกระเป่าเป้ของเขา และคนตัวเล็กอีกคนละใบตามมา

“บ้านไม่มีคนอยู่ ก็ะรก ๆ แบบนี้แหละครับ ปกติผมก็ไหว่วานให้หวาน เอ่อ...เพื่อนสมัยเรียนมัธยมนะครับ เข้ามาช่วยจ่ายค่าน้ำค่าไฟบ้าง หวังว่าจะยังไม่โดนตัดน้ำตัดไฟไปเสียก่อนนะ” ชีวันธกรอธิบายขณะหันมารับข้าวของบางส่วนจากมือธามเอาไปวางไว้ตรงโต๊ะไม้ที่ตั้งอยู่หน้าระเบียงบ้าน

ฝ่ามือเรียบบางผลัดประตูเข้าไป มองไปรอบ ๆ ธามพบว่าข้าวของเครื่องใช้ไม่เยอะนัก เท่าที่ประเมินด้วยสายตาก็มีแต่เท่าที่จำเป็น เช่นตู้หนังสือขนาดกลาง จักรเย็บผ้าแบบเก่าที่ตั้งอยู่มุมบ้าน และตู้โชว์ที่เจ้าของบ้านประยุกต์ใช้เป็นตู้เก็บของ

ภายในบ้านมีห้องนอนแบ่งออกเป็น 2 ห้องขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ตรงข้ามกัน ถัดจากห้องนอน เป็นประตูที่เปิดออกสู่ระเบียงหลังบ้านซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องครัวแบบเปิดตามแบบฉบับชนบท ส่วนห้องน้ำตั้งอยู่ถัดจากห้องครัวออกไปเล็กน้อย

ชีวิตธรเอื้อมมือไปเปิดสวิตช์ไฟแล้วพบว่าหลอดไฟกลางบ้านยังติดอยู่ หวานคงไม่ได้มเงินที่เขาให้มาจ่ายค่าน้ำค่าไฟจริง ๆ สินะ

ร่างเล็กจัดการเดินไปเสียบปลั๊กตู้เย็นในครัว ก่อนจะเดินไปหยิบของสดที่ซื้อติดมาไปแช่เอาไว้

“หวานมีกุญแจบ้านผมอยู่นะครับ นี่ก็คงช่วยทำความสะอาดไปบ้าง บ้านถึงไม่ได้รกมากอย่างที่คิดเอาไว้” พุดพลางหยิบไม้กวาดที่พิงผนังฝั่งหนึ่งของบ้านมาไว้ในมือ

“พี่รามไปนั่งรับลมที่ระเบียงเถอะครับ เดี่ยวผมทำความสะอาดบ้านครู่เดียว”

“ให้พี่ช่วยทำดีกว่า จะได้เสร็จเร็ว ๆ”

“แค่พี่รามขับรถพาผมมาก็เหนื่อยจะแย่แล้วครับ พี่รามนั่งพักเถอะ ผมทำแป๊บเดียวก็เสร็จแล้ว”

“เอาน่า ช่วย ๆ กัน”

“ถ้าอย่างนั้นพี่รามช่วยปัดฝุ่น แล้วก็กวาดข้างนอกแล้วกันครับ เดี่ยวผมไปทำความสะอาดในห้องเอง”

“โอเค”

เพราะช่วยกันทำคนละไม้คนละมือ เพียงครู่ใหญ่ ๆ ทั้งคู่ก็ทำความสะอาดเรียบร้อย

“พี่รามอยากเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนมั้ยครับ เดี่ยวผมพาไปดูอะไรดี ๆ”

“จ้ะพี่เปลี่ยนกางเกงอย่างเดียวก็พอแล้ว”

“โอเคครับ”

ชีวันธรใช้เวลาขณะที่ธารมคว่ำกระเป๋าสื่อผ้าเข้าไปเปลี่ยนสื่อผ้าในห้องน้ำ เขาก็ถือโอกาสเข้าไปเปลี่ยนกางเกงในห้องนอนของตัวเองเช่นกัน

ธารมเปลี่ยนจากกางเกงยีนขาวยาวยี่ห้อดังมาเป็นกางเกงขาสั้นเหนียวเข้าสบาย ๆ ส่วนชีวันธรก็อยู่ในชุดที่คล้ายคลึงกัน

เพียงแค่การแต่งตัวแบบนี้ของธารมทำให้เจ้าตัวคูมีเสน่ห์ไปอีกแบบ ส่วนเขาถูกะโปโลแบบที่เคยเป็น

“ไปกันครับ”

“ไปไหน”

“ตามมาเถอะครับ” คนตัวเล็กกว่าก่อนจะปล่อยตัวจูงข้อมือผู้เป็นแขกด้วยความลืมหืม

ชีวันธรพาเขาเดินมาทางหลังบ้านประมาณ 300 เมตร หูของเขาก็เริ่มได้ยินเสียงน้ำ เดินต่ออีกไม่เกิน 300 เมตรก็พบกับธารน้ำไหลขนาดใหญ่มากตั้งอยู่

ร่างบางเดินนำเขาไปได้ต้นไม้ใหญ่ร่มหนึ่ง ก่อนจะถอดรองเท้าแตะที่ใส่มา แล้วเดินตรงไปยังก้อนหินขนาดใหญ่มหึมากลางลำธาร

“มาสิครับ มาแช่น้ำเย็น ๆ สักหน่อย ขั้บรถมาตั้งไกล ไม่มีน้ำอุ่นให้แช่เท้าคลายเมื่อย ก็ใช้น้ำเย็นแช่เท้าให้รู้สึกสดชื่นแทน”

ธารมก้าวตามร่างเล็กไปอย่างไม่ลังเล ชีวันธรขยับกายไปนั่งมูมหนึ่งของก้อนหิน ตบมือไปยังพื้นที่ว่างข้าง ๆ เพื่อให้ธารมนั่งลงตรงนั้น

“เป็นไงครับ?”

“น้ำเย็นดี สดชื่นชะมัด”

“ใช้มั้ยละครับ นี่เป็นสถานที่โปรดของผมเลยนะครับ ผมเก็บไว้เป็นความลับมาตั้งนาน ไม่เคยบอกใครเลยนะเนี่ยว่ามีที่แบบนี้อยู่ด้วย”

“แต่ก็เป็นลำธารธรรมชาติไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงไม่มีใครรู้ว่ามีที่แบบนี้”

“มันก็ใช่ครับ ผมหมายถึงตรงจุดนี้ผมไม่เคยให้ใครเห็นครับ แต่ลำธารนี้เป็นลำธารที่มาจากน้ำตกไทรโยคนะ ไม่ใช่ลำธารส่วนตัวของผมสักหน่อย จะให้ไม่มีใครรู้จักเลยก็เป็นไปไม่ได้สิครับ”

“อ้อ”

“...”

“เรน มีปลาด้วย”

“ครับ เป็นพวกปลาชิว ปลาสร้อยนะครับ มีตามธรรมชาติอยู่แล้ว”

“คิดถูกจริง ๆ ที่ตามเรามา”

“...”

“สงบดี”

“ครับ”

ทั้งคู่นั่งเตะเท้ากับน้ำเย็นฉ่ำ ลมเย็นสบายที่พัดมาจากแนวต้นไม้ใหญ่ใหญ่ทำให้ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางถูกบรรเทาลงไปได้เยอะ

“นี่ก็โมงแล้วครับ” ชีวันธรเอ่ยถามถาม ชั่วโมงใหญ่ยกนาฬิการาคาแพงลืบลืมขึ้นมาดูเวลา

“จะห้าโมงแล้ว”

“ถ้าฉันได้อยู่ที่นี่ได้อีกไม่นานแล้วครับ เดี่ยวท้องฟ้าก็เริ่มมืดแล้ว ถ้ามืดกว่านี้เดี๋ยวจะเดินกลับยาก”

“เสียดายจัง เพิ่งได้แช่น้ำแป๊บเดียวเอง”

“อยู่อีกตั้ง 3 วัน เดี่ยวเราค่อยมากันใหม่ก็ได้ครับ”

“งั้นขอแช่อีกแป๊บนะ”

“แป๊บเดียวนะครับ” ชีวันธรก็เลยกระโดดลงจากโซดหิน ก่อนจะเดินลุยน้ำเพื่อหยอกล้อกับปลาตัวเล็กตัวน้อย

ตามปกติ ชีวันธรก็เป็นคนที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจอยู่แล้ว พอได้อยู่ในที่ของตัวเอง คนตัวเล็กนั้นยิ่งทำให้รู้สึกรู้สึทั้งสบายใจและสบายตา

รอยยิ้มสดใส ยิ้มแบบที่ไม่ต้องปั้นยิ้มเหมือนหลาย ๆ คนที่เขาเคยเจอ เสียงหัวเราะกังวานนั้นทำให้ชีวันธรเหมือนเด็กชายตัวน้อย ๆ ที่ไม่ต้องกังวลกับเรื่องอื่นใด

ยายเลี้ยงชีวันธรอย่างไรงั้นนะ ทำไมถึงทำให้เด็กที่ขาดไปเสียเกือบทุกอย่างใช้ชีวิตได้เหมือนไม่เคยขาดอะไรในชีวิต

ยายเลี้ยงเด็กคนนี้อย่างไรให้โตมาเป็นคนที่มีคุณภาพได้ขนาดนี้นอกจากจะไม่สร้างปัญหาให้สังคมแล้ว เหนือสิ่งอื่นใดเด็กที่ขาดคนนี้ยังเป็นคนที่เติมเต็มให้กับคนรอบ ๆ ข้างเสียอีก

อย่างน้อย ๆ ก็เขาคนหนึ่ง

ซู.....

ในขณะที่เขาเผลอจ้องมองรอยยิ้มคนตัวเล็กอย่างที่ละสายตาไม่ได้ สองมือคู่นั้นก็วกน้ำใส่เขาเสีย

“อะไรนะเรน”

“ก็ผมเห็นธามเหม่ออะไรก็ไม่รู้ ผมก็เลยเรียกสติเสียหน่อย”

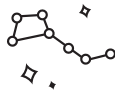
“ได้เรน จะเล่นไซมัย” ธามเหยียดขาไปกับพื้นบ้าง ตั้งท่าจะวักน้ำใส่คนเริ่มเปิดสงครามคืนบ้าง

“หยุด ๆ หยุดเลยครับพี่ธาม เดี่ยวผมต้องกลับไปเตรียมกับข้าวให้พี่ธามอีก ถ้าเป่ยกตอนนี้ กลัวว่าจะไม่ได้กินข้าวเย็นกันนะครับ”

“ซีไกองนะเรน่ะ”

“ฮ่า ๆ ไปกันเถอะครับ กลับกันก่อน เดี่ยวตะวันตกดินจะเดินยาก”

“ครับ” ใครจะว่าง่ายกว่าธามในเวลานี้ คงไม่มีอีกแล้ว

ดาวเคราะห์ดวงที่ 11

“จะอาบน้ำก่อนมั๊ยครับ เดี่ยวผมเตรียมข้าวเย็นรอ” ชีวันธรหันมาถามยามเมื่อเดินกลับถึงบ้านแล้ว

“พี่เป็นลูกมือให้เรบดีกว่า”

“ไม่เป็นไรครับ พี่ธารีไปอาบน้ำเถอะ ตอนมีदन้าเย็นมาก”

“งั้นพี่จะรีบอาบน้ำแล้วออกมาช่วย”

“ตามนั้นครับ”

ชีวันธรหันมาสนใจวัตถุติบที่เขาซื้อติดมาด้วย ถึงจะห่างจากการทำครัวไปค่อนข้างนาน แต่กระนั้นเขาก็สามารถหยิบจับอุปกรณ์ภายในครัวอย่างคล่องแคล่วเหมือนเดิม ที่ที่เขาเติบโตมา หยิบจับอะไรก็ถนัดมือไปเสียหมด

ผักกาดขาวหัวไม่เล็กไม่ใหญ่ถูกเอามาแกะออกทีละใบอย่างประณีต เขาล้างน้ำจนสะอาด ก่อนจะยกขึ้นพักเอาไว้ในตะกร้าใบเล็ก แล้วหันมาเตรียมน้ำซุประหว่างนั้น

มือนีชีวันธรตั้งใจจะทำต้มจืดร้อน ๆ ฉู่ฉี่ปลาทุและตบท้ายด้วยไข่เจียวอย่างเคย

“ไหน มีอะไรให้พี่ช่วยได้บ้าง” ธารีในชุดเสื้อยืดคอกลมสีขาวและกางเกงขาสั้นใส่สบายเดินกลับเข้ามาอีกครั้ง

“ใกล้เสร็จแล้วครับ เหลือเจียวไข่อย่างเดียวกั้เรียบร้อย”

“จันเรนเข้าไปอาบน้ำข้างดีกว่า เดี่ยวที่เหลื่อพี่จัดการเอง” ชีวันธร
สั่นหัวคอแทบเคล็ด

“ไม่ดีกว่าครับ ถึงบ้านผมจะหลังเล็ก เก่าแก่ทรุดโทรม แต่ผมก็รัก
ของผม ... ผมยังไม่อยากเผามันทิ้ง”

“ไม่เชื่อใจกัน?” คนถูกสบประมาทขึ้นเสียงสูง

“เชื่อได้หรือครับ?” ประโยคที่ถามกลับมาคล้ายจะเป็นคำตอบ
ให้ธามเสียมากกว่า

“เอาน่า เชื่อใจพี่ได้ พี่ไม่ทำไฟไหม้แน่นอน”

“...” เจ้าของบ้านยังคงไม่ไว้วางใจ

“รีบไปเถอะ จะได้ออกมากินข้าวพร้อมกัน พี่เริ่มหิวแล้ว” พุดพลา
ดันไหล่คนตัวเล็กให้กลับเข้าไปในบ้าน

“ระมัดระวังด้วยนะครับ” ก็ยังไม่วายออกปากกำชับ

“ไว้วางใจได้เลยครับผม” ทำมือตะเบ๊ะพร้อมส่งยิ้มให้เขา

ชีวันธรไม่เคยขัดใจอะไรคนอย่างธามได้อยู่แล้ว ให้ตายสิ! นี่เป็นการ
อาบน้ำที่เขาารู้สึกกระแวงที่สุดในชีวิต ใช้เวลาเพียงไม่ถึงสิบห้านาที ร่างบางก็
หุนหันกลับเข้ามาในครัวอีกครั้ง

ไข่เจียวของธามเสร็จแล้ว แต่ดูเหมือนจะไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไร

“ทำไมสภาพเป็นแบบนี้ล่ะครับ” ไข่เจียวที่เละเทะไม่เป็นรูปเป็น
ทรง อีกฝั่งมีรอยไหม้ ส่วนอีกฝั่งยังไม่ค่อยเหลืองดี

“หน้าตาอาจจะไม่ได้เรื่อง แต่พี่รับรองว่ารสชาติไม่แยเหมือน
หน้าตา...มั้ง” ทั้งน้ำเสียงไม่มั่นใจ

เหมือนกับตอนที่บอกว่าจะแสดงฝีมือเอง ประกอบกับสีหน้าแสดง
ความกังวลก็ทำให้ชีวันรอดยิ้มอย่างเอ็นดูไม่ได้

ตัวก็ใหญ่โต แต่เวลาหงอยน่าสงสารเหมือนกันนะ

“งั้นก็ยกไปได้เลยครับ เดี่ยวผมช่วยยกอย่างอื่นตามไป ” แต่เพื่อให้
ไม่เป็นการทำร้ายน้ำใจกันเกินไป เขาจึงตัดบทแล้วหันไปยกกับข้าวที่เหลือไป
ยังโตะกินข้าวซึ่งตั้งอยู่บริเวณระเบียงหน้าบ้าน

กลับเข้ามาเตรียมข้าวสวยและน้ำดื่มอีกคนละเหยือก สำหรับอาหารมือ
เย็นก็พร้อมสำหรับทั้งคู่แล้ว

“ไหนลองชิมไข่เจียวฝีมือพี่ธามหน่อยสิ ” ชีวันรเอี่ยมมือไปยัง
จานไข่เจียวหน้าตาไม่น่ากิน แต่ยังไม่ทันถึงจานดี มือใหญ่ก็คว้าจานหนีเขา
เสียก่อน

“ ... ”

“หืม?”

“เรณกินอย่างอื่นเถอะ ”

“ไหนว่ารสชาติไม่แยเหมือนหน้าตาไงครับ ”

“คือ...พี่ก็ไม่ค่อยมั่นใจเหมือนกัน ”

“งั้นยังต้องลองชิมสิครับ จะได้บอกถูกว่าต้องปรับปรุงอะไรบ้าง วาง
เถอะครับ ผมขอชิมหน่อยนี่...” เมื่อเจอน้ำเสียงอดอ้อนแบบนี้ ธามก็วาง
จานลงตำแหน่งเดิม

ชีวันรเอี่ยมมือหมายจะตักอาหารในจานอีกครั้ง

“แต่...” ติดที่ธามคว้าเอาช้อนมือเขาไว้

“หืม”

“จะดีเหรอ?”

“ดีสิครับ” ชีวันธรสละบัดข้อมือให้หลุดจากมือใหญ่ “พี่ธามก็ต้องลองชิมฝีมือตัวเองด้วย” ก่อนจะตัดไข่เจียวส่วนหนึ่งใส่จานตัวเอง และอีกส่วนใส่จานให้คนทำได้มีส่วนรับผิดชอบ

เขาดักข้าวพร้อมไข่เจียวเข้าปาก ในขณะที่ธามจ้องหน้าเขาตาไม่กะพริบ

“เป็นไงบ้าง”

“ก็เหมือนไข่เจียวอะครับ ไม่ได้แย่นะนั่น” ธามเป็นฝ่ายดักไข่เจียวเข้าปากบ้าง

“...”

“ฝีมือตัวเองเป็นไงบ้างครับ”

“...” ไม่มีคำตอบ

“ไม่ได้แย่มั้ยครับ พี่ธามแค่ต้องใช้ไฟที่อ่อนลงหน่อย ไข่ก็จะไม่ไหม้ แล้วก็สุกทั่วถึง ทีนี้ก็จะกลับง่ายขึ้น มันก็จะไม่เละแบบนี้แล้ว”

“...” หน้าหงอยนั้นทำให้ชีวันธรรอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ผมให้พี่ธามแก้มือใหม่ดีมั้ยครับ”

“พี่กลัวว่ามันจะไม่ต่างจากเดิมนะสิ”

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวผมจะยอมเป็นหนูทดลองจนกว่าจะดีขึ้นนั่นแหละครับ”

“เอางี้ก็ได้ งั้นมือนี้ออชิมต้มจืดฝีมือเรนบ้างนะ” ธารามีสีหน้าดีขึ้น
ก่อนจะเริ่มตักต้มจืดเข้าปากบ้าง

“เป็นไงครับ”

“อร่อยมาก ฝีมือระดับมิชลินสตาร์”

“เวอร์”

“อร่อยครับ”

“งั้นก็กินเยอะ ๆ ครับ แล้วคีนี่ก็คิดไว้เลยว่าอยากกินอะไร พรุ่งนี้
ผมจะพาไปเดินตลาดเช้า จะได้ซื้อของสดมาถูก”

“โอเคครับ”

ตลอดมื้ออาหารนั้น ธารารู้สึกว่าเขาเจริญอาหารเป็นพิเศษ

พอตะวันตกดิน อากาศก็ค่อนข้างเย็น บ้านของชีวันธรตั้งอยู่ห่าง
จากหลังอื่น ๆ พอสมควร ที่นี่จึงค่อนข้างเงียบสงบ นาน ๆ จึงจะมีรถราวิ่ง
ผ่านสักคัน แต่ส่วนใหญ่จะเป็นมอเตอร์ไซค์เสียมากกว่า

เมื่อมื้ออาหารจบไป ทั้งสองช่วยกันจัดการจานชามเรียบร้อย แล้ว
จึงชวนกันมานั่งรับลมที่ชิงช้าไม้ 2 ตัวที่แขวนไว้กับต้นไม้ใหญ่หน้าบ้าน

“เรนเหมาะกับชิงช้าเนอะ”

“ตอนที่ยายยังอยู่ ผมกับยายชอบมานั่งเล่นชิงช้าด้วยกันหลังจากที่
ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเองเสร็จ เป็นช่วงเวลาเดียวที่เราจะมีเวลามาได้
ถามสารทุกข์สุกดิบที่ต่างคนต่างเจอมาในแต่ละวัน”

“ถ้าอย่างนั้นตอนยายไม่อยู่แล้ว เรนคงเหงาหน่อย”

“ก็เหงาแหละครับ ช่วงหลัง ๆ ผมเลยไม่ค่อยได้ออกมานั่งแกว่ง
ชิงช้าแบบนี้เท่าไร” เอ้อมมือข้ามไปจับมือเล็กไม่ได้เมื่อได้ยินเสียงหยอ ๆ

“เรารู้มั๊ยว่าเราทำให้พี่รู้สึกทิ้งในหัวเรามาตลอด”

“หืม?”

“ตัวก็เล็กแค่นี้ ทำไมแกร่งได้ขนาดนั้น”

“ผมไม่ได้เก่งอะไรหรอกครับ แค่ว่าที่เราก็ต้องสู้เพื่อให้อยู่รอดไป
เห็นแสงอาทิตย์ของวันพรุ่งนี้”

ก็จริงอย่างที่ชีวิตทรพุด บางคนต้องดิ้นรนวันต่อวันเพื่อให้มีชีวิตรอด
แต่กลับคนบางกลุ่มไม่ต้องดิ้นรนอะไร ก็มีกินมีใช้เหลือเฟือเหมือนที่เขาเป็น

ทำไมคนแบบพวกเขา ถึงมาเรียกร้องอะไรให้มันมากกว่าปัจจัยสี่ซึ่ง
ควรจะมีด้วย

ต่างคนต่างใช้ความคิดของตัวเองอยู่เงียบ ๆ

ชีวิตนี้มาถึงยาย ความรู้สึกแค้นแค้น อังว้าง และเหงาจับใจ แต่
วันนี้มันบรรเทาลงเพียงเพราะมีบางคนนั่งอยู่ชิงช้าข้าง ๆ แม้ไม่ได้เอ่ยอะไร
เลยก็ตาม

ธามนึกถึงชีวิตที่ผ่านมาของตัวเอง ชีวิตที่สุขสบายจนเคยตัว ชีวิตที่
เขาเอาแต่เรียกร้องอยู่ไม่ขาดปาก ชีวิตที่ความต้องการไม่รู้ว่ามันจะไปสิ้นสุด
ที่ตรงไหน

“พี่ธาม ดาวตก” ชีวิตนี้เรียกให้ธามมองตามสายตาของตัวเอง

“ไหน”

“เมื่อก็มันตกทางโน้นครับ” ปลายนิ้วเรียวยาวชี้ไปยังท้องฟ้าตรงตำแหน่งที่เขาเห็นดาวตกเมื่อสักครู่

“ไม่เห็นเลย”

“แน่สิครับ แป๊บเดียวก็หายไปแล้ว”

“ตั้งแต่เกิดมาพี่ยังไม่เคยเห็นดาวตกเลยสักครั้ง”

“จริง ๆ ดาวก็ตกอยู่แทบทุกวันนั่นแหละครับ แต่อยู่ในเมืองคงเห็นยากหน่อย”

“นั่นสิ เสียตายจังเนอะ”

“อยู่ในที่มืด ๆ แบบนี้ เดี่ยวก็มีให้เห็นอีก” ชีวันธรปลอบใจเมื่อเห็นหน้าหล่อเหลามุ่ยลง “...จริงสิครับ พี่ถามรู้มัยว่าคนไทยสมัยก่อนเรียกดาวตกว่าผีพุ่งไต้ เห็นแล้วห้ามทัก”

“ทำไม?”

“เขาเชื่อกันว่า ดาวตกคือวิญญาณที่จะมาเกิดในท้องมนุษย์ ถ้าไปตกลงที่บ้านหลังใด อีกไม่นานภรรยาบ้านนั้นก็จะต้อง แต่ถ้าเราไปทักวิญญาณก็จะไปเกิดในท้องหมาแทน”

“เมื่อก็เรนทักไปแล้วนี่นา”

“แต่ก็มีคนยุโรปโบราณเชื่อว่า ถ้าหากเราอธิษฐานตอนเห็นดาวตก คำอธิษฐานของเราจะสมหวัง”

“แล้วเรนเชื่อแบบไหน”

“ผมก็ต้องเชื่อแบบที่ดีสิครับ เวลาเห็นดาวตกผมอธิษฐานตลอด”

“เลือกเชื่อสินะ”

“อ่า ก็...ครับ ความจริงวิทยาศาสตร์ก็อธิบายอยู่แล้วว่าดาวตกคืออะไร”

“นั่นสิ พี่เคยเรียนผ่าน ๆ มาบ้างตอนอยู่มัธยม แต่คืนวิชาให้อาจารย์ไปหมดแล้ว”

“ดาวตกก็คือพวกเศษฝุ่นผงที่หลงเหลือจากการก่อตัวของระบบสุริยะนะครับ ทุก ๆ วันมันก็จะตกลงมาบนโลกอยู่แล้ว พอตกสู่ชั้นบรรยากาศก็จะเกิดการเผาไหม้ ทำให้เราเห็นแสงแวบ ๆ นั่นแหละครับ”

“แย้จ้ะเนอะ ดาวตกมาแทบทุกวัน แต่คนที่อยู่ในเมืองไม่มีโอกาสได้อิชิฐานบ้างเลย แสงไฟบดบังไปหมด”

“ถ้าไม่มีดาวตกให้อิชิฐาน งั้นก็ลองอิชิฐานกับดาวเคราะห์น้อยดีมั๊ยครับ”

“หืม?” ธารมหันมามองคนพูดด้วยความประหลาดใจ

“ก็บางครั้งดาวตกก็เกิดจากดาวเคราะห์น้อยที่หมดอายุลงด้วยนะครับ เราก็แค่อิชิฐานฝากไว้ก่อน เดียวสักวันมันก็ตก เพื่อว่าคำอิชิฐานของเราจะเป็นจริง”

“แบบนั้นก็ได้เหอเรน”

“ได้สิครับ เพราะขนาดเรารู้ว่าดาวตกเกิดจากอะไร เรายังอิชิฐานเลย ผมคิดว่าคำอิชิฐานเป็นแรงผลักดันให้เรามุ่งมั่นทำสิ่งนั้นให้เป็นจริงมากกว่า”

“ก็จริง” ธารมละสายตาจากหน้าซีวันธร ก่อนจะหันกลับไปมองบนฟ้ากว้างอีกครั้ง

ได้นั่งมองท้องฟ้ากว้างนี้ดีจัง เหมือนความเหนื่อยล้าถูกท้องฟ้าช่วยแบ่งเบาไปได้เยอะเลย

“นั่นไงพี่ธาม ตกอีกแล้ว” ชีวันธรเรียกธามอีกครั้ง เขาหันมามองคนข้าง ๆ ที่กำลังทำท่าอธิษฐาน

“ครั้งนี้พี่เห็นทันด้วยนะเรน” ธามหันมายิ้มให้กับชีวันธร รอยยิ้มที่ทำให้ชีวันธรรู้สึกอบอุ่นใจมากกว่ารอยยิ้มของใคร มากกว่าครั้งไหนในชีวิต

“เอ่อ...ครับ” อยู่ ๆ ก็หาเสียงตัวเองไม่เจอ

“เมื่อกี้พี่อธิษฐาน”

“เหรอครับ”

“ไม่ถามพี่เหรอว่าพี่ขออะไร”

“เอ่อ...ครับ?” ทำไมเขารู้สึกว่าอยู่ดี ๆ บรรยากาศรอบตัวก็เปลี่ยนไป อากาศเย็นสบายที่พัดผ่านผิวกายกลับทำให้เขาร้อนวูบวาบขึ้นมาอย่างหาสาเหตุไม่ได้

“พี่ขอให้เรนอยู่ข้าง ๆ”

“นี่ก็อยู่ข้าง ๆ นี่ครับ”

ธามเหยียดขาไปกับพื้น ก่อนจะก้าวมายืนอยู่ตรงหน้าชีวันธร ใบหน้าจิ้มลิ้มแขนงเงขึ้นมองร่างสูงที่ยืนประจันหน้ากับเขา

“พี่หมายถึงอยู่ข้าง ๆ ... ในฐานะคนรัก”

“พี่ธาม!!” อุทานด้วยความตกใจ ทว่าเสียงกลับเบาจนแทบจะหายไปในลำคอ

“อยู่ใกล้ ๆ เรนแล้วพี่รู้สึกสบายตา สบายใจ ในชีวิตที่ผ่านมาของพี่ พี่มีแต่คนวิ่งเข้าหา แต่ไม่เคยมีใครสักคนที่เข้ามาแล้วทำให้พี่รู้สึกอย่างที่เราทำ” ร่างสูงของธามโน้มตัวลงมาให้ใบหน้าอยู่ระดับเดียวกัน

“...”

“พี่รักเรน พี่รู้ตัวดีว่ามันคือความรักและถ้าเรณคิดเหมือนกัน พี่ก็อยากให้เราขยับความสัมพันธ์...”

“เอ่อ...”

“นะเรน ถ้าเรณไม่ได้รังเกียจพี่ ให้พี่ได้มีเรณอยู่ข้าง ๆ ให้พี่ได้มีโอกาสดูแลเรณ ให้เราได้เป็นจิ๊กซอร์ที่เติมเต็มส่วนที่ขาดของกันและกัน”

“...”

“...” ธามรอกอยคำตอบที่จะออกมาจากปากเล็กจิ้มลิ้มนั้นอย่างใจจดใจจ่อ เวลาแต่ละวินาทีช่างแสนยาวนาน แทบกลืนหายใจเมื่อรอคำตอบ ตัดสินความสัมพันธ์ระหว่างเขาและคนตรงหน้า

หัวใจปล้นกระวนกระวายเมื่อไม่เห็นที่ท่าว่าคนตัวเล็กจะตอบตกลง

ใช้ว่าชีวิตธรจะปฏิเสธที่ไหนกันเล่า เขาแค่ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร ถ้าเขาไม่มีใจเขาคงไล่ตะเพิดคนตรงหน้าออกไปจากชีวิตไปตั้งนานแล้ว จะยอมให้มารับมาส่ง จะยอมให้ตามมานอนค้างอ้างแรมอย่างนี้ได้ยังไง

“เรน?”

“ก็...เอ่อ...ครับ”

“หืม ตกลงใช่มั้ย เรนตกลงใช่มั้ย” ธามเอ่ยเสียงดังอย่างดีใจพลาจ้องมองใบหน้าขึ้นสีเรื่อตาไม่กระพริบ

“ก็...ครับ” เพียงยังไม่ทันสิ้นประโยคนั้นดี ร่างเล็กของชีวันธก็ปลิว
หวิวเข้าอกของธาม

“พี่สัญญาว่าพี่จะรักเรน จะดูแลเรน ให้เหมือนที่ยายของเรนเคยทำ
ไม่สิ...พี่สัญญาว่าพี่จะรักเรน จะดูแลเรนให้มากกว่าใครในโลกใบนี้”

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอกครับ แค่ไม่ทำให้ผมเสียใจก็พอ”

“ครับ พี่สัญญา”

“พอได้แล้วครับ ปล่อยได้แล้วครับ ผมหายใจไม่ออก” ธามคลาย
อ้อมกอดเล็กน้อยเมื่อคนถูกกอดรัดเอย่ทั่วขึ้น แต่ยังไม่ยอมปล่อยร่างบางให้
เป็นอิสระ

เขาหลุบสายตาลงมองหน้าคนในอ้อมกอด ฝ่ามือหนายกขึ้นสัมผัส
ใบหน้าจิ้มลิ้มของคนที่เขาแสนรักอย่างแผ่วเบาทะนุถนอม หัวแม่มือไ้ริม
ฝีปากบางอย่างหลงไหล

ปรารภของเขาแรงกล้าขึ้นเมื่อความสุขในใจมากมายจนแทบล้น
ใบหน้าคมเข้มก้มลงต่ำอย่างเชื่องช้า ริมฝีปากหนาสัมผัสสลับปากบางอย่าง
แผ่วเบา

ธามถอนปากอย่างเสียดาย ก่อนที่จิตใต้สำนึกจะครอบงำสติที่
หลงเหลือเพียงน้อยนิด

เขากดริมฝีปากลงอีกครั้ง ดุดดิ่งกลีบปากสีสดครั้งแล้วครั้งเล่า ลิ้น
ขึ้นไ้ก้กลีบปากอย่างเชื่องชวน

หัวใจของชีวันธรเต้นรัวเร็วจนแทบกระเด็นกระดอนออกมาจากอก ลมหายใจอุ่นร้อนของธามรินรดอยู่บนริมฝีปากเขา ปลายลิ้นอุ่นชื้นลุ่มไฉ่ ชักชวนให้เขาเปลอไพล

ทันทีที่เขาอ้าปากเพื่อสูดลมหายใจเข้าปอด ธามก็ล่องล้าเข้ามาด้านใน ฝ่ามือหนาหนักโอบอุ้มร่างของเขาเอาไว้อย่างทะนุถนอม เขาคิดว่าเพียงแค่ธามปล่อยมือออกจากเขา เขาคงต้องทรุดลงกับพื้นเป็นแน่

ปลายลิ้นเรียวถูกต้อนด้วยลิ้นหนา หยอกเย้าให้ป่วน ละไปตามไรฟัน เพียงชั่ววินาทีที่เขาเปลอไพลก็กลับมาหยอกล้ออยู่อย่างนั้น

ชีวันธรยึดแขนแกร่งไว้เป็นที่พึ่งยามที่รู้สึกตัวว่าเขายืนด้วยตัวเอง แทบไม่ไหว

ฝ่ามือหนาของธามสอดแทรกเข้าไปใต้เสื้อยึดตัวโครงของชีวันธร ผิวเนียนละเอียดนุ่มมือยิ่งทำให้อารมณ์ดิบของชายหนุ่มเตลิด

ตั้งแต่ที่เขาขอโอกาสจากชีวันธร เขาก็ไม่เคยจะต้องหญิงอื่นชาติใด ความต้องการของร่างกายถูกปลดปล่อยด้วยตัวเขาเองเพียงเท่านั้น

แล้วมาตอนนี้ กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของสบู่เด็ก ผิวเนียนละเอียด ริมฝีปากหวานดุจน้ำผึ้งเดือนห้า ความไม่ประสาของคนที่อ้อมกอด ล้วนพรากสติสัมปชัญญะของเขาให้หมดไปแทบสิ้น

ธามซัดคนตัวอ่อนขึ้นอุ้ม ก่อนจะตรงไปยังตัวบ้าน ทั้งปากทั้งจมูกก็ยังทำงานแทบไม่หยุดพัก เขาใช้สติทั้งหมดที่มีพาสองขาเดินขึ้นบันไดเตี้ย ๆ ใช้เท้าผลักประตูบ้านให้เปิดออก เอื้อมมือล็อกบ้านเรียบร้อย ก่อนจะตรงไปยังห้องนอนที่คาดว่าจะเป็นคนตัวเล็ก

ไม่มีคำเอ่ยท้วงใด ๆ นั่นยิ่งทำให้เขาได้ใจ

ธามวางชีวิตธรไว้บนที่นอนที่ถูกปูด้วยผ้าปูสีชมพูอ่อน ก่อนจะซุก
หน้าลงกับซอกคอหอมกรุ่น

หอม ร่างกายของชีวิตธรหอมเย้ายวนไปทุกส่วน

นุ่ม หย่อน ละมุนมือ แต่ต้องตรงไหนก็พาให้อารมณ์ของเขาเตลิด
เปิดเปิง

ชีวิตธรรู้สึกราวกับกำลังจะหลอมละลาย ฝ่ามือหนานั้นลูบไล่ไป
ตรงไหนก็ทิ้งไว้แต่ความเร้าร้อน

ถึงจะไม่เคยมีประสบการณ์แต่ปฏิกิริยาในร่างกายก็เกิดขึ้นได้
โดยง่ายจากน้ำมือของคนมากประสบการณ์อย่างธาม

เขาสะดุ้งเฮือกเมื่อริมฝีปากร้อนจับเข้าที่ต้นคอ ไม่เจ็บแต่เสียวซ่า

ร่างบางสะดุ้งซ้ำเมื่อนิ้วเรียวยาวของธามสะกิดตุ่มไตชมพูเรื่อ บีบ
เบาเล็กน้อยแต่รู้สึกบิดมวนอย่างยิ่ง

ฝ่ามือใหญ่ผล่ออกลูบไล่ปโลบโยนทั่วแผ่นหลังเล็ก ริมฝีปาก
วกกลับเข้ามาต็มด้ากับปากของเขาอีกครั้ง ดูดต็ม ดึงดัน ชีวิตธรสั่นสะท้าน
อย่างที่ควบคุมตัวเองไม่ได้

“เรน...” เสียงแตกพรวดเรียกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า วงแขนแกร่ง
กระชับอ้อนกอดให้แนบสนิทตัวยิ่งขึ้น

“...”

ธามฝังหน้าลงกับซอกคอหอมกรุ่น แนบริมฝีปากไปอย่างแผ่วเบา
สองสามครั้ง ก่อนจะฝังอยู่อย่างนั้นนิ่ง ๆ

“เราต้องหยุดเรน พี่ต้องหยุด” ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่หลงเหลืออยู่
เพียงน้อยนิดปรามการกระทำของเขา

ชีวันธยังใหม่เกินไปกับเรื่องแบบนี้ แค่เขาจูบคนตัวเล็กก็แข่งขา
อ่อนเสียแล้ว เขาไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับเรื่องอย่างว่า ชีวันธรับไม่ไหวเป็น
แน่

ไม่เคยจะมีครั้งไหนที่เขาต้องอดทนมากเท่าครั้งนี้ แขนงกายของเขา
ปวดแปลบแทบจะระเบิด ความต้องการเรียกร้องเสียจนเขาแทบทนไม่ไหว
แต่เพราะเป็นชีวันธ เขาจึงต้องอ่อนโยนให้มากกว่าทุกครั้ง

ธามสุดลมดมกลิ่นหอมเข้าปอดลึก ก่อนจะพลิกตัวลงนอนเคียงข้าง
ร่างเล็ก

“...” ชีวันธไม่ได้เอ่ยอะไร

“เรนยังไม่พร้อม พี่กลัวเรนเจ็บ”

“พี่ธาม...” กลัวเขาเจ็บนะเธอ ธามใจดีกับเขามากเกินไปแล้ว

“...”

“ขอบคุณนะครับ” เอ่ยอย่างจริงใจ

“เรนนอนก่อนนะครับ” ธามผุดนั่ง ก่อนจะคลี่ผ้าห่มห่มให้ชีวันธ
เรียบร้อย

“พี่ธามจะไปไหนครับ”

“พี่ขอจัดการตัวเองแป๊บเดียว” ขอก้มลงแตะริมฝีปากกับหน้าผาก
มน ก่อนจะยันตัวขึ้นแล้วเดินออกจากห้องไป

ทิ้งไว้คนตัวเล็กที่เพิ่งได้รับประสบการณ์วาบหวามนอนตาค้าง
ท่ามกลางความมืด

ธามจะรู้หรือเปล่านะ ว่าผนังห้องนอนรวมถึงผนังห้องน้ำที่ทำจากไม้
มันบางแค่ไหน ยิ่งเจียบสังัดเช่นนี้แล้วด้วย

“อ่า เรน... เรน” เสียงครางแผ่วเบาที่ทะลุผนังเข้ามา ทำให้คนที่
นอนค้างอยู่วูบไหวเข้าไปอีก

ชีวิตรสสุดลมหายใจเข้าอกลึก พยายามเบี่ยงเบนความสนใจไปยัง
เสียงหริตหริ่งเรไรที่ตั้งอยู่ภายนอก

นั่นทำให้ร่างกายรู้สึกสับสนบง้าง อย่างไรก็ตาม เขาอยากจะเอ่ย
ขอบคุณธามสักร้อยพันหน เขาเองก็ยังไม่พร้อมจริง ๆ นั่นแหละ

อย่าว่าแต่กิจกรรมอย่างว่า แค่จูบ...เพียงแค่จูบเท่านั้น เขาก็รู้สึก
เหมือนกำลังจะจมน้ำตาย

คิดอะไรอยู่พักเดียว ธามก็กลับมาล้มตัวนอนข้าง ๆ

ตอนที่ธามเดินเข้ามานั้น เขาแก้มงหลับตาลง... ท่อนแขนแข็งแรง
เอื้อมมาดึงเขาเข้าไปกอด เขารู้สึกได้เมื่อคนรักหมาด ๆ ก้มลงสูดกลิ่นหอม
จากศีรษะเขา

“ขอบคุณอีกครั้งนะเรน” เขาบีบมือลงกับฝ่ามือใหญ่เบา ๆ เป็นการ
ตอบรับ ก่อนจะหลับตาลงจริง ๆ ในอ้อมกอดซึ่งเขารู้สึกว่าอบอุ่นปลอดภัย
กว่าครั้งไหนในชีวิต

ขอบคุณตัวเองเหมือนกัน ที่เปิดโอกาสให้หัวใจเจอคนอย่างธาม

ขอบคุณเหลือเกิน

